Katherine Roberts

CELE ȘAPTE MINUNI

ÎN CĂUTAREA TEMPLULUI AMAZOANELOR

În căutarea Templului Amazoanelor

Al treilea volum al seriei CELE ȘAPTE MINUNI

Traducere din limba engleză Fabiola Popa

Editura RAO

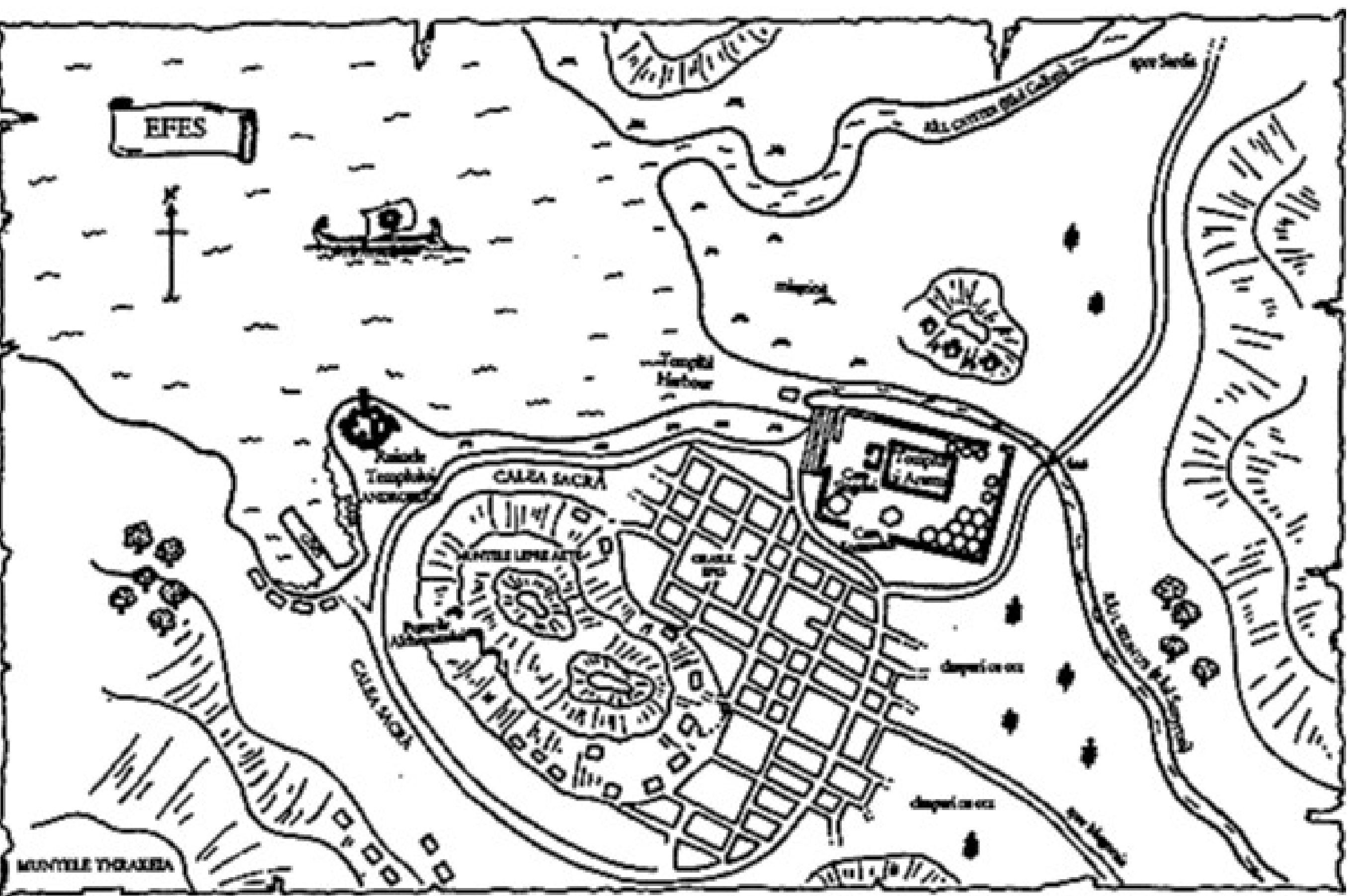
Amazon Temple Quest
2006

Katherine Roberts s-a născut la Torquay, Marea Britanie, în 1962 şi şi-a petrecut copilăria în oraşul Devon din Cornwal. A absolvit ca şefa de promoţie Facultatea de Matematică din cadrul Universităţii Bath.

De atunci a lucrat în domeniul informatic, al curselor hipice şi într-un magazin de animale. A publicat prima carte în 1999, *Song Quest,* considerată o remarcabilă nuvelă pentru copii (Premiul The Branford Boase).

ANATOLIA
Tărîmul Mamei Soare
Sciţia
Amazoane
Pontus Euxinus
astăzi Marea Neagră
Tracia
Macedonia
Bizanţ
Muntele
Olimp
Marea
Egee
Efes
Halicarnas
Rodos
Creta
Marea Mediterană
Siria
Imperiul Persan
Fluviul Tibru
Fluviul Eufrat
Babilon

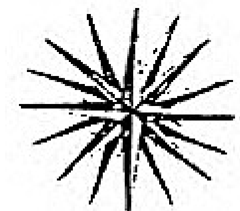

EFES
CALEA SACRĂ
CALEA SACRĂ
MUNTELE THRAKEIA

Şapte sunt semnele unei adevărate amazoane:
Ochii cei galbeni.
Somnul care tămăduieşte.
Un spirit de luptătoare,
Un scut care orbeşte,
Naşterea fără bărbat,
Moartea fără durere
Şi puterea de a porunci flăcării unui grifon.

Capitolul 1

CEARTA

Să nu ne purtăm precum copiii părinţilor noştri!

Cearta fusese atât de prostească!

Nici nu ar fi avut loc dacă Lysippe şi Tanais s-ar fi întors acasă în stepă – sau, cel puţin nu ar fi continuat schimbul usturător de cuvinte. Lysippe ar fi călărit pe Vânt-de-Nord departe, până când vântul i-ar fi alungat supărarea. Apoi s-ar fi întors la corturi şi ar fi spus că-i pare rău. Sora ei ar fi îmbrăţişat-o şi totul ar fi fost la fel ca înainte. Dar iată că acum erau singure într-o peşteră, pe partea cealaltă a lumii; mama lor plecase împreună cu restul tribului înainte de revărsatul zorilor, iar ele începeau să se îngrijoreze.

Pereţii de piatră ai grotei păreau să se prăvălească peste ea, trezindu-i un sentiment ciudat, şi-o făceau să se simtă speriată şi irascibilă. Lysippe aştepta cu nerăbdare venirea celorlalţi, chiar dacă asta însemna să călărească mai departe prin acest ţinut stâncos, neprietenos, când ea nu-şi dorea de fapt decât să se întoarcă acasă. Frecă mai tare gâtul lui Vânt-de-Nord cu o mână de iarbă pe care o culesese de pe povârniş şi seminţele îi intrară calului în ochi. Mânzul voinic, care îşi sprijinise capul de ea, bucurându-se de alintări, sforăi surprins şi o muşcă uşor pe iapa lui Tanais. Soare-Răsare scoase un mic nechezat de durere. Tanais se repezi să despartă cele două animale. Vânt-de-Nord îşi lăsă urechile pe spate şi Tanais îl plesni uşor peste bot.

— Nu da în calul meu! zise Lysippe.

— Atunci ţine-ţi-l în frâu! se răsti Tanais, trădându-şi nervozitatea, pentru că, de obicei, nu ridica vocea în preajma cailor.

Şi aşa începu cearta.

De fapt, cearta începuse să mocnească încă de când mama lor, regina Oreithyia, găsise această peşteră, ridicase vechiul scut al grifonului tribului ei şi rostise cuvintele secrete de chemare. Lysippe îşi amintea cum îşi ţinuseră respiraţia, dar nu se întâmplase nimic. Apoi mama lor sărise în şaua calului ei, le privise cu asprime pe cele două fiice ale sale şi le spusese să stea ascunse în peşteră. Se pare că mama invocase un spirit numit „oreadă“ spre a le proteja în timp ce ea îşi conducea suratele războinice spre oraş. Tanais nu voise să rămână şi nici Lysippe. I-ar fi plăcut mult mai mult să vadă oraşul legendar al strămoşilor lor decât să stea împreună cu un spirit invizibil într-o peşteră.

— Nu e vina lui Vânt-de-Nord. Nu-i place aici. Nici mie.

Lysippe o împinse pe sora ei la o parte şi se duse la gura peşterii. Privi în josul potecii pustii până când începură s-o doară ochii.

— Cât o să mai stea? Dacă nu se mai întorc?

— Nu vorbi prostii! Bineînţeles că se vor întoarce.

— Crezi că vor găsi Piatra?

Tanais o privi pe deasupra grumazului lui Soare-Răsare.

— Nu.

— Ce vrei să spui?

Sora ei se încruntă. Pentru o clipă, păru că vrea să spună altceva. Apoi oftă.

— Themiscyra e primul oraş în care am încercat. Nu cred că e posibil să găsim una dintre Pietrele Grifonului atât de repede, asta e.

— Atunci de ce durează atât de mult? Poate s-a întâmplat ceva. Ar trebui să mergem să le căutăm.

— Nu. Ai auzit ce a zis mama – poate fi periculos. Trebuie să rămânem în peşteră.

Lysippe îşi încleştă pumnii.

— Am un arc. Ştiu să mă lupt!

Dar Tanais clătină din cap.

— Şi ce te faci, mă rog, dacă suntem atacate? Tu nu te înduri să dobori nici măcar o pasăre. Te cunosc prea bine, surioară! Am văzut cum puneai căpuşele lui Vânt-de-Nord în iarbă, în loc să le striveşti. Te-am fi lăsat în stepă, dacă s-ar fi găsit cineva să rămână cu tine.

Lysippe roşi, pentru că în adâncul sufletului, recunoştea că sora ei avea dreptate. Membrii mai vârstnici ai tribului discutaseră acest subiect când primiseră invitaţia să se alăture armatei regelui Filip, hotărând în cele din urmă că şapte amazoane bine antrenate ar trebui să fie de ajuns pentru a apăra două tinere fete care, în definitiv, erau pe cale să devină femei în toată firea. Dar era încă prea supărată ca să spună că-i pare rău.

— Te-ar fi lăsat şi pe tine, mormăi ea.

— Ba nu. Eu sunt îndeajuns de mare ca să mă lupt.

— Pun pariu că n-ai putea să omori un om!

Tanais îşi strânse buzele.

— O voi face dacă va trebui. Vom merge în Macedonia ca să ne alăturăm unei armate. Asta fac războinicii. Se luptă şi omoară oameni.

Dar aruncă o privire nesigură spre gura peşterii.

— Dacă eşti aşa mare luptătoare, atunci de ce te-a lăsat mama aici cu mine?

Sora ei se uită la ea exasperată.

— Ca să am grijă de tine, tu ce credeai? Uneori, Lysippe, eşti de-a dreptul imposibilă! Vino-ţi în fire şi intră în peşteră!

Lysippe îşi încleştă dinţii.

— A chemat o oreadă ca să se ocupe de asta.

— Nu fi proastă! se răsti Tanais. Nu există nici o oreadă şi nici alt fel de spirit aici, nu vezi? Spiritele peşterilor şi ale apelor sunt doar nişte legende, ca şi Pietrele Grifonilor. Nu există cu adevărat. N-au existat niciodată.

Lysippe clipi surprinsă. Când mama lor le explicase că nu puteau vedea oreada pentru că nu se aflau încă în posesia unei Pietre a Grifonului, Lysippe o crezuse. Crezuse că şi Tanais era convinsă de asta.

— Atunci de ce...?

— De ce-a plecat mama în oraş să caute o Piatră a Grifonului? Pentru că ştie că, dacă va purta aşa ceva, puterea duşmanilor noştri o să scadă, de asta. N-are rost să încerci să omori pe cineva care poartă o piatră care îl apără de moarte, nu? Nu m-ar mira să aducă vreo piatră de pe munte şi să spună că e vrăjită. Contează ceea ce cred oamenii. Cred că de aia ne-a zis că aici se află o oreadă şi a făcut toate chestiile alea cu scutul, ca să ne simţim noi în siguranţă.

Lysippe clipi iar.

— Mama nu ne-ar minţi.

— Nu? Tanais o privi cu milă. Te-a minţit de când te-ai născut, surioară.

Lysippe simţi cum i se strânge inima.

— Ce vrei să spui?

Tanais se strâmbă. Părea că tocmai luase o hotărâre şi nu era mulţumită de asta. Se ghemui lângă focul care ardea înăbuşit. Grămada de lemne pe care o adunaseră cu o noapte în urmă se micşorase, dar fata împinse un alt vreasc în cenuşă şi murmură:

— N-ai nici o picătură de sânge pur de amazoană, şi nici eu. Mama s-a culcat cu un bărbat scit ca să te aibă, aşa cum a făcut ca să mă aibă şi pe mine.

Lysippe îşi privi uluită sora. Ochii i se umplură de lacrimi de mânie.

— Retrage imediat ce ai spus!

Tanais clătină din cap.

— Ce să retrag? Adevărul? Chiar credeai că tatăl tău a fost un zeu care a „vizitat-o“ pe mama în mijlocul nopţii? Nu mai fi copil, Lysippe! Astfel de lucruri nu se întâmplă. De ce crezi că neamul nostru e pe cale de dispariţie? Credeam că eşti destul de mare ca să-ţi dai seama singură.

Ochii i se înceţoşară de lacrimi.

— Te urăsc!

Lysippe întinse mâna după arc, dar Tanais nu greşea spunându-i că în mâinile ei era nefolositor şi ura felul în care îi sălta pe umăr când îl căra. Îl aruncă şi îl fluieră pe Vânt-de-Nord. Calul veni în trap mărunt către ea şi scoase un sforăit uşor, de compătimire. Sări pe spinarea lui şi îl îndemnă să iasă în lumina soarelui, orbită de lacrimi.

— Nu, Lysippe! strigă Tanais după ea. Îmi pare rău, n-am vrut… Întoarce-te! Afară nu eşti în siguranţă!

— Oricum nu contează, că doar nu e nici o oreadă înăuntru, nu? se răsti Lysippe peste umăr, prea supărată ca să-i mai pese.

La gura peşterii izbucni o lumină fugară, ca şi cum fata ar fi călărit printr-o ceaţă groasă. Apoi potcoavele lui Vânt-de-Nord ropotiră pe piatră, înăbuşind răspunsul lui Tanais.

***

Lysippe îşi dădea seama că era periculos să călărească atât de repede pe un astfel de teren. Nu era stepă netedă cu iarbă moale, mătăsoasă, ci un povârniş necunoscut presărat cu pietre albe care se rostogoleau sub copitele calului. Dar teama de o clipă că Vânt-de-Nord şi-ar putea frânge un picior dispăru pe măsură ce acesta galopa în josul potecii. Era cel mai grozav mânz din lume şi ea îşi încredinţa viaţa lui. Cu toate astea, sora ei avea dreptate. Să călărească singură şi neînarmată pe nişte dealuri necunoscute era un lucru prostesc.

Îl îndemnă să încetinească şi îşi şterse nasul cu mâneca.

— Sunt o amazoană adevărată, şopti ea cu respiraţia întretăiată. *Sunt.* Tanais e doar invidioasă pentru că tatăl ei era scit. Şi Pietrele Grifonului sunt adevărate. Când mama se va întoarce cu una dintre ele, Tanais va trebui să creadă în ele.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, Vânt-de-Nord îşi scutură capul şi necheză. Lysippe începu să râdă şi supărarea păru să se mai risipească.

— Tu mă înţelegi, nu-i aşa, prietene?

Lumina soarelui şi aerul curat, răcoros, aducând mirosul mării, alungară ultimele ecouri ale certei din mintea ei. Tocmai voia să se întoarcă la peşteră, când Vânt-de-Nord necheză din nou. Gâtul căluţului se arcui, şi urechile mici se ciuliră, în timp ce privea în josul potecii. Lysippe îşi ţinu respiraţia. Lumina care se reflecta în stânci era strălucitoare, dar putea să desluşească un alt cal cu călăreţ cu tot venind de după cotitură într-un nor de praf alb.

Inima îi tresări de bucurie şi de uşurare. Îi dădu pinteni calului.

— Mama! Ai găsit…?

Cuvintele i se stinseră pe buze când călăreţul se apropie. În loc de părul strâns împletit al amazoanelor, capul acestuia era acoperit de un coif astfel meşterit încât să arate ca o figură umană, cu două ferestruici în dreptul ochilor şi un vârf albastru pe el. Purta o mantie prăfuită aruncată pe umăr şi o tunică încinsă cu o cingătoare. O sabie i se legăna la şold.

În timp ce Lysippe se uita uimită la picioarele păroase ale călăreţului, acesta o cerceta la fel de uimit prin viziera coifului, măsurând din ochi pantalonii strânşi de amazoană şi părul pe care îi plăcea să-l poarte lăsat pe spate pentru a pune în evidenţă şuviţele aurii neobişnuite. Încă uimit, omul îşi struni calul, dezlegă o punguţă de la brâu şi făcu semn cuiva din spatele lui.

Cu colţul ochiului, Lysippe percepu mişcarea şi, simţindu-se deodată neliniştită, îl făcu pe Vânt-de-Nord să se întoarcă. Călărise mult mai mult în josul muntelui decât intenţionase. Dar ochii călăreţului, sclipind albaştri şi reci prin ferestruicile lor, îi susţineau privirea. Până să apuce să se întoarcă cu totul, câţiva bărbaţi pedeştri se postaseră deja între ea şi peşteră, mişcându-se printre stânci mai repede decât putea s-o facă un cal.

Îi dădu pinteni lui Vânt-de-Nord ca să-i ocolească. Dar omul cu coif scoase nişte praf verde din punguţă şi îl aruncă înspre ea. Aerul păru că explodează, orbind-o pe Lysippe şi un alt bărbat desculţ apăru dintre stânci chiar în faţa ei, cu sabia fulgerând prin aer. Latul sabiei îl lovi pe Vânt-de-Nord peste bot. Buimăcit, căluţul dădu înapoi şi îşi pierdu echilibrul pe grohotişul abrupt.

Primele amintiri ale lui Lysippe erau de când ea stătea pe calul mamei sale înconjurată de braţele protectoare ale Oreithyiei. Îl avea pe Vânt-de-Nord de când picioarele ei fuseseră îndeajuns de lungi pentru a putea sta călare şi căluţul era un mânz vioi. În toţi aceşti ani, nu căzuse decât de câteva ori. Aşa că prima reacţie pe care o avu după ce se rostogoli de pe spinarea acestuia fu să roşească de ruşine pentru căzătura de pe cal în faţa unui străin. Dar nu era timp ca să se simtă stânjenită. În timp ce se chinuia să încalece iar, ceva puternic o trânti din nou la pământ. Înainte să apuce să-şi recapete suflul, braţele îi erau imobilizate la spate şi încheieturile erau legate strâns cu o funie.

— Ce faceţi? spuse ea, mai mult surprinsă decât speriată. Daţi-mi drumul!

Cel care o ţinea prizonieră o ajută să se ridice şi chicoti. Îi spuse ceva în greacă călăreţului cu coif, dar vorbi prea repede şi fata nu înţelese. Călăreţul răspunse în aceeaşi limbă.

— … Mai trebuie să fie una… verifică acolo…

Lysippe îşi recăpătă suflarea şi, odată cu ea, şi raţiunea. Aşteptă până când bărbatul slăbi strânsoarea, apoi ţâşni înainte, eliberându-se.

— Tanais, strigă ea! Tanais! Ai grijă!

Îşi răsuci mâinile, încercând să scape de funie, dar nodurile erau prea strânse. De-abia putea vedea ce se întâmpla printre şuviţele încâlcite de păr care îi veneau în ochi şi îşi dorea s-o fi lăsat pe Tanais să i-l împletească. Dar din strigătele care se auzeau în spatele ei, îşi dădu seama că şi ceilalţi se alăturaseră urmăririi. Vânt-de-Nord era din nou în picioare, fornăind şi scuturând din cap. Alergă spre cal şi sări cât de sus putu.

Nu era uşor cu mâinile legate la spate, dar ar fi reuşit dacă omul cu coif nu şi-ar fi îndemnat calul spre ea şi nu ar fi apucat frâul lui Vânt-de-Nord, trăgându-l şi făcând-o astfel să rateze săritura. Lysippe ateriză pe o piatră desprinsă şi căzu neajutorată pe spate, cu mâinile prinse sub ea. Omul cu coif sări de pe cal şi îi puse piciorul pe piept.

— Asta a fost o prostie din partea ta, zise el rar şi răspicat în greacă, de parcă ar fi vorbit unui copil. Nimănui nu-i place să aibă o sclavă proastă. Cere-i iertare noului tău stăpân şi poate acesta va fi îndurător.

În timp ce fata îl privea îngrozită, omul de lângă care fugise mai devreme se apropia, scuturându-se de praf. Avea păr castaniu, cârlionţat, şi ochi verzi. Îl plesni pe spate pe bărbatul cu coif şi chicoti, privind în jos la Lysippe.

— Un dar neaşteptat pentru tine, prietene! Nu e drăguţă, iar ochii ăia galbeni nu o fac mai plăcută, dar e foarte tânără şi destul de puternică pentru minele de argint dacă n-o s-o vrea nimeni sclavă în casă. Şi înaltă. Unora le place asta. Las-o să se ridice, Alchimistule, şi hai să mergem să vedem cu ce pradă ne-am ales pe ziua de azi.

Bărbatul cu coif îşi ridică piciorul. Lysippe se rostogoli pe o parte şi se ridică greoi pe genunchi, privindu-l speriată. Vânt-de-Nord fusese prins de unul dintre ceilalţi bărbaţi. Restul îşi urmaseră conducătorul care o luase în sus pe drumeag. În timp ce Lysippe se chinuia să se ridice, se auzi un tunet deasupra şi începură să se rostogolească pietre de pe povârniş. Cuprinsă de frică pentru soarta lui Tanais, ţâşni înspre peşteră. Dar uitase de glezna rănită. Picioarele i se înmuiară, iar stâncile albe şi soarele i se amestecară în faţa ochilor într-o săgetare de durere.

Când reuşi să vadă din nou, coiful cel ameninţător şi ferestruicile pentru ochi se aflau la o mână distanţă de faţa ei.

— Nu ştii când să te dai bătută, nu?

Bărbatul o trase, o aşeză în capul oaselor şi o sprijini de unul dintre bolovanii albi. Printre dealuri, fata putea vedea marea, la fel de frământată de valuri cum îşi simţea şi ea sufletul.

Respiră adânc de câteva ori în timp ce bărbatul se ghemui în faţa ei şi îşi scoase coiful. Avea păr argintiu şi murdărie pe obraji acolo unde praful intrase sub coif. O cicatrice zdrenţuită îi cresta fruntea deasupra ochiului stâng. Cel mai supărător era faptul că nu avea sprâncene sau gene care să-i îmblânzească ochii reci, albaştri. Lysippe se forţă să-i înfrunte privirea, cu toate că simţea că îi vine să vomite din cauza durerii din gleznă şi vânătăile pe care le căpătase în timpul căderii începeau s-o doară.

Bărbatul pipăi pielea roasă a pantalonilor ei.

— De unde eşti, sclavo? De unde ai furat calul acela?

— Sunt amazoană! spuse Lysippe, încercând să pară mai curajoasă decât se simţea. Privi peste umărul lui, ca să vadă ce se întâmplase cu Tanais. Vânt-de-Nord este al meu, nu l-am furat. Şi mama mea, împreună cu toate războinicelor ei, se va întoarce în curând, aşa că mai bine mi-ai da drumul!

Bărbaţii care stăteau în spatele ei începură să râdă.

— Nu mă minţi, sclavo! mormăi cel care o ţinea captivă. Toată lumea ştie că amazoanele au dispărut.

Dar buzele lui subţiri se strânseră într-o parte, ca şi cum fata tocmai îi confirmase ceva ce el ştia deja.

Îndoiala o săgetă pe Lysippe. Zgomotele dinspre peşteră se stinseseră, lăsând să se aştearnă o linişte ameninţătore. Apoi

ceva se prăbuşi, iar ecoul zgomotului se rostogoli de-a lungul povârnişului, şi bărbaţii care plecaseră împreună cu conducătorul lor veniră alergând înapoi pe drumeag, arătând înfricoşaţi către munte. Unul avea braţul plin de sânge. Altul şchiopăta.

— E nebun! strigau ei.

— Vine după noi!

Părul cel cârlionţat al conducătorului era plin de praf. Îşi trase sabia şi dădu câteva ordine, iar oamenii săi se pitulaseră după stânci.

Bărbatul căruia i se spunea „Alchimistul" îşi împinse la loc coiful cel ponosit şi îi strigă lui Lysippe să se ridice în picioare. Fata scoase un ţipăt de durere când îşi sprijini greutatea pe glezna rănită. Apoi auzi şi ea zgomotul. Bătăi de copite, rostogolindu-se pe drumeagul de deasupra lor. Inima îi sări din loc când văzu un cal apărând după cotitură. Călăreaţa îl controla cu genunchii ca să poată ţine arcul cu o săgeată în el.

— Tanais! strigă Lysippe. Atenţie, ei…

Cu o sclipire tăcută, sabia celui care o ţinea captivă se propti la gâtul ei.

Tanais reuşi să-şi oprească iapa, după ce aceasta mai făcu trei salturi. Fata păli când o văzu pe Lysippe, iar degetele i se încleştară pe arc.

— Ce mai aştepţi? strigă Lysippe cu glas răguşit.

Tanais scutură din cap, şi arcul coborî. Inima lui Lysippe se făcu mică. Ar fi trebuit să ştie că sora ei nu avea curaj atunci când era vorba să facă aşa ceva.

— Aruncă arma spre mine! îi ordonă conducătorul cu părul plin de praf, ieşind de după stânci. Şi coboară de pe cal!

— Nu, Tanais! strigă Lysippe în scită, cu ochii plini de lacrimi. Nu! Vor să ne facă sclave.

Ochii negri ai lui Tanais îi întâlniră pe ai ei. Era atâta teamă şi dragoste adunate într-o singură privire, că Lysippe simţi cum i se strânge inima. De ce iscase cearta aia tâmpită cu sora ei?

— Fii curajoasă, surioară, răspunse Tanais în aceeaşi limbă. Mă întorc cu ceilalţi cât de repede pot.

Lysippe văzu cum degetul de la picior al surorii ei împunge burta calului şi cum aceasta îşi mută greutatea, pregătindu-se s-

o zbughească pe drumeag. Inima i se strânse pentru a doua oară.

— Nu, nu pe acolo!

Avertizarea ei veni prea târziu. Vânzătorii de sclavi folosiră acelaşi tertip pe care-l utilizaseră şi cu Lysippe. În timp ce bărbatul cu coif aruncă praful lui cel verde, aceştia se ridicară din spatele stâncilor şi secerară picioarele iepei, făcând-o să cadă în genunchi. Tanais scăpă arcul şi se agăţă cu curaj de gâtul lui Soare-Răsare. Dar bărbaţii o traseră de pe spinarea calului. Biata Soare-Răsare, pierzându-şi deodată echilibrul, făcu o tumbă şi alunecă până la marginea prăpastiei. Lysippe strânse din dinţi şi lovi cu piciorul în spate, ţintind la fluierul piciorului bărbatului care o ţinea captivă. Dar glezna o trădă din nou şi o ceaţă roşie îi acoperi vederea. Atunci îşi dădu seama că rana e gravă. De la o distanţă foarte mare, sora ei striga ceva. Lysippe nu putea vedea ce se întâmpla. Un cal se depărtă în galop. Spera că este Vânt-de-Nord.

— Tanais! suspină ea, înfricoşată, luptându-se cu ameţeala şi cu ceea ce ştia că avea să urmeze. Tanais, nu mă părăsi…

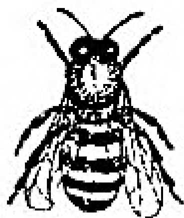
Bărbatul îşi băgă sabia în teacă şi îi şuieră la ureche:

— Nu îţi face griji, sclavo! Tu şi sora ta veţi fi foarte aproape una de alta până vom ajunge la Efes.

O împinse şi întreaga greutate a corpului i se lăsă pe glezna rănită. Nu era timp să se mire cum de ştiuseră bărbaţii aceştia unde se aflau. Instinctul ei de amazoană intră în acţiune, purtând-o cu blândeţe într-un loc lipsit de durere.

Capitolul 2

HERO

Pe unii îi face sclavi, pe alţii îi eliberează

Lumea lui Lysippe se răsturnase. La picioarele ei pluteau nori, deasupra capului se zăreau stânci, şi vârfurile muntoase atârnau din cer. Întreaga privelişte se clătina în sus şi în jos, însoţită de mirosul de cal asudat, de un neîncetat târşâit metalic.

„Un vis“, se gândi ea. Doar că în somnul tămăduitor al amazoanelor nu existau vise. Închise ochii cu un geamăt.

***

Când îşi reveni în simţiri, lumea era cum o ştia dintotdeauna şi stelele se aflau pe cer. Stătea lungită pe spate fără să se mişte, uitându-se la o stâncă întunecată, în apropiere se auzea o respiraţie uşoară, sunetul scos de iarba care era smulsă de botul calului şi nişte zdrăngănituri ciudate.

Chipul lui Tanais alungă stelele, cu părul ei murdar scăpându-i din împletitură şi o nouă vânătaie pe obraz.

— Era şi timpul! zise ea încet, cu o voce ciudată. Credeam că o să dormi până la Efes!

— Efes? Lysippe se încruntă. Numele îi era familiar, ceva de care ar fi trebuit să-şi aducă aminte.

— Stăpânul de sclavi Mikkos credea că te prefaci şi a ameninţat că o să te lase să te mănânce lupii dacă nu te trezeşti. Am fost îngrozită că o va face şi că eu nu te voi putea ajuta. Dar Alchimistul i-a zis să te lege pe măgar şi, dacă te

prefaci, în curând o să-ţi vină mintea la cap, pentru că e foarte inconfortabil să călătoreşti în felul acesta…

Glasul îi pieri. Când se mişcă, ceva lung şi greu zornăi pe umărul lui Lysippe. Aceasta era prea ameţită după somnul cel lung, ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Surioară! Vom fi salvate în curând, ştiu prea bine! Mama împreună cu ceilalţi sunt pe urmele noastre. Cred că am auzit cai în spatele nostru ieri. Îl vor ucide pe Mikkos şi pe Alchimistul cel îngrozitor şi ne vor elibera pe toţi, şi apoi ne vom întoarce şi o vom găsi pe Soare-Răsare, şi… Lysippe? Nu adormi iar, te r*og! Ei* nu înţeleg cum suntem noi.

Disperarea din glasul surorii ei nu era nimic în comparaţie cu frisoanele şi transpiraţia rece care-i şiroia pe tot corpul. Îşi amintea totul. Cum coborâse muntele plângând, în goana calului, bărbatul cu coif şi cu ochi reci şi albaştri, cum fusese Tanais trasă jos de pe cal, cum se rostogolea Soare-Răsare pe povârniş… Greutatea de pe umăr era o bucată de lanţ. Acesta era trecut printr-o cătuşă din jurul încheieturii ei, legând-o de Tanais şi de alţi câţiva băieţi şi fete necunoscute care dormeau înghesuiţi unii într-alţii în apropiere.

Erau închişi într-o scobitură în stâncă. Intrarea îngustă era păzită de doi dintre vânzătorii de sclavi care îi capturaseră şi care jucau un joc ce presupunea aruncarea unei pietre şi ridicarea unor oase mici. Afară, în vale, Vânt-de-Nord fusese legat de un par lângă un cal negru necunoscut şi de măgarul despre care vorbise Tanais. Lysippe îl privi îngrijorată, ca să vadă dacă nu cumva era rănit, dar acesta păştea mulţumit iarba mică de munte. Spre uşurarea ei, nu vedea nicăieri animalul pe care îl călărise bărbatul cu coif. Ceilalţi bărbaţi dormeau prin apropiere, înfăşuraţi în pelerine, cu armele la îndemână. Nu erau chiar aşa de mulţi cum crezuse. Într-o grămadă aflată lângă tolbele bărbaţilor, recunoscu arcurile şi săgeţile lor, precum şi toporul de rezervă pe care mama lor li-l lăsase în caz că aveau nevoie să taie alte lemne.

— Îmi pare rău, şopti Lysippe, luptând să alunge somnul. Data viitoare o să te ascult, promit.

Tanais zâmbi tristă.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine, surioară. A fost vina mea în aceeaşi măsură în care a fost şi a ta. Lucrul care contează e că suntem încă în viaţă şi împreună. O să ieşim noi din asta, cumva.

Lysippe se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat la peşteră? îmi amintesc că a fost o avalanşă, iar bărbaţii strigau ceva despre un monstru.

Simţi un licăr de speranţă.

— A venit oreada? L-a omorât pe Alchimist? De fapt, ce e acela un alchimist?

Tanais îi puse prevenitor mâna pe braţ, în timp ce paznicii priveau înjur.

— Ssst, surioară, altfel ne separă. Alchimistul nu este aici în seara asta. Pleacă o dată la câteva zile ca să cumpere lucruri de la oraş. Nu cred că e unul dintre oamenii lui Mikkos. Din câte îmi dau seama, un alchimist e un fel de magician grec. Ceilalţi vânzători de sclavi sunt foarte speriaţi din cauza lui. Spun că foloseşte sânge de om pentru experimentele lui, dar cred că e doar o poveste, ca şi spiritele noastre.

— Dar sigur a fost o oreadă! Avalanşa...

Tanais se încruntă.

— A fost doar o cădere de pietre, asta-i tot. Câţiva oameni au fost zdrobiţi. Am avut noroc că am putut s-o scot pe Soare-Răsare de sub dărâmături, iar acum s-a dus. Cred că era rănită, dar cel puţin ea a scăpat.

Zâmbi curajoasă.

— Totuşi, l-au prins pe Vânt-de-Nord. L-au pus să care tolbele cât ai stat tu pe măgar. Te mai doare glezna? Ţi-ai rupt piciorul. De asta ai fost cufundată în somnul tămăduitor atâta timp. Mi-au dat voie să te bandajez, dar acum, că te-ai trezit, va trebui să mergi. Mikkos crede că e doar o luxaţie.

Lysippe respiră adânc şi începu să tremure mai puţin. Nu era singură. Tanais avea grijă de ea, aşa cum făcuse toată viaţa. Deşi ştia că ar fi fost mai bine dacă Tanais ar fi scăpat şi ar fi plecat în căutarea celorlalte, se bucura într-un mod egoist să-şi vadă sora.

Încercă să-şi lase greutatea pe piciorul bandajat, în timp ce se uita mai atent la tovarăşii ei de captivitate.

Erau tineri cu toţii, ponosiţi, îmbrăcaţi la fel ca bărbaţii, fără pantaloni pe sub tunici. Unii erau şi desculţi. Arătau de parcă doar un cutremur i-ar fi putut trezi. Dar unul dintre băieţii mai mari se uita lung la ele cu ochii lui negri.

— Unde suntem? întrebă Lysippe, tentată să vorbească în scită pentru ca el să nu înţeleagă, numai că îşi dădu seama că Tanais folosea greaca tocmai ca să-şi ascundă identitatea.

— Nu ştiu, răspunse Tanais. Undeva în munţi. Am lăsat de mult marea în urmă, dar se pare că ne îndreptăm spre o altă coastă. Cred că e vorba de o altă mare sau poate o luăm pe scurtătură…

Părea absentă, ca şi cum s-ar fi gândit la altceva.

— Vrei să zici că ne ţin departe de drumurile comerciale principale, zise băiatul cu ochi negri. Dădu lanţul într-o parte şi se ridică apoi cu atenţie, ca să nu atragă atenţia paznicilor.

— Vânzătorilor de sclavi nu le place să fie văzuţi la lucru. Va trebui să urcăm toţi munţii care se află între locul în care ne aflăm şi Efes. Asta se cheamă că vor „să ne ia aripile de la picioare”, ca să nu mai avem nici pic de vlagă să fugim când ajungem la piaţa de sclavi. Primesc mai mulţi bani pentru sclavii care se poartă frumos, nu?

Întrucât ele nu reacţionau, dădu din mâini.

— Aripi? Înţelegeţi? Cum are la picioare Hermes, zeul-mesager, ca să fie mai rapid.

Tanais se încruntă la băiat. Dar Lysippe se trase mai aproape.

— De unde ştii atât de multe?

Băiatul zâmbi. Îi lipseau doi dinţi din faţă.

— Sunt surd, dar îmi dau seama de ceea ce spun oamenii dacă le văd buzele. Dar nu dau în vileag secrete. E amuzant să ştii ce spun oamenii atunci când cred că tu nu-i poţi auzi. Majoritatea cred că, dacă sunt surd, sunt şi prost.

— Au dreptate, murmură Tanais, dar băiatul nu reacţionă.

— Cum te cheamă? întrebă Lysippe, având grijă ca el să-i vadă buzele.

— Mi se spune Hero.

Îi privi cu curiozitate ochii lui Lysippe.

— Ştiai că ai privirea unui grifon? Se zice că aşa îţi poţi transforma duşmanii în cenuşă.

Lui Lysippe i se strânse stomacul.

— De unde ştii tu despre grifoni?

Băiatul zâmbi.

— Ştiu că sunt jumătate lei, jumătate vulturi şi că sunt fioroşi sau cel puţin aşa sunt statuile lor. Nimeni nu a văzut unul adevărat. Se spune că trăiesc în Persia. De acolo sunteţi?

Tanais îl împinse.

— Taci, Hero. Nu există grifoni, toată lumea ştie asta. Lysippe a fost bolnavă. Are nevoie să se odihnească, nu să asculte poveştile tale tâmpite.

— Nu am nevoie să mă odihnesc. Am dormit atât de mult!

Lysippe îşi masă glezna. Voia să-l întrebe pe Hero dacă ştia mai multe despre grifoni, dar erau alte lucruri mai importante de discutat.

— Încercăm să fugim acum? Pot să alerg.

Hero o privi amuzat.

— Să fugim? Cu glezna ta rănită? De-abia o să fii în stare să mergi mâine.

— Dar este…

Tanais o strânse de mână în semn de avertizare.

— Mama ne urmează, zise ea cu hotărâre. Ai răbdare. Va acţiona în curând. Apoi vom putea fugi.

Hero îşi ridică privirea spre stele şi fredonă uşurel, pentru el însuşi, ca şi cum ar mai fi trecut cândva prin toate astea.

— Dar nu putem să stăm cu mâinile în sân! zise Lysippe cu ardoare.

Stâncile de pe munte aruncau licăriri ciudate. Spera că nu va cădea iarăşi în somnul tămăduitor.

— Celelalte vor veni, repetă Tanais. Nu ne vor abandona, nu te îngrijora.

— Şi dacă ele cred că am murit?

Sora ei clipi.

— Nu vor crede aşa ceva. Probabil că s-au întors la peştera şi…

Se întrerupse, ca şi când abia acum îşi dădea seama de ce vor fi gândit amazoanele când au găsit gura peşterii în care le lăsaseră pe fete blocată cu pietrele căzute în timpul avalanşei.

Lysippe îşi încleştă dinţii.

— Nu-mi vine să cred că încă nu ai încercat să evadezi.

Hero încetă să fredoneze şi le privi cu interes.

— Am avut grijă de tine. Erai rănită.

Lysippe clătină din cap. Încă vedea cu colţul ochiului stâncile licărind.

— Ei bine, eu voi evada chiar acum! zise ea, ridicând lanţul care le ţinea legate şi examinându-l. Un capăt era prins de cătuşele unei fete micuţe cu păr auriu şi murdar care dormea ghemuită, sugându-şi degetul mare. Celălalt era legat de un par aflat lângă paznici. Între fetiţă şi Hero se aflau şapte copii, după aceea Tanais, iar la urmă, Lysippe. La capăt se afla un drug.

— N-ai cum să te strecori, zise Hero, urmărindu-i privirea. Cel puţin până nu îndepărtează drugul acela. Mikkos păstrează cheia la gât. E una dintre încuietorile alea sofisticate de metal din Persia, aşa că nu se deschide fără ea.

Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ai de gând să i-o furi?

Lysippe se gândi puţin la stăpânul de sclavi. Dacă se târau cu toţii la gura scobiturii, poate că fetiţa de la capăt putea să ajungă la Mikkos înainte ca el sau ceilalţi bărbaţi să se trezească. Dar mai întâi trebuia să treacă de paznici, iar aceştia aveau amândoi săbii… Clătină din cap.

Hero râse încet.

— Îmi închipuiam eu că nu. Pedeapsa pentru încercarea de evadare constă în a sta legat o zi întreagă pe măgar, cu capul în jos, fără apă şi fără mâncare. Şi dacă nu ţii pasul, noi ceilalţi va trebui să te tragem sau să te purtăm pe braţe, aşa că nu cumva să încerci aşa ceva, da, Lysippe? E şi aşa destul de greu să urcăm aceste poteci umblate de capre legaţi unii de alţii.

— Şi dacă refuzăm cu toţii să mergem? Nu ne pot pune pe toţi pe măgar.

— Dar ne pot înfometa.

Hero aruncă o privire întunecată către Mikkos.

— Celorlalţi le place hrana prea mult şi le e teamă să nu fie vânduţi ieftin Alchimistului, dacă nu se poartă cum trebuie. Nu-i vei convinge niciodată. În afară de asta, unde ne-am duce? Ne aflăm la câteva zile depărtare de cel mai apropiat oraş. Am fi prinşi înainte de a reuşi să ieşim din munţi. Ai de gând să-ţi

asumi sarcina de a avea grijă de micuţa Timareta de acolo? Eu nu!

Lysippe o privi pe fetiţa care dormea la capătul lanţului. Timareta nu avea mai mult de şase ani. Îşi strânse pumnii de indignare.

Unul dintre băieţi se întoarse cu un geamăt şi trase de lanţ.

— Încetaţi odată! Unii dintre noi încearcă să doarmă!

Tanais repetă ceea ce spusese despre venirea amazoanelor. Dar Lysippe îşi muşcă pumnii şi trase de cătuşe.

— Nu pot! şopti ea. Pur şi simplu nu pot. E îngrozitor. Cum de puteţi să-i lăsaţi să vă facă aşa ceva? Trebuie să existe o cale de scăpare!

— Ei bine, nu există, spuse Hero pe un ton hotărât. Nu în munţii ăştia, cu Alchimistul prin preajmă. Renunţă, Lysippe! Sora ta are dreptate. Trebuie să aşteptăm.

***

A doua zi, când se opriră în sfârşit, mult după apusul soarelui, Lysippe înţelegea mult mai bine de ce toţi ceilalţi se împăcaseră cu soarta. Urcaseră toată după-amiaza, târşâindu-şi picioarele în praf în urma calului lui Mikkos, cu capătul lanţului lor legat de o chingă de la gâtul animalului. De dimineaţă, tot ce li se dăduse să împartă fusese o bucată de pâine tare şi câteva înghiţituri dintr-o amforă cu apă amară la gust. Gâtul lui Lysippe era atât de uscat, încât ar fi putut bea un râu întreg. Deşi glezna i se vindecase, se simţea ameţită şi îi era greaţă. În timp ce mergeau, i se părea că zăreşte cu colţul ochiului chipuri care îi priveau de la adăpostul stâncilor şi copacilor. Dar când întorcea capul, nu era nimic de văzut în afară de praf şi lumina soarelui.

În noaptea aceea făcură popas într-o trecătoare atât de înaltă, că lui Lysippe i se părea că, dacă ar fi avut energie să încerce, s-ar fi putut întinde şi ar fi atins stelele cu mâna. Era atât de rece, încât răsuflarea li se transforma în aburi. Primiră mai multă pâine, de data asta însoţită de câteva măsline şi fructe, şi încă o înghiţitură din amforă. Apoi prizonierii se ghemuiră unii în jurul altora, împingându-se pentru a găsi o poziţie în care să nu stea întinşi peste lanţ sau să fie expuşi vântului. Lysippe intenţionase să stea trează ca să-l întrebe pe Hero mai multe despre grifoni, iar pe Tanais dacă nu văzuse ceva suspect pe dealuri. Dar se

părea că, de îndată ce îşi puneau capul la pământ, vânzătorii de sclavi îi loveau ca să-i trezească iar.

Câteodată Mikkos îi lăsa înlănţuiţi în peşteri sau în scobituri din stâncă, sub pază, şi pleca împreună cu restul oamenilor săi în căutare de provizii. Ceilalţi se bucurau că au ocazia să se odihnească, dar Lysippe ajunse să urască aceste opriri. Mikkos se întorcea cu alţi sclavi. Fiecare dintre ei avea mâinile legate la spate şi era murdar, zdrenţuit şi plângea, îngrozit de faptul că fusese prins. Dar de îndată ce erau înlănţuiţi, păreau să-şi accepte soarta şi se conformau ascultători.

Pe măsură ce înaintau, Tanais devenea din ce în ce mai tăcută. De câte ori se opreau, privea lung înapoi, pe drumul pe care veniseră.

— Mama va fi aici în curând, o asigura ea pe Lysippe în fiecare noapte înainte de a adormi. Va veni.

Dar părea din ce în ce mai puţin încrezătoare.

— Nu cred că mai vin, zise în cele din urmă Lysippe într-o seară, după ce îşi luaseră cina cea neîndestulătoare, ştiind că risca să se işte o altă ceartă.

— Cred că oreada ne urmăreşte. Văd mereu străluciri ciudate pe stânci.

Tanais îi dădu uşor părul de pe obraz.

— Nu, surioară. Nu e nici o oreadă. E din cauză că eşti foarte obosită. Cu toţii suntem. Dacă ai văzut ceva, cred că e din cauza Alchimistului. Îţi aduci aminte că ne-a aruncat praful acela în ochi când ne-au prins?

Lui Lysippe i se strânse stomacul şi se ghemui mai tare în sora ei. Privi la stânci cu o frică nouă.

— *Trebuie* să scăpăm înainte de a ajunge la Efes, zise ea. Nu-l putem lăsa pe Mikkos să ne vândă! Dacă ne vinde Alchimistului?

— Ssst, zise Tanais, continuând să-i mângâie părul. Dacă mama nu apare, ne vom gândi noi la ceva. Promit.

— Dar va fi prea târziu când vom ajunge acolo!

Hero, care urmărise, ca de obicei, conversaţia lor cu ochii plini de curiozitate, oftă ca şi cum ar fi luat în sfârşit o hotărâre. Se trase mai aproape şi glăsui:

— Avem o şansă la Efes. Problema e că e aproape la fel de rău ca şi sclavia, dar, dacă eşti disperat…

— Ce şansă? Lysippe se ridică în capul oaselor atât de brusc, încât paznicii priviră înjur.

— Treci la culcare! strigară ei. Drum lung, mâine! Dormi, Urechi-de-Cârpă, dormi!

Se prefăcură că se culcă, punându-şi mâinile împreunate la ureche, ca să-i arate lui Hero ce avea de făcut.

Tanais o trase pe Lysippe la loc. Hero le făcu un semn obraznic paznicilor care începură să chicotească, îşi puse mâinile sub cap şi începu să privească stelele. După ce paznicii se întoarseră la jocurile lor, vorbi foarte încet în întuneric.

— La Efes există un templu mare. Aparţine unei zeiţe greceşti numite Artemis. Oricum, de îndată ce treci de poarta templului şi ajungi pe pământ sacru, nimeni nu poate să te scoată afară până nu ieşi de bunăvoie. Nimeni. Nici regi, nici generali, nici satrapul ionian, nici măcar împăratul întregii Perşii. În niciun caz Mikkos şi vânzătorii lui de sclavi.

— Eşti sigur? se încruntă Tanais. Ce i-ar opri să vină după noi şi să ne ia pe sus cu forţa?

— Sanctuarul, desigur, spuse Hero cu un suspin lung, plin de suferinţă. Sanctuarul cel sfânt. Le e prea frică de zeiţă.

— De ce nu ne-ai spus despre asta mai devreme? întrebă Tanais, încă încruntată.

— De unde să ştiu că pot avea încredere în voi?

Hero zâmbi.

— Dar presupun că sunteţi la fel de disperate precum arătaţi. Va trebui să lucrăm împreună, totuşi. Cu lanţul pe care îl avem la încheieturi nu e posibil să fugă o singură persoană, iar celelalte nu.

Lysippe îl asculta cu speranţă renăscută. Asta însemna să rămână prizoniere până la Efes şi că aveau de făcut un drum lung înapoi ca să găsească tribul. Dar poate că era mai bine decât să încerce să scape înainte, să fie prinse din nou, pedepsite şi vândute Alchimistului pe nimic. Doar gândul că ar putea deveni sclava Alchimistului o făcea să tremure, chiar dacă zvonurile despre sacrificiile umane nu erau adevărate.

— De ce le e oamenilor atât de frică de zeiţă? întrebă Lysippe.

Hero oftă din nou.

— Chiar trebuie să vă explic totul? De unde sunteţi voi două? Din pustietăţile Sciţiei sau ce? Hainele voastre par de barbar şi, dacă stau să mă gândesc bine, bălmăjiţi cuvintele când vorbiţi în greacă. Nici măcar fetele spartane nu poartă chestiile alea pe picioare. Arătaţi ca persanii, doar că mai murdare.

Se întinse şi pipăi pantalonii lui Lysippe.

— Ăştia sunt făcuţi din *piele?*

— Sunt din piele de cal, începu Lysippe. Şi noi…

— N-ai de ce să fii mojic, zise Tanais înţepată, aruncându-i surorii ei o privire de avertizare. Şi nici tu nu eşti cine ştie ce prinţ. Accentul tău e groaznic.

Hero rânji la ea.

— Ce oi fi vrând? Sunt doar un biet băiat surd. E greu să înveţi să vorbeşti cum trebuie când nu auzi nimic.

Tanais pufni şi îi întoarse spatele. O îmbrăţişă pe Lysippe şi îi şopti la ureche.

— Scuze, da’ băiatul acesta e imposibil! Tu n-ai fost nevoită să-l suporţi la fel de mult ca mine.

— Pare să ştie multe lucruri, şopti Lysippe. Crezi că e adevărat ce a zis despre templu?

— La fel de adevărat ca şi legendele noastre, zise Tanais după o pauză.

— Crezi că Efes este unul dintre vechile oraşe ale amazoanelor? întrebă Lysippe agitată. Poate că Hero ştie ceva despre Pietrele Grifonului!

Tanais înlemni.

— Nu care cumva să te-apuci să spui cuiva cine suntem, surioară! Probabil că stăpânul de sclavi şi oamenii lui nu ne-ar crede oricum, dar nu sunt aşa sigură în privinţa Alchimistului. Şi n-am încredere în băiatul ăsta, Hero; ştie mult prea multe. Văd că glezna ta e aproape vindecată, dar nu-ţi desface bandajul şi prefă-te că şchiopătezi puţin mâine. Dacă ei nu ştiu că poţi merge foarte bine, vom avea un avantaj când va veni vremea să fugim. Nu are rost să-i lăsăm să afle cât de repede se vindecă amazoanele până nu va fi absolut necesar să facem asta.

Braţele ei se strânseră în jurul lui Lysippe în prima îmbrăţişare adevărată de când cu cearta din peşteră.

— Nu te îngrijora, surioară, şopti ea. Nu vom fi nevoite să ne bazăm pe zeiţa lui Hero. Mama ne va fi salvat deja cu mult înainte să ajungem la Efes.

***

Dar amazoanele tot nu veneau şi, târziu, în a cincisprezecea zi de la trezirea lui Lysippe din somnul ei tămăduitor, trecură de creasta muntelui şi zăriră marea în faţa lor. Apa cristalină, verde ca smaraldul, forma un golf adânc între munţi, presărat cu insuliţe. În lunca râului, razele soarelui aruncau nuanţe de roz pe pereţii albi ai clădirilor.

Se opriră cu toţii ca să privească şi Mikkos îşi struni calul.

— Într-acolo mergeţi, zise el, iar vocea lui fu purtată departe de vântul de seară. Civilizaţie! Aceia dintre voi care nu vor fi vânduţi în Efes vor trece marea aceasta către Atena.

Privi întregul şir de sclavi, iar ochii îi rămaseră puţin pe Tanais şi pe Lysippe, apoi pe Hero. Se încruntă şi îşi îndemnă calul s-o pornească din loc.

Locul de popas era prea jos ca să se poată vedea marea, dar mirosul ei plutea în aer şi niciunul nu dormi prea mult. Mikkos îi ascunsese într-o vâlcea lângă râul cel galben şi mocirlos despre care Hero spunea că se varsă în golful de la Efes. După ce îl treceau, ajungeau la un al doilea râu de lângă Templul lui Artemis şi de aici intrau în oraş. Atunci avea să se ivească singura lor şansă. Tanais continua să fie convinsă că povestea lui Hero despre sanctuarul cel sfânt era o prostie, dar recunoştea că se întâmplase ceva şi le reţinuse pe amazoane, şi că acum nu aveau de ales. Lysippe se simţea gata s-o ia la galop, ca un cal care fusese ţinut în frâu prea mult timp. De abia băgă de seamă frumuseţea împrejurimilor şi faptul că li se dăduse mai multă mâncare şi apă în seara aceea. Nimic nu mai conta, doar cel de-al doilea râu, templul, libertatea.

Dar s-o convingă pe Tanais era una; să-i convingă pe ceilalţi prizonieri se dovedi a fi cu totul alta. Cei mai mulţi nici măcar nu păreau că *vor* să scape. Cei mai mari mormăiră ceva despre mese regulate şi cum că viaţa de sclav nu ar fi aşa de rea dacă te purtai cum trebuia şi munceai din greu. Unii păreau chiar încântaţi de ideea de a traversa marea şi a vedea Atena, şi unul dintre băieţi dădu exemplul unor sclavi care ajunseseră să

ocupe poziţii importante şi deveniseră mai bogaţi decât stăpânii lor. Lysippe se uita la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ce porcărie! strigă ea, făcându-i pe paznici să privească împrejur.

Dar băiatul clătină din cap şi zise că ea nu înţelegea. Faptul că primiseră mai multă mâncare în noaptea aceea nu ajuta prea mult. Se părea că stomacul plin îi făcuse pe toţi să uite cum merseseră zile în şir sub soarele nemilos, plini de praf şi având doar pâine veche drept hrană.

Lysippe trase de lanţ, întinzându-l prin cătuşele celorlalţi până avu îndeajuns loc să stea cu spatele la ei. Îşi îmbrăţişă genunchii cu mâinile şi, cu ochii arzând, privi lung la râul învolburat, printre măslinii în floare. O dureau picioarele. Încălţările se găuriseră. Cârpa din jurul gleznei era murdară şi încheietura mâinii o mânca acolo unde în timpul zilei, pielea i se jupuise de la cătuşe şi se vindecase noaptea, formându-se o cicatrice. Fusese murdară toată viaţa, mirosind adesea a fum şi a cal, dar de data asta era altfel. Mizeria era înăuntrul ei şi nu mai scăpa de ea. Râul sclipea din cauza stelelor care se oglindeau în el şi care aproape semănau cu faţa unei femei... Lysippe închise ochii înainte de a mai apuca să aibă iarăşi vedenii.

Hero se trase spre ea. Sarcina lui fusese să-i urmărească din priviri pe paznici şi să creeze o diversiune dacă aceştia arătau prea mult interes faţă de ce vorbeau captivii lor. Dar Mikkos şi vânzătorii lui de sclavi păreau să fie mulţumiţi că ajunseseră la râu, şi râdeau şi vorbeau tare, trecându-şi unul altuia amfora cu vin pe care unul dintre ei o adusese dintr-un sat mai devreme în ziua aceea. Lysippe se întreba dacă nu cumva o furaseră în acelaşi fel în care furau oameni. Se încruntă la ei, apoi îl privi întrebătoare pe Hero.

— Nu se vor îmbăta, zise acesta. Mikkos a îndoit vinul cu apă, l-am văzut eu.

Lysippe oftă.

— De ce sunt ceilalţi atât de *proşti?* întrebă ea.

Tanais încă încerca să-i convingă pe ceilalţi captivi să fie raţionali. Vorbea despre trupe de luptă şi putere combinată, dar era clar că niciunul nu înţelegea. Proveneau de la ferme izolate şi colibe de crescători de albine şi, deşi în ţinutul lor avuseseră

loc diverse dispute în ultimii o sută de ani, nu îi interesaseră prea mult soldaţii. Timareta adormise deja, lingându-şi buzele ca şi cum ar fi visat mâncare.

— Sunt ţărani din Frigia.

Hero ridică din umeri, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Că tu n-oi fi? Lysippe era plină de furie înăbuşită. *Tu* ai de gând să ne ajuţi când vom ajunge la templu, Hero? Sau eşti şi tu mai interesat de stomacul tău?

Hero desena forme în nisip, evitându-i privirea.

— Vă ajut să intraţi în templu. Dar eu nu rămân.

Lysippe îl apucă de braţ.

— Cum?

Hero se eliberă din strânsoare.

— Ai auzit bine. Eu nu rămân acolo cu voi.

— Dar vei fi vândut ca sclav dacă Mikkos te prinde iar!

— Sclavii pot fugi. Am mai făcut asta.

Fata îl privi uluită. Hero îi zâmbi silit şi îşi trase haina zdrenţuită de pe umeri ca să-i arate spatele. Lui Lysippe i se strânse stomacul la vederea liniilor albe care se întretăiau pe pielea băiatului.

— O să vezi mâine, oricum. Ne vor dezbrăca şi ne vor pune să ne îmbăiem în râu, înainte de a ajunge la piaţa din Efes. Priviţi cu atenţie, cu toţii! Asta le fac ei sclavilor.

Cu buzele strânse, îşi trase înapoi tunica peste cicatrice. Dădu din umeri.

— Putea să fie şi mai rău.

Acum, toţi cei care erau treji se uitau la Hero. Unii arătau de parcă le venise rău.

— De ce nu ne-ai spus că ai fost sclav? întrebă Tanais.

— Nu m-aţi întrebat.

— De asta ştii atâtea, nu? Pentru că ai mai străbătut drumul acesta o dată.

Hero dădu din cap, dar îşi feri privirea de a ei.

Lysippe scutură din cap.

— Ai fost prost că te-au prins iar.

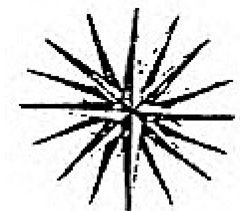
Băiatul se încruntă.

— S-au furişat în spatele meu. Nu i-am auzit venind, cu urechile astea ale mele de olimpic.

Se lăsă o tăcere stânjenită.
— Poate ar fi o idee bună să încercăm cu templul acela, zise un băiat în cele din urmă. Nu mi-ar plăcea astfel de dungi pe spatele meu.
— Nu ar fi fost bătut dacă s-ar fi purtat cum trebuie! zise fata de lângă el. Îţi fac asta doar dacă încerci să scapi.
— De unde ştii? replică Hero. Că doar n-ai fost şi tu sclavă? Dacă nu respecţi ordinele stăpânului, eşti bătut. Nu contează că nu auzi pentru că eşti surd sau dormi, sau te afli pe câmp. Dacă ajungi să fii vândut la minele de argint, am auzit că îţi fac lucruri şi mai groaznice. Îţi rup picioarele ca să nu mai fugi din nou.
Pe Lysippe o trecură fiori de gheaţă pe şira spinării, iar ceilalţi murmurară speriaţi. Cuvântul „templu” fu menţionat de câteva ori, urmat repede de şâşâituri, când copiii aruncau priviri îngrijorate spre paznici. Dar aceştia nu erau interesaţi de conversaţia sclavilor lor. Alchimistul îi părăsise cu două zile în urmă şi oamenii erau veseli. La gura vâlcelei, bărbaţii izbucniră în râs la auzul unei glume grosolane făcute de Mikkos.
— Nu ţi-e teamă de ce vei păţi dacă te prind din nou? şopti o altă fată, privindu-l pe Hero.
— De data asta nu intenţionez să mă las prins, zise Hero.
Dar îşi feri privirea şi doar Lysippe văzu durerea din ochii lui.
Cineva aminti de Alchimist cu o voce îngrozită, dar Lysippe spuse că nu puteau fi vânduţi nimănui dacă scăpau şi se asigurau că nu vor fi prinşi din nou.
— Niciunul dintre noi nu va fi prins, zise Tanais cu hotărâre. Dar trebuie să fim uniţi şi să acţionăm conform planului.

Capitolul 3

SANCTUARUL

Nn putem păşi de două ori în acelaşi râu.

Când vânzătorii de sclavi îi sculară a doua zi de dimineaţă, captivii se simţeau cuprinşi de o agitaţie ciudată. Era mai târziu decât de obicei. În ciuda celor spuse de Hero, cum că Mikkos ar fi îndoit vinul, o parte dintre bărbaţi erau mahmuri.

Lui Lysippe îi era teamă ca nu cumva aceştia să presupună ceva. Dar probabil că asupritorii credeau că baia în râu făcea ca «marfa» lor să fie atât de agitată. Râdeau şi glumeau în timp ce îi puneau pe captivi să-şi tragă tunicile peste cap, atât cât le permiteau încheieturile prinse cu cătuşe şi îi împingeau, unul câte unul, în apa rece. Confiscară pantalonii lui Lysippe şi lui Tanais, lăsându-le, din pudoare, doar în tunicile lor scurte şi îi cerură lui Lysippe să-şi dea jos pansamentul. Fără el, îşi simţea glezna slăbită şi fata fu străbătută de un tremur, datorită sentimentului ciudat pe care i-l dădea aerul pe picioarele goale.

Tanais îi puse mâna pe braţ şi îi şopti:

— Nu contează. O să facem rost de nişte haine când ajungem la templu.

După ce se spălară şi se îmbrăcară cu toţii, fură aliniaţi de-a lungul malului râului, iar Mikkos se urcă pe calul lui negru şi îi examină cu un ochi critic.

— Hmm, zise el, unii dintre voi s-ar putea să aduceţi bani buni. Acum, nu uitaţi ce v-am spus. Purtaţi-vă cum trebuie la

piaţă şi încercaţi să zâmbiţi. Contează foarte mult, mai ales pentru voi, fetelor. Nu mai e mult. Hai să pornim la drum!

Cu toţii începură să-şi târâie picioarele, cu capetele plecate, aruncându-şi pe furiş priviri unii altora. Lysippe se străduia să şchiopăteze cât mai tare şi se sprijinea de Tanais. Hero îşi luă o faţă posomorâtă. Fata din spate o luă pe Timareta de mână şi începu să-i şoptească în timp ce mergeau. Lysippe le privi îngrijorată. După ce Tanais le explicaseră planul ei celorlalţi, Timareta fusese trezită cu blândeţe şi i se spusese ce avea să se întâmple. Dar, deşi Timareta părea să înţeleagă că e vorba de un secret, nu reuşea să-şi ascundă agitaţia la fel de bine ca toţi ceilalţi.

— Ajută-ne, Mamă a noastră cea Dintâi, şopti Lysippe, simţindu-se cam stânjenită de faptul că se ruga cum ar fi făcut-o mama lor, dar începând să înţeleagă de ce făcea asta.

În timp ce traversau podul peste râul galben, o briză se înfăşură în jurul picioarelor goale ale lui Lysippe, iar soarele se reflecta în apă, făcând-o din nou să ameţească. Privi în jos printre crăpăturile dintre scânduri şi acolo, sub pod, la mai puţin de un braţ distanţă, privind-o ţintă, înconjurat de păr albastru învolburat, se afla un chip.

Cât se poate de adevărat. Nu era nici o îndoială în această privinţă.

Lysippe îl privi. Ochii cei luminoşi îi întoarseră privirea. Apoi laţul fu smucit şi unul dintre bărbaţi îi strigă să se mişte mai departe. Lysippe clipi şi chipul dispăru.

— Ai văzut? se întoarse agitată către Tanais.

Dar sora ei mergea încruntată în spatele lui Mikkos, repetând în minte planul de a-l da jos de pe cal. Lysippe îşi înghiţi cuvintele. Aveau alte griji pe cap acum.

După ce trecură podul, o apucară pe un drum circulat care urma conturul muntelui şi dădea în dreapta, într-o câmpie mlăştinoasă. Acolo unde soarele pătrunsese prin ceaţă se arătau flori sălbatice, albine zumzăiau în apropiere şi fluturi mici, albaştri se zbenguiau pe sub nasul lui Lysippe, făcând-o să tresară. Întâlniră o căruţă care venea hurducându-se din direcţia opusă, iar bărbaţii îi mânară pe toţi pe marginea drumului şi schimbară câteva glume cu căruţaşul. Acesta privi în jos la

sclavii înlănţuiţi când trecu pe lângă ei, dar cu aceeaşi privire cu care s-ar fi uitat la o turmă de oi. Pe măsură ce se risipi ceaţa, putură să vadă în depărtare un munte cu vârfuri gemene şi un oraş alb ce se întindea pe câmpia de la poalele lui. Cel de-al doilea râu pe care îl menţionase Hero şerpuia ca o reptilă strălucitoare în faţa lor, ducând spre un deal singuratic care se reliefa pe câmpie. Ghemuite printre tufele de pe pantele acestuia, se aflau câteva colibe de stuf ciudate înspre care zburau albine, dar încă nu se zărea niciun templu.

Captivii începuseră să se uite înjur îngrijoraţi când un cal sosi în galop în faţa lor. Călăreţul purta un coif ponosit şi struni calul cu o aroganţă care ar fi putut fi recunoscută oriunde.

Lui Lysippe i se strânse stomacul şi simţi cum neliniştea străbate întregul şir de sclavi. Îl prinse pe Hero de cot.

— Alchimistul este aici! şuieră ea. Unde se află templul de care vorbeai?

— Treci înapoi în rând, şuieră Hero drept răspuns. O să ne dai de gol.

— Dacă minţi…

— Pleacă! Hero o împinse atât de tare încât glezna ei cedă şi fu gata să cadă.

Îşi recăpătă echilibrul şi îl fulgeră cu privirea, dar Tanais şopti:

— Ssst!

Alchimistul schimbă câteva cuvinte cu stăpânul de sclavi şi îşi mână calul încet de-a lungul şirului, privindu-i pe prizonieri rând pe rând. Se uită lung la Lysippe prin fantele coifului său, se uită în jos la glezna ei, apoi se apleacă ca să-i ciufulească părul lui Hero şi călări mai departe.

Captivii înţepeniră când Alchimistul îşi ocupă locul la capătul şirului. Lysippe simţea furnicături pe spate în timp ce lanţul era smucit ca să-i facă să meargă mai departe. Nu se gândiseră că va fi şi el prin preajmă când aveau să încerce să fugă spre templu, dar acum nu mai era vreme ca să-şi schimbe planurile.

Pe măsură ce se apropiau de deal, se auzeau diverse sunete venind dinspre câmpie, voci puternice, mugetul unui taur, nechezatul cailor, roţi de căruţă hurducându-se pe piatră, clipocit de apă, râsete, muzică de flaut şi cineva cântând cu o voce cristalină. De după deal veniră plutind nori de fum

înmiresmat, făcând-o pe Lysippe să se simtă mai ameţită ca niciodată.

Era la fel ca atunci când traversaseră trecătoarea şi văzuseră pentru prima oară marea, numai că de data asta priveliştea era şi mai fascinantă. Din ceaţa cea aurie şi parfumată se înălţa cea mai mare clădire pe care o văzuse Lysippe vreodată. Corturile tribului ei, aranjate în cerc, după obiceiul amazoanelor, ar fi intrat înăuntru de o sută de ori. Rânduri de coloane vopsite în culori strălucitoare susţineau un acoperiş înalt şi aurit care se înălţa deasupra celorlalte clădiri mai mici, cu şase laturi, care împânzeau curtea în jurul lui. Templul părea să plutească pe norii săi înmiresmaţi de tămâie deasupra mlaştinii, acolo unde râul se revărsa în mare. Dar trebuie să fi fost construit pe pământ, căci dincolo de el, străpungând ceaţa, se aflau catargele unei corăbii ancorate. Ajunseseră la complexul templului pe la intrarea din spate, acolo unde un zid jos separa curtea de râu. Sunetele pe care le auziseră veneau din partea cealaltă a clădirii.

Lysippe expiră foarte încet. Lângă ea, Tanais era la fel de ţeapănă ca un mânz care fusese strunit pentru prima dată. Şoapte de uimire străbătură întregul şir, în timp ce prizonierii priveau cu teamă şi cu admiraţie, cu excepţia lui Hero care se încrunta în direcţia templului, de parcă ar fi fost cea mai urâtă clădire.

Lysippe măsură zidul din ochi. Era îndeajuns de jos pentru ca Vânt-de-Nord să-l sară cu uşurinţă, îndeajuns de jos pentru ca şi cei mai mici să se cațere pe el. Drumul pe care îl urmau traversa râul, aproape de copaci, şi de acolo nu părea să fie distanţă lungă până la poarta unde mulţimea era adunată în faţa templului. Începu să se simtă puţin mai bine. Se părea că avea să fie mai uşor decât se aşteptaseră.

Un alt nor de tămâie pluti înspre ei şi unul sau doi dintre prizonieri strănutară când acesta ajunse la ei. Cântecul se curmă brusc. Se aşternu liniştea, care dură cât bătaia unei inimi, apoi ţipătul unui animal, urmat de uralele mulţimii nevăzute din faţa templului. Timareta, care fusese una dintre persoanele care strănutaseră, se încleştă de picioarele fetei care avea de obicei grijă de ea şi izbucni în lacrimi.

— Nu vreau să fug aici! Mi-e frică!

Vânzătorii de sclavi, care priveau şi ei templul, se întoarseră şi se încruntară la cea mai mică dintre prizoniere. Ochii albaştri ai Alchimistului se îngustară sub vizieră şi îi făcu semn unuia dintre bărbaţi. Acesta încercă s-o tragă pe Timareta de lângă fata mai mare, care se dădu înapoi spre marginea apei, cu ochii măriţi. Aruncă o privire peste umăr, spre templu.

— ACUM! strigă Tanais, apucând-o pe Lysippe de mână şi trăgând-o spre pod. Fugiţi cu toţii! ACUM!

Plănuiseră să treacă mai întâi râul şi să aştepte până ajungeau în punctul în care drumul se întretăia cu Calea Sacră în faţa templului unde avea să-i vadă tot oraşul când alergau spre libertate. Plănuiseră să-l ia pe Vânt-de-Nord cu ei şi să-şi înşface armele din tolbele pe care le ducea acesta. Nimic din toate astea nu se întâmplă. Urmă un moment de teroare şi uluială. Apoi prizonierii începură să alerge în toate direcţiile, încercând să-şi amintească fiecare ce avea de făcut. Băiatul din capătul şirului îl apucă pe Mikkos de picior şi încercă să-l tragă de pe cal. Fata de lângă el puse mâna pe căpăstru, conform planului, dar cealaltă fată nou-venită din faţa lui Lysippe îngheţă de spaimă.

Lysippe o împinse deoparte şi se căţără anevoie pe cal în spatele lui Mikkos. Stăpânul de sclavi se întoarse surprins. Îşi trăsese spada, dar ezită s-o folosească împotriva băiatului care se agăţase de piciorul lui. Lysippe bâjbâi după cheia de la gâtul lui şi Mikkos lovi orbeşte în spatele său. Greutatea fetei îl făcu să-şi piardă echilibrul şi căzură amândoi de pe cal. Bărbatul se ridică imediat în picioare, dar lanţul se înfăşură de piciorul lui Lysippe în timp ce aceasta încerca să-l urmeze, iar glezna, glezna ei tâmpită, i se răsuci şi o împiedică să mai meargă.

Cineva o ridică şi o trase de lângă Mikkos. Calul o luă la galop, dar, din fericire, fata din capăt reuşise să desfacă chinga de care era prins lanţul, iar acesta căzu zornăind la pământ. Prizonierii scoaseră strigăte de bucurie şi se repeziră în râu, încă legaţi unii de alţii. Cătuşa de la încheietura lui Lysippe se smuci şi, în timp ce fata era trasă după ceilalţi, simţi o durere insuportabilă în gleznă. În spatele său, Tanais ţipa. Şi alţii strigau. Apa îi umplea gura şi nasul lui Lysippe. Râul era mai adânc decât crezuse sau

poate nu trecuseră prin vad. Se zbătea să-şi ţină capul deasupra apei, strigând:

— Cheia! Puneţi mâna pe cheie!

Aproape jumătate dintre captivi se aflau în apă. Cealaltă jumătate era încă pe mal. Alchimistul o prinsese pe Timareta care ţipa şi îl lovea în fluierul piciorului, pe când ceilalţi de la capătul lanţului încercau să-l facă să-i dea drumul. Vânt-de-Nord şi măgarul tropăiau în libertate pe mal, fiind abandonaţi de vânzătorii de sclavi, care încercau să împiedice restul mărfii lor să sară în râu. Din fericire, săbiile bărbaţilor se aflau încă în teci; ori erau prea zăpăciţi ca să-şi mai folosească armele, ori Mikkos le ordonase să nu o facă. Acesta era în picioare, furios şi plin de noroi, şi dădea ordine în gura mare. Oamenii lui îi prinseră pe restul prizonierilor care nu reuşiseră să sară în apă. Lanţul se strânse, iar cei care se zbăteau în apă fură traşi unii într-alţii, deşi primul băiat reuşise să se cațere pe malul celălalt şi era agăţat de o creangă aflată foarte aproape de zidul templului.

— Luptă! strigă Tanais. Nu renunţa acum!

Lysippe simţea cum capul începea să i se îngreuneze sub povara primelor semne ale somnului tămăduitor. Se împiedică şi îşi juli cotul de o piatră de sub apă, dar aproape că nu simţi durerea.

Apoi Tanais o luă în braţe.

— Nu se poate să adormi acum, Lysippe! îi strigă aceasta la ureche. Rezistă până trecem de zidul acela, mă auzi? Apoi poţi să dormi cât pofteşti. Trebuie să mă întorc la ceilalţi.

— Nu! Lysippe încercă s-o oprească, dar Tanais se trase pe lungimea lanţului liber dintre copiii capturaţi din nou şi cei care scăpaseră şi se căţără pe mal. Fluieră şi Vânt-de-Nord tropăi ascultător până la ea. În timp ce Tanais se zbătea să scoată toporul amazoanelor din tolbă, Lysippe văzu cum Alchimistul o dă pe Timareta în grija unuia dintre ceilalţi bărbaţi şi aleargă spre sora ei, trăgându-şi sabia.

— Tanais! Atenţie! Lysippe dădu drumul rădăcinii de care se agăţase şi alunecă înapoi în apă. Ameţeala o cuprinse iar. Luptă să-i reziste. În apă, în apropiere de ea, Hero ţipa în semn de avertizare. Fata nu ştia dacă i se adresa ei sau lui Tanais. Sora ei scoase toporul chiar înainte ca Alchimistul să ajungă la ea şi

să-şi ridice spada. Soarele luci scurt pe lama toporului şi se auzi un clinchet de lanţ când Tanais îl lăsă să cadă, secerând verigile cu o singură lovitură de care mama lor ar fi fost mândră. Dar sabia Alchimistului coborî în acelaşi timp, iar Tanais scoase un ţipăt şi se rostogoli în apă. Aceasta începu să se înroşească.

— Nuuu! Lysippe se zbătu să ajungă la sora ei. Ajutaţi-o!

Hero îşi puse braţul sub gâtul lui Tanais şi începu să înoate într-o parte spre malul pe care se afla templul, trăgând-o după el pe fata mai mult moartă decât vie. Nemaiavând sprijinul lanţului, Lysippe se scufundă din nou şi luă o înghiţitură de apă amestecată cu noroi şi sânge. Ieşi la suprafaţă scuipând dezorientată, când, deodată, se trezi în faţa celei mai frumoase creaturi pe care o văzuse vreodată.

Părul îi plutea pe apă, în nuanţe delicate de mov şi albastru-pal, presărat cu stele. Râul se vedea prin corpul fantomatic, care strălucea atât de tare, încât Lysippe abia se putea uita la el. Părea să aibă degete lipite între ele cu o pieliţă, solzi lucitori şi braţe şi picioare translucide. Creatura aducea puţin cu o fiinţă omenească, dar era înveşmântată în lumină argintie. Privirea ei luminoasă o susţinea pe a lui Lysippe, şi acesteia i se păru că vede buzele ireale mişcându-se.

— Ajut-o pe sora mea, şopti Lysippe. Te rog!

Creatura luci şi dispăru. Se văzu o altă săgeată luminoasă lângă vad, unde Mikkos îi trimisese pe câţiva dintre oamenii lui după Hero şi Tanais, apoi un strigăt, în urma căruia bărbaţii abandonară urmărirea, se întoarseră şi alergară spre mal. Lumina albastră-argintie îi urmări, ascunsă pe jumătate într-un alt nor de tămâie. Alchimistul strigă ceva şi se văzu o scânteie verde în aer pe mal.

Lysippe îşi miji ochii, încercând să vadă ce se întâmplă.

— Pe aici, Lysippe! spuse Hero şi ieşi la suprafaţă lângă ea, respirând greu. Lasă-i pe ceilalţi. Nu putem face nimic pentru ei acum. Peste zid! Repede!

Porni după el, ameţită.

— Tanais? şopti ea. Unde este Tanais?

— E cu mine. Puţin mai departe.

Văzu o fâşie de iarbă, apoi zidul. Poate că înainte păruse mai jos, dar aşa slăbită cum era, i se părea că escaladează un

munte. Cineva o împinse. Se agăţă de partea de sus, se azvârli peste el şi căzu pe piatră tare, ceea ce îi alungă puţin din ameţeală şi uluială.

Se ridică în genunchi. Tanais zăcea deja în curtea templului, înfricoşător de nemişcată. Hero se ghemui asupra ei, tuşind şi scuipând apă. Ceilalţi care scăpaseră stăteau într-un cerc tăcut în jurul lor, cu noroiul picurându-le de pe haine pe marmura albă şi frumoasă. Doar jumătate dintre ei avuseseră noroc. Băiatul şi cele două fete care fuseseră legate de lanţ în faţa lui Lysippe, un alt băiat care reuşise să se descotorosească de bărbaţi în confuzia care se crease când se rupsese lanţul, ea, Hero şi Tanais. În jurul lor, se aduna o mulţime pestriţă, oameni îmbrăcaţi în veşminte colorate brodate cu mărgele sclipitoare, cu aur în păr şi grăsime pe degete, care păreau fascinanţi şi străini, dar înfricoşători în acelaşi timp. Unii dintre ei ţineau în mâini bucăţi de carne, din care probabil că tocmai mâncau când sosiseră fugarii.

— Tanais! Lysippe îl împinse pe Hero la o parte şi atinse faţa palidă a surorii sale. Tunica şi părul fetei erau pline de sânge.

— Tanais! strigă ea.

Hero o trase cu blândeţe înapoi.

— Alchimistul a înjunghiat-o de două ori. Nici măcar nu a încercat să se apere. A tăiat lanţul cu toporul pentru ca noi să putem scăpa. Cel mai nebunesc şi cel mai curajos lucru pe care l-am văzut.

— Nu… Tanais…

Hero privi înjur.

— Trebuie să plec acum. Marele preot se apropie.

— Nu, Hero… te rog, rămâi. Unde e Vânt-de-Nord? Trebuie să-l găsesc pe Vânt-de-Nord… un cal pentru Tanais… ca să putem ajunge acasă…

Încercă să fluiere ca să vină calul, dar nu mai avu putere.

Hero clătină din cap, apoi înţepeni în genunchi, în timp ce mulţimea se dădea la o parte. Tot ca prin vis, Lysippe văzu nişte robe lungi, portocaliu cu alb foşnind pe marmură, ieşind în norul de tămâie care îi înconjura. Pentru o clipă, crezu că era un alt spirit, asemănător cu cel văzut în apa râului. Dar robele erau haine omeneşti obişnuite, şi un bărbat înalt purtând sandale

aurite cu vârfuri întoarse şi un acoperământ de cap sofisticat se opri înaintea lor. Capul şi faţa îi erau complet lipsite de păr, iar ochii – ca nişte migdale întunecate, conturaţi cu vopsea neagră. Purta o centură de care atârnau plăcuţe grele de aur roşiatic cu albine filigranate, ce zornăiau când se mişcau.

Toţi cei din curte tăcură. Chiar şi strigătele vânzătorilor de sclavi aflaţi de partea cealaltă a zidului încetaseră. Privirea preotului trecu pe deasupra refugiaţilor murdari, care aveau încă la mâini cătuşe, zăbovi o clipă pe fata leşinată, apoi pe Lysippe şi la sfârşit pe Hero. Pentru prima dată, ochii migdalaţi arătară o licărire de surpriză.

— Herostratus, zise el într-o greacă îngrijită, ar fi trebuit să ştiu că, dacă e vorba de vreun necaz, eşti şi tu prin preajmă.

Hero nu se mişcase, deşi degetele i se încleştară pe umărul lui Lysippe. Simţindu-le, amazoanei i se părea că pierde iarăşi contactul cu lumea reală.

Preotul se întoarse către fugari.

— Presupun că veţi cere adăpost? zise el, şi un oftat străbătu mulţimea adunată.

Ceilalţi dădură din cap, aruncând priviri îngrijorate înspre zid, dincolo de care Mikkos încălecase din nou pe cal şi aştepta cu o privire rece ca gheaţa.

— Şi tu? Ochii migdalaţi ai preotului se opriră asupra lui Hero. Şi tu ceri adăpost?

Hero tot nu se mişcase. Lysippe încercă să alunge ameţeala care-o cuprinsese.

— Bineînţeles că da! spuse ea, făcându-l pe preot să-i arunce o privire cruntă. Iar eu cer adăpost pentru sora mea, Tanais.

Arătă înspre ea. Preotul o privi pe fată şi tot sângele din jur.

— Nu poţi cere adăpost pentru morţi, zise el, fără nici o emoţie în glas.

Lysippe îl împinse pe Hero şi se chinui să se ridice în picioare. Îl fulgeră cu privirea pe preotul Templului lui Artemis.

— Nu... o... să... moară, spuse, fiind nevoită să se concentreze asupra fiecărui cuvânt.

Preotul se încruntă şi o mai privi o dată pe Tanais, care stătea în continuare nemişcată. Privi la stăpânul de sclavi care încă aştepta dincolo de zid şi îşi strânse buzele. Ridică un deget gros,

împodobit cu inel, şi şase preotese înveşmântate în robe albe apărură din spatele uriaşelor coloane ale templului. O puseră pe Tanais pe o lectică şi îi ajutară pe ceilalţi fugari să ajungă la una dinte clădirile mai mici din incinta templului. Două dintre ele aduseră o a doua lectică lângă Lysippe şi încercară s-o facă să se întindă pe ea. Fata le împinse deoparte şi o porni şchiopătând după Tanais, trăgându-l pe Hero după ea.

— Stai! mormăi acesta. O duc la Casa Sângelui. Nu-ţi face griji, Megabyxos nu o va mai da pe mâna lui Mikkos.

În spatele lor, preotul cel gras pe care Hero îl numise Megabyxos îi spunea lui Mikkos şi oamenilor lui să-şi vadă de drum. Mulţimea se plictisi şi începu să se împrăştie, unii întorcându-se în faţa templului pentru a-şi relua ceremonia întreruptă, alţii plecând printr-o portiţă din zidul curţii. Lysippe îngheţă, aşteptându-se ca Mikkos să ordone oamenilor săi să sară zidul şi să pună mâna pe fugari, de îndată ce mulţimea va pleca, dar stăpânul de sclavi îşi întoarse calul şi trecu râul înspre copiii uzi şi extenuaţi care fuseseră capturaţi din nou şi lăsaţi în paza Alchimistului. Lysippe văzu cum unul dintre bărbaţi o ridică pe Timareta ca să-şi poată continua drumul spre port, şi ezită.

— Va fi bine, zise Hero, urmărindu-i privirea. Nimeni nu trimite o fată aşa de mică în mină. Am făcut tot ce am putut. Acoperă-ţi ochii acum…

Lysippe continua să fie îngrijorată din cauza copiilor care nu reuşiseră să scape. Dar ajunseseră la uşa clădirii pe care Hero o numise Casa Sângelui şi unde se afla Tanais. Era mai mare decât crezuse Lysippe, cu şase pereţi din chirpici şi piatră şi un acoperiş cu ţigle. Mirosea a plante medicinale şi a tămâie. În timp ce Lysippe şi Hero intrau împiedicându-se pe uşă, ecoul unei explozii puternice se rostogoli în munţi, făcând păsările să-şi întrerupă cântecul şi întreaga câmpie a Efesului să vibreze. Explozia se auzi de şapte ori.

Ultimele puteri o părăsiră pe Lyssippe la ultima notă. Se clătină şi Hero se strâmbă când o prinse.

— Acesta a fost Cornul Sanctuarului, zise el. Chiar şi eu pot să-i simt vibraţiile. E singura dată când mă bucur că nu aud nimic! Ai face bine să te obişnuieşti cu el. Sună din el ori de câte ori cineva cere adăpost aici.

***

Smyrna grăieşte…

Deci este adevărată această uimitoare poveste pe care surorile mele o spun doar în şoaptă prin ţinut! Amazoanele s-au întors în cetatea oamenilor. Dar ce fel de amazoane sunt acelea care se lasă prinse şi tratate ca nişte sclave? E o ruşine pentru străvechiul nostru nume.

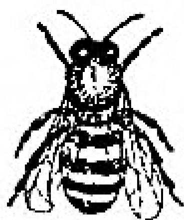
Le-am ajutat, bineînţeles. Cea mai tânără, cu ochi de grifon, mi-a ordonat s-o fac, deşi mă îndoiesc că îşi dădea seama de ce se întâmpla. Dacă ar fi fiica mea… dar nu, acele vremuri au trecut, şi acum trebuie să privesc spre viitor. Aş lucra mai degrabă cu sora mai mare. S-a dovedit a fi o adevărată războinică în timpul luptei de la râu, în ciuda sângelui ei diluat. Dar tocmai datorită sângelui ei va fi mult timp cufundată în somnul tămăduitor, aşa că întru atingerea scopului meu va trebui să mă folosesc de cea mică.

Nu are rost să mă aştept ca un copil să înţeleagă obiceiurile cele străvechi. Dar va face ce îi voi spune, de îndată ce îi voi povesti despre cele văzute de surorile mele din ocean. Cei tineri sunt fragili şi uşor de influenţat, mai ales când sunt singuri şi speriaţi într-un loc necunoscut.

Eu, Smyrna, voi fi mama ei de acum încolo. O voi îndruma. Şi, înainte de sfârşitul verii, grifonul va zbura din nou.

Capitolul 4

CASA SÂNGELUI

Şi cei care dorm iau parte la lucrarea cosmosului.

Cineva cânta în timp ce desfăcea cu blândeţe bandajul de la braţul lui Lysippe. Pentru o clipă nu îşi dădu seama dacă era trează sau visa. Cântecul se curmă brusc şi o voce exclamă:

— Uite, Melissa!

Un deget moale îi mângâie cotul lui Lysippe.

— Parcă pielea nici nu ar fi fost vreodată julită!

— Lasă-mă să văd!

O umbra se apropie şi Lysippe simţi miros de flori sălbatice. Inspiră parfumul, fără să deschidă ochii. Stătea lungită pe ceva moale şi era cuprinsă de o ameţeală plăcută. Nu-şi amintea când se simţise ultima oară atât de confortabil şi de relaxată. Dar îi era foame şi ceva întunecat pândea dincolo de vis.

— Hmm, continuă a doua voce. Înseamnă că noul lot de silfic este foarte bun. Ori asta, ori cântecul tău, Annyla. Poate că ar trebui să le cânţi tuturor celor aflaţi pe moarte.

— Dar ea nu e…

— Ştiu, te tachinam doar. Nu cred că e vorba de silfic. E ceva ciudat cu fata asta. Şi sora ei ar fi trebuit să fi murit de două ori până acum. N-am mai văzut aşa ceva de când sunt eu în templu.

O pauză. Vocea celei care cântase scăzu până când deveni o şoaptă.

— Poate că e din cauza magiei Alchimistului. Ai văzut luminile acelea ciudate de dincolo de râu când prizonierii au luat-o la fugă? Toată lumea vorbeşte despre ele.

O mână răcoroasă se odihni pe fruntea lui Lysippe.

— Nu există magie, ştii bine, Annyla, spuse a doua voce pe un ton de reproş. Tămâia zeiţei îi face pe oameni să vadă lucruri ciudate; în afară de asta, acolo unde îşi bagă coada băiatul acela Herostratus, se poate întâmpla orice! Are tupeu, să vină aici şi să ceară adăpost. Dar mă îngrijorează somnul acestei fete. Dacă nu se trezeşte şi nu mănâncă totuşi ceva, o să moară de foame, vindecată sau nu. La fel, şi cealaltă.

Visul cel plăcut al lui Lysippe pieri. Se ridică în capul oaselor şi se zbătu să dea la o parte pătura de pe picioare.

— Unde este Tanais? Lăsaţi-mă s-o văd!

— Cuminte!

Preoteasa mai în vârstă, care examinase cotul pe care Lysippe şi-l julise de piatra din râu, se dădu înapoi şi îşi mută atenţia la ochii fetei. Ca şi înaltul preot, purta o robă albă, lungă până la glezne, cu model cu albine portocalii şi aurii brodate pe tiv. Pe alocuri însă roba avea pete vechi de sânge. Părul închis la culoare fusese împletit şi prins în vârful capului. Cea mai tânără – aceea care cântase – avea un păr roşcat, cu şuviţe ondulate rebele care scăpau din strânsoarea acelor de păr, şi îşi prinsese poalele fustei de cingătoare, dezvelindu-şi astfel genunchii. Părea să fie cam de vârsta lui Lysippe şi privea şi ea lung la ochii acesteia.

— Melissa! zise ea. Fata are…

Preoteasa mai în vârstă puse mâna pe umărul Annylei în semn de avertizare.

— Cum te simţi? o întrebă ea pe Lysippe. Braţul tău e vindecat, iar glezna va fi ca nouă, cu condiţia să te odihneşti.

— N-am nimic la gleznă, răspunse Lysippe, privind împrejur.

Se aflau în Casa Sângelui. Îşi aduse aminte cum urmase lectica surorii sale, luptându-se să-l dea la o parte pe Hero şi împiedicându-se de preotesele îmbrăcate în alb care stăteau în jurul lui Tanais. Îşi amintea voci, mâini care o trăseseră de lângă targă, o băutură amară şi pe Hero încercând să explice ceva. Nu îşi amintea ce anume. Presupunea că o duseseră în pat. Casa

Sângelui avea un tavan înalt susţinut de coloane de marmură şi era, de fapt, o singură încăpere mare în care paturile erau separate de draperii, ascunzându-i vederii pe ceilalţi pacienţi. Dinspre draperia din partea stângă a patului ei se auzeau nişte gemete slabe; din partea cealaltă nu se auzea nimic. Lysippe se uita la modelul bogat al broderiei de pe draperie, fiindu-i frică să privească dincolo de aceasta.

— Acum nu mai ai nimic, zise Annyla cu un zâmbet timid. Melissa Aspasia ţi-a pus osul la loc. Nu trebuie să calci pe piciorul acesta până când...

Lysippe dădu la o parte cuverturile şi ţâşni prin draperie înainte ca preotesele, surprinse, s-o poată opri.

Tanais zăcea în alcovul umbros din partea cealaltă, cu pieptul înfăşurat în bandaje, cu părul desfăcut şi împrăştiat pe pernă. Avea ochii închişi. Respira foarte adânc şi foarte încet. Lysippe se lăsă pe un genunchi şi îi atinse obrazul. Era cald. Respiră uşurată.

— Dormi, surioară. Fă-te bine. Voi avea grijă de tine.

Când se întoarse, Annyla stătea cu mâna la gură, privind cu uimire glezna lui Lysippe. Preoteasa mai în vârstă făcu semn din cap către un bărbat brunet înarmat cu o suliţă, care venise alergând când Lysippe sărise de la locul ei.

— Totul e în regulă, îi zise ea. Du-te înapoi la postul tău.

Paznicul dădu din cap şi se întoarse la uşa Casei Sângelui.

Aspasia îşi lăsă mâna pe umărul lui Lysippe.

— Vino, zise ea cu blândeţe. De vreme ce e clar că te-ai vindecat, nu mai ai de ce să stai aici. Vreau să stau de vorbă cu tine înainte de a te întâlni cu Megabyxos.

Lysippe clătină din cap.

— Nu o voi părăsi pe Tanais.

— E în deplină siguranţă aici. Celelalte Melisse se vor ocupa de ea. Haide, Lysippe! Ştiu că ai trecut prin multe în ultimul timp, dar nimeni nu-ţi va mai face rău acum. Îmi închipui că ţi-e foame.

Drept răspuns, stomacul lui Lysippe scoase un zgomot. Se înroşi, iar Annyla chicoti.

— De unde ştiţi cum mă cheamă? întrebă ea, ridicându-se în picioare.

— Băiatul acela cu care erai, Herostratus, ne-a zis.

— Unde este? Lysippe privi de jur împrejur la draperiile grele care foşneau uşor în adierea care intra pe uşă. Ce s-a întâmplat cu biata Timareta şi cu ceilalţi? Nu au fost vânduţi Alchimistului, nu? Am fi fost cu toţii bine acum dacă el nu s-ar fi întors…

— Nu aici, zise Melissa Aspasia hotărâtă. Bolnavii au nevoie de odihnă. Putem vorbi afară.

Ezitând, uitându-se mereu înapoi, Lysippe se lăsă dusă de la căpătâiul lui Tanais. Trecură pe lângă mai multe paturi ascunse de draperii, în spatele cărora pacienţi nevăzuţi gemeau în somn. Preotese umblau de colo-colo cu amfore pline cu unguent puternic mirositor, vase cu apă şi bandaje. O salutară din cap pe Melissa Aspasia care schimbă cu ele câteva cuvinte din mers. Annyla le urma timid, cu ochii încă la glezna lui Lysippe. Ca şi cum ar fi simţit uluiala fetei, piciorul începu s-o doară. Lysippe abia se stăpâni să nu şchiopăteze.

Ieşiră în lumina strălucitoare a soarelui şi zumzetul vocilor o făcu să se oprească uimită. Curtea spaţioasă a templului, care cu o zi înainte fusese învăluită în tămâie, era acum plină de tarabe şi înţesată de oameni îmbrăcaţi în robe colorate. O fântână arteziană sclipea în lumină şi câţiva copilaşi uzi leoarcă se alergau unii pe alţii sub apele ei. Dincolo de fântână, zona din faţa altarului, unde ieri se adunaseră mulţimile, era acum goală, cu excepţia unui băiat care mătura un amestec de bălegar, oase şi cenuşă.

Cu toate că privirea lui Lysippe fusese atrasă de templu, se întoarse spre băiat.

— Hero! strigă ea, uşurată.

Acesta nu-şi ridică ochii de pe mătură. La început, fata crezu că se preface că nu o aude. Apoi îşi aminti că era surd.

Ar fi vrut să alerge spre el şi să-i pună toate întrebările care i se învălmăşeau în minte, dar Melissa Aspasia avea alte planuri. Cu hotărâre, le îndrumă pe Lysippe şi pe Annyla printre tarabe şi mulţime înspre o altă clădire cu şase laturi aflată între zidurile curţii. Aceasta era mai mică decât Casa Sângelui şi făcea parte dintr-un grup de construcţii care se îmbinau sub forma unui fagure. Dinspre uşa deschisă venea un miros delicios care-i făcu stomacul lui Lysippe să chiorăie iar. Înăuntru erau întinse mese

cu trei picioare pe care se aflau măsline, pâine, brânză de capră şi carne albă înfăşurată în frunze. Lângă mese erau nişte paturi[1], iar podeaua era împodobită cu covoraşe colorate. Când intrară, înăuntru se afla o singură persoană, un preot tânăr, cu capul ras, care sări grăbit în picioare când o văzu pe Melissa Aspasia şi care înşfăcă o mână de măsline înainte de a o zbughi pe uşă.

— Preoţii! oftă Aspasia, împingând-o pe Lysippe pe unul dintre paturi şi turnându-i o cană cu apă. Sunt leneşi, cei mai mulţi dintre ei. Nu fac nimic toată ziua în afară de a avea grijă de albine şi de a număra arginţii templului. Acum mănâncă, Lysippe! Putem sta de vorbă în timp ce îţi revin puterile!

Se lăsă pe patul din faţa fetei, desfăcu unul din pacheţelele înfăşurate în frunze şi mirosi carnea, scoţând un sunet apreciativ:

— Mmm, cred că e de la râul Selinus. Încercă şi tu, Lysippe. E carne de peşte sacru. Unii dintre ei sunt la fel de mari ca un om.

Lysippe încetă să mai arunce priviri înspre uşă şi se uită lung la preoteasă. Simţi un fior pe şira spinării când îşi aminti de creatura pe care o văzuse în râu.

— L-aţi prins din râu? Cum arăta?

Ochii Aspasiei se micşorară puţin.

— Sunt mult prea ocupată ca să stau toată ziua pe malul râului să pescuiesc. Dar unora dintre preoţi le place – au o scuză să lenevească fără ca eu să-i pot certa din cauza asta.

Îi zâmbi.

— Acum ce ar fi să-mi spui de unde eşti şi cum de ai ajuns în lanţurile bătrânului vânzător de sclavi Mikkos? Mă interesează mai ales cum ţi-ai rupt piciorul şi cum de poţi să umbli la numai o zi după ce ţi-am pus osul la loc, când o persoană normală ar zăcea încă în pat cu piciorul întins, ca să nu mai vorbim de cotul tău care era julit până la os ieri, dar azi arată ca nou.

Lysippe luă o îmbucătură, de încercare, cu gândul încă la creatura din apă. Nu mai mâncase niciodată peşte până atunci şi fu mirată să descopere ce gust bun avea. Dar nu uită avertismentul lui Tanais.

— Mă vindec repede, mormăi ea.

Melissa Aspasia clătină din cap.

---

[1] Grecii, la fel ca romanii, mâncau întinşi pe nişte paturi-sofale

— Lucrez în Casa Sângelui de când eram copil. Fugari din toate colţurile lumii ajung la Templul lui Artemis, încercând să scape de un război sau de altul. Dacă nu e vorba de Atena şi de Sparta care se distrug una pe alta sau de perşii care îşi extind imperiul, e vorba de vreun nou tiran care se proclamă rege şi porneşte la luptă împotriva vecinilor lui. Am văzut toate felurile de răni şi de rupturi de oase pe care le poate avea un om. Am văzut oameni vindecându-se, dar şi oameni murind. Dar n-am văzut pe nimeni care să se vindece atât de repede ca tine! Cine eşti, Lysippe? De unde vii?

Annyla se culcă pe celălalt pat şi mânca o măslină, urmărind dialogul cu ochii ei vii, plini de curiozitate.

— Eu… noi…

Lysippe aruncă din nou o privire înspre uşă. Era încă deschisă. Glezna i se vindecase. Putea să fugă. Doar că Tanais încă îşi dormea somnul cel tămăduitor în Casa Sângelui şi, din câte ştia, Mikkos încă aştepta ca sclavii săi fugari să apară la poartă. Clătină din cap.

— Nu ştiu cum de m-am vindecat atât de repede, întotdeauna s-a întâmplat aşa. Ne urmam drumul prin munţi când ne-a capturat Mikkos.

— Încotro?

— Spre Macedonia.

Ochii Melissei Aspasia se îngustară din nou.

— La tiranul Filip? De ce?

Lysippe îşi muşcă buzele.

— Nu ştiu…

Tresări când preoteasa se ridică brusc în picioare.

— Bine, Lysippe. Termină de mâncat. Le voi spune celorlalte Melisse să se descotorosească de trupul surorii tale. N-are rost s-o ţinem aici dacă nu se vindecă. Nu avem voie să ţinem morţi în incinta templului şi ne trebuie paturi pentru bolnavii care au nevoie de ele, nu-i aşa, Annyla?

Fata înlemni pe patul ei.

— Dar…

Lysippe se înecă cu peştele şi sări în picioare.

— Dar nu e pe moarte! Doarme! Mi-aţi promis că va fi în siguranţă!

— Asta se întâmpla când credeam că voi două sunteţi aparte. Din experienţă, ştiu că oamenii cu răni ca ale surorii tale nu se vindecă. Şi de vreme ce pretinzi că nu ştii niciun motiv pentru care s-ar vindeca, nici eu nu văd niciun motiv pentru care ne-am mai pierde timpul cu ea.

— Tanais nu va muri! strigă Lysippe. Cu pumnii încleştaţi, o fulgeră cu privirea pe preoteasă. Îşi doarme somnul cel tămăduitor! E ceva firesc pentru noi…

Vocea îi pieri. Melissa Aspasia se uita la ea aproape zâmbind.

— Spune mai departe.

Lysippe se aşeză.

— Suntem amazoane, zise ea cu privirea pierdută.

Annyla îşi ţinu răsuflarea, dar preoteasa cea mai în vârstă nu se arătă surprinsă.

— De asta vă duceaţi în Macedonia? Ca să luptaţi pentru regele Filip?

— Da.

— Doar voi două?

Lysippe clătină din cap.

— Mama… adică regina Oreithyia şi celelalte… căutau ceva la Themiscyra. Ne-au lăsat la adăpost într-o peşteră.

Închise ochii şi retrăi iar cearta prostească pe care o avusese cu Tanais. Strânse pernele până când degetele începură s-o doară.

Melissa Aspasia oftă.

— Amazoane, zise, mai mult pentru ea însăşi. Nu credeam să mai existe aşa ceva pe lume. E fascinant, întotdeauna vă vindecaţi atât de repede? Aveţi toate privirea asta de grifon? Mâncaţi ceva special? Trebuie să stăm mai mult de vorbă, Lysippe. Dar ar fi bine ca tot ce ne-ai spus să nu ajungă dincolo de această uşă deocamdată. Megabyxos se agită foarte tare când vine vorba despre fondurile templului. Dacă află că are două amazoane adevărate, în carne şi oase, în templul lui, va găsi un mod de a scoate profit din asta.

Lysippe se uită încruntată la preoteasă. Aspasia o păcălise, şi totuşi părea că e de partea ei. Şi Tanais avea nevoie de cât mai multă îngrijire profesională.

— Promiteţi că nu o daţi afară pe Tanais? întrebă ea cu voce stinsă.

Melissa zâmbi şi o mângâie pe mână.

— Promit. N-aş da niciun bolnav afară, nu te îngrijora, dar trebuia să aflu ce îmi ascunzi. Voi avea grijă de amândouă. Doar nu primesc în fiecare zi vizita a două amazoane adevărate, în carne şi oase!

Îşi scutură furniturile de pe rochie.

— Annyla, rămâi astăzi cu Lysippe. Arată-i templul şi locul în care o să doarmă, şi explică-i regulile. După ce o vede Megabyxos şi este prezentată zeiţei, o să stăm de vorbă din nou. Stai să mă mai uit *o* dată la glezna ta, Lysippe.

Puse un genunchi în pământ, aşeză piciorul lui Lysippe în poala ei şi desfăcu bandajul. Pipăi cu blândeţe osul gleznei.

— Te doare?

— Puţin, recunoscu Lysippe. Dar nu ca atunci când mergeam în şirul de sclavi.

Aspasia se strâmbă.

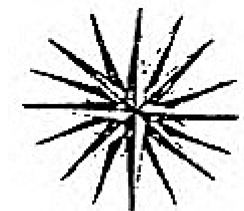
— Nu mă miră că te durea. Era la fel de strâmbă precum zâmbetul unui tiran! Vânzătorii ăia de sclavi au nevoie de lecţii despre cum să-şi îngrijească marfa.

Puse la loc bandajul.

— Să nu sari şi să nu alergi până când nu se opreşte durerea, o avertiză ea, lăsându-le să-şi termine masa. Cred că nici măcar gleznele de amazoană nu sunt făcute să se rupă de două ori în aceeaşi lună.

Capitolul 5

TEMPLUL

Dacă nu sperăm să se întâmple lucruri neaşteptate, nu le vom descoperi.

Şi din exterior Templul lui Artemis i se păruse foarte impunător. În interior, era un labirint de umbre, tămâie plutitoare şi marmură aurie care licărea în lumina blândă a mii de lămpi. Din toate părţile se înălţau coloane uriaşe asemănătoare copacilor unei păduri gigantice, iar la baza fiecăreia erau sculptaţi oameni şi animale de mărime naturală, pictaţi în culori vii. Deasupra, într-o încrengătură de raze de soare prăfuite care străluceau printre deschizăturile frontonului, spiralele duble elegante de la vârful coloanelor sprijineau bârnele acoperişului. O galerie de lemn înconjura partea de sus, de care erau atârnate instrumente muzicale şi picturi.

În timp ce Lysippe îşi răsucea capul în toate părţile, încercând să vadă totul dintr-odată, Annyla o conduse printr-un şir dublu de coloane şi printr-o uşă înaltă şi îngustă, care dădea într-un sanctuar interior.

— Artemis Efesia! anunţă ea cu mândrie, oprindu-se în cele din urmă. Zeiţa noastră.

Lysippe îşi ţinu răsuflarea. La capătul celălalt al camerei, învăluită în tămâie şi iluminată de curcubeie care izvorau din sticla colorată încrustată în acoperişul de deasupra capului ei, se afla statuia unei femei înaripate străjuită de două creaturi pe jumătate vizibile. La picioarele zeiţei străluceau lumânări

aprinse, iar ofrandele de fructe, amfore, animale sculptate în lemn, tolbe pentru săgeţi decorative, bucăţi de pâine, prăjituri cu miere şi păpuşele de fildeş îi ajungeau până la genunchi. Veşmintele ei erau de mătase, brodate cu aur, şi avea braţele aurii întinse ca şi cum ar fi fost gata să-i primească pe cei care intrau pe uşă. Fără să-şi dea seama că se mişcă, Lysippe se aventură mai aproape, privind cu uimire statuia. Pe corpul zeiţei păreau să fie sculptate mici animale – lei, cerbi, albine şi creaturi ciudate pe care Lysippe nu le putea numi. Alte astfel de creaturi se iţeau din părul zeiţei, iar întreaga statuie era împodobită cu şiraguri de mărgele făcute din chihlimbar şi sticlă colorată, care sclipeau în lumina curcubeielor şi în cea a lumânărilor. Apoi norul de tămâie se subţie, permiţându-i să vadă mai bine creaturile care o străjuiau pe Artemis, şi fata se dădu înapoi, cuprinsă brusc de ameţeală.

Păzitorii zeiţei erau de mărimea unor cai, cu ciocuri şi gâturi de vultur, dar cu corp şi gheare de leu. În loc de ochi, aveau bucăţi de chihlimbar. Aripile erau îngheţate în marmură, pe jumătate ridicate, şi cozile li se încolăceau în sus. Poziţia era diferită, dar erau negreşit aceleaşi creaturi ca acelea de pe scutul tribului reginei Oreithyia.

— Grifoni… şopti ea şi se împiedică de ofrande, răsturnând câteva lumânări. În timp ce veşmintele zeiţei se aprindeau, foşnind, şoapte ciudate umplură mintea lui Lysippe ca şi cum animalele de piatră ar fi început să vorbească toate odată.

Închise ochii, fără să ştie cu siguranţă unde se afla.

— Hei, uşor! Annyla stinse flăcările, o trase de lângă lumânări şi o ajută să se aşeze pe podea.

— E de la gleznă? îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te fac să umbli aşa de repede. Stai jos o clipă. Sprijină-te de perete, aşa. Acum respiră adânc şi pune-ţi capul pe genunchi. Îţi e mai bine? Uite, mai ia ceva şi mănâncă. Nu mă mir că-ţi vine să leşini. N-ai mâncat deloc timp de trei zile, de când ai ieşit din râu.

Alese o bucată de pâine şi o mână de măsline dintre ofrandele lui Artemis şi le lăsă în poala lui Lysippe, apoi stropi cu vin luat dintr-o amforă veşmântul ars al zeiţei.

Lysippe privea îngrijorată grifonii. Dar şoaptele încetaseră şi Artemis continua să zâmbească. Era doar o statuie, în fond.

Se relaxă puţin, simţind că îi trece ameţeala. Fusese, aşadar, cufundată în somnul tămăduitor timp de trei zile? O trecură fiorii când se gândi la ce le-ar fi putut face Mikkos şi Alchimistul ei şi lui Tanais în acest timp, dacă nu ar fi reuşit să scape. Mâncă o măslină şi o examină pe novicea roşcată. Pe drumul lor prin templu, zărise prin pădurea de coloane robele cu portocaliu şi alb ale altor preoţi şi preotese, dar acum păreau să fie singure în sanctuar.

— Ce ai văzut în râu atunci când am scăpat noi? întrebă cu blândeţe. Am auzit când îi spuneai Melissei Aspasia despre nişte lumini ciudate.

— Asta voiam să te întreb eu pe tine!

Annyla privi şi ea înjur.

— Eu urmăream sacrificiul împreună cu ceilalţi, aşa că n-am văzut cum a început. Dar când am ajuns în curtea din spate, în jurul tău străluceau luminile astea ca nişte stele! Apoi vânzătorii de sclavi au început să ţipe şi luminile păreau să-i urmeze. Au fugit în mlaştină. Alchimistul a strigat după ei, dar nu s-au întors. Apoi Megabyxos ţi-a oferit adăpost şi Melissele te-au dus în Casa Sângelui, iar eu a trebuit să vin să le ajut, aşa că n-am reuşit să văd ce anume era în râu. Dar cred că dispăruse deja, orice o fi fost.

Privi din nou în jur pentru a se asigura că nu era nimeni la uşă şi şopti:

— Aveau legătură cu puterile tale de amazoană?

Lysippe oftă:

— Nu am niciun fel de puteri. Ce bine ar fi fost dacă aş fi avut! Atunci poate Tanais nu ar fi fost rănită!

— Ei, hai, Lysippe, nu se poate să nu fi văzut nimic! Doar te aflai în mijlocul luminilor acelora! Sau poate să fi făcut Alchimistul vreo magie?

Lysippe îşi muşcă buza.

— Cred că am văzut un spirit al apelor.

O privi pe Annyla dintr-o parte.

— Ştiu că sună cam prosteşte, dar noi avem multe legende despre ele. În peşteră se pare că mama a invocat o oreadă care să aibă grijă de noi. Eu n-am văzut-o, dar o avalanşă de pietre a omorât câţiva oameni de ai lui Mikkos şi am văzut licăriri ciudate

pe tot drumul pe care l-am făcut prin munţi. Apoi, când eram la râu, am văzut sigur ceva. Era în întregime albastră şi argintie, şi strălucitoare. Cred că ea ne-a ajutat să scăpăm.

Ochii lui Annyla sclipiră.

— Ai văzut o naiadă? Adevărat?

Lysippe se uită la ea surprinsă şi Annyla râse.

— Nu sunteţi singurele care aveţi legende! Grecii le numesc nimfe ale râurilor. Se pare că există şi nimfe ale mării, ale peşterilor şi ale copacilor. Sunt menţionate în unele din pergamentele pe care le avem în biblioteca templului. Numai Melissa Aspasia crede că sunt doar poveşti. Spune că astfel de lucruri sunt amăgiri. Zice că e la fel ca atunci când Megabyxos face nişte trucuri cu tămâie, unghiul soarelui şi o statuie a zeiţei ca să facă să pară că însăşi zeiţa Artemis apare pe acoperişul templului în timpul sacrificiilor. Dar, de fapt, e doar o păcăleală. Ştiu eu cum se face. Dacă vrei, îţi arăt.

Lysippe închise ochii din nou.

— Şi Tanais crede că spiritele sunt doar nişte poveşti. Şi toate celelalte lucruri care se povestesc în legendele de demult.

Deschise ochii şi se uită înfiorată la statuia zeiţei şi la cei doi paznici grifoni.

— Annyla?

— Mda?

Fata privea în sus la galerie, gândindu-se încă la şmecheria cu statuia.

— Mai sunt şi alte pergamente aici? Cu alte poveşti?

— Mii! zise Annyla zâmbind. Oamenii le aduc tot timpul aici şi le dedică lui Artemis. Vin din toată lumea. Nici măcar o zeiţă nemuritoare nu ar avea timp să le citească pe toate!

Lysippe expiră foarte încet.

— Scrie ceva şi despre noi? Despre amazoane, vreau să zic?

Privi din nou la grifoni şi zise cu glas scăzut:

— Sunt menţionate nişte Pietre… Pietre speciale care au căzut din cer şi au puteri?

Fu surprinsă iar când Annyla începu să râdă şi dădu din mână, împrăştiind măslinele.

— Nu ai nevoie de un pergament vechi şi prăfuit ca să-ţi spună povestea asta!

Redeveni serioasă şi se încruntă la Lysippe.

— Credeam că toată lumea ştie despre Piatra Sanctuarului!

— Spune-mi!

Lysippe se ridică în picioare.

Fata zâmbi.

— De asta te afli în siguranţă aici şi vânzătorii de sclavi nu au venit după tine. Nu îndrăznesc s-o pună la încercare, înţelegi? Toată lumea crede în Piatra Sanctuarului sau, cel puţin, se prefac, chiar şi Melissa Aspasia.

Se strâmbă şi adăugă:

— Doar că eu cred că spune asta pentru ca Megabyxos să nu-i dea altcuiva slujba ei.

— Cum arată?

Annyla zâmbi din nou.

— Nu ştie nimeni. Dar se zice că a căzut din cer cu mult timp în urmă, înainte de construirea templului. Oamenii o venerau. Se credea că, dacă dormeau lângă piatră, erau la adăpost de orice rău. Se presupunea chiar că poate învia morţii, numai că, dacă era folosită în acest scop, îşi pierdea puterea. De asta nu avem voie să ţinem cadavre în incinta templului. Când templul a fost construit, piatra a fost ascunsă înăuntru pentru ca toţi cei care caută adăpost să fie în siguranţă aici.

Inima lui Lysippe începu să bată mai repede.

— Unde este ascunsă?

Păşi cu atenţie spre statuie şi privi mărgelele mai îndeaproape. Unele erau de mărimea pumnului ei, altele erau la fel de mici şi delicate ca licuricii care luminau mlaştina noaptea. O bucată de chihlimbar avea o albină prinsă înăuntru. Cu teamă, se ridică pe vârfuri şi întinse mâna ca s-o atingă.

Annyla veni lângă ea şi ciuguli dintr-o prăjitură cu miere.

— Nimeni nu ştie exact, ceea ce înseamnă că probabil… Ce faci?

Mărgică era rece. Nimic nu se întâmplă când o atinse. Lysippe îşi retrase mâna, oarecum uşurată. Se încruntă la Annyla.

— Nu crezi în Piatră, nu-i aşa?

— Ei bine… Annyla îi evită privirea. Uneori nu funcţionează. Am văzut fugari târâţi afară din templu şi nu s-a întâmplat nimic

care să-i împiedice să fie luaţi. Poate a fost folosită pentru a învia prea mulţi morţi şi toată puterea ei a dispărut.

Lysippe atinse o altă mărgea, una de sticlă cu vârtejuri verzi.

— Hero spune că nici împăratul marii Perşii nu ar îndrăzni să vină aici neinvitat.

Annyla pufni.

— Ha! Doar nu crezi vreun cuvânt de-al băiatului aceluia! Vânzătorii n-au venit să vă ia, asta e tot ce contează!

— Dar n-a încercat nimeni niciodată s-o caute? întrebă.

Annyla oftă.

— Nu, din câte ştiu eu. Oh! chicoti în timp ce Lysippe îşi trecea degetele pe o mărgică mare, roşie. Ştiu eu la ce te gândeşti! Unii dintre preoţi cred că Piatra este ascunsă printre bijuteriile ei. Dar asta e o prostie. Dacă poveştile sunt adevărate, Piatra Sanctuarului e prea periculoasă pentru a fi lăsată să stea pe pământ. Se zice că e atât de puternică, încât îi transformă în cenuşă pe cei care o ating. Imaginează-ţi cum ar fi ca de fiecare dată când zeiţa trebuie îmbrăcată, bietele preotese alese s-o slujească s-ar dezintegra.

Chicoti iar.

— Hai să-ţi arăt statuile amazoanelor de pe fronton. Te vor face să râzi. Atunci când templul a fost construit, s-a organizat un concurs de sculptură ca să se aleagă cea mai bună lucrare, dar sculptorii s-au înşelat în privinţa voastră, v-au sculptat cu un singur sân. Hai să vezi!

O apucă pe Lysippe de mână.

Aceasta se trase înapoi.

— Aş prefera să văd ce spun pergamentele despre noi.

— Dar statuile sunt mult mai interesante. Poţi să vezi pergamentele oricând. Aşa o să ai ceva de făcut în timp ce eu îmi termin treburile.

— Nu ştiu să citesc, recunoscu Lysippe.

Fata se opri.

— Îmi pare rău. Nu credeam... bine, atunci mergem la bibliotecă mai întâi. Dar nu îţi citesc dacă sunt mulţi preoţi zgomotoşi acolo.

Îşi croiră drum pe lângă coloanele cele mari, ajungând la o scară în spirală care ducea spre galerie. Treptele erau din cedru

bătrân şi scârţâiau. În timp ce urcau, Lysippe zări mai multe robe albe cu portocaliu şi speră că niciunul dintre preoţi sau preotese nu auzise conversaţia lor. În drum spre bibliotecă, Annyla vorbi despre zeiţă, Megabyxos, munca ei din Casa Sângelui şi lucrurile ciudate pe care le văzuse înăuntrul şi în jurul templului. Lysippe asculta doar pe jumătate.

Piatra Sanctuarului era cu siguranţă una dintre Pietrele Grifonului. Dacă ar găsi-o, i-ar face o bucurie mamei lor şi poate ar ajuta-o pe Tanais. Dar dacă lucrurile pe care Annyla le spusese erau adevărate? Că transformă oamenii în cenuşă.

Ajunseseră la galeria de sub acoperiş unde era mai multă lumină şi mai mult aer decât dedesubt şi aveau o vedere mai bună a ferestrelor luminate de soare de pe fronton. Annyla îi arătă că zeiţa îşi făcea apariţia la fereastra centrală.

— Ai întrerupt şmecheria, să ştii. Megabyxos tocmai sacrificase un cerb alb pe altar şi zeiţa trebuia să apară ca să binecuvânteze transformarea vieţii în moarte. Dar tocmai când ajunsese la partea în care explica faptul că moartea cerbului ne dă nouă viaţă, aţi venit cu toţii de dincolo de zid. Ar fi trebuit să vezi ce faţă a făcut! Era chiar amuzant!

— Pentru noi, nu, zise Lysippe.

— Nu.

Annyla îi atinse braţul.

— Iartă-mă, cred că a fost îngrozitor pentru voi. Nu ştiu ce aş face dacă ar încerca cineva să mă facă sclavă! Aş prefera să mor.

— Ba nu. Aşa am gândit şi eu la început. Dar Tanais a zis să nu ne pierdem cu firea, astfel încât, atunci când va veni momentul, să evadăm…

Se întrerupse, cu ochii în lacrimi.

— Şi acum sora ta e rănită, oftă Annyla. Nu-ţi face griji, Lysippe! Melissa Aspasia e cea mai bună tămăduitoare din Anatolia. Dacă poate cineva s-o vindece, atunci ea este aceea.

Ajunseseră într-o cameră prăfuită dintr-o parte a galeriei, în care pergamentele erau aranjate până sus la streaşină. Razele soarelui luminau o grămadă care fusese împrăştiată pe podea. Auziră pe cineva blestemând încet înăuntru.

Annyla o trase în jos pe Lysippe şi îşi iţi capul curioasă prin grilaj. Înlemni.

— E unul dintre negustori! Cum a intrat aici? Cum îndrăzneşte să umble prin biblioteca lui Artemis?

Se pregătea să se ridice în picioare.

— În locul tău, nu l-aş lăsa să mă vadă, spuse un glas de băiat în spatele lor.

Annyla se întoarse şi scoase un ţipăt uşor înăbuşit de posesorul vocii care îi puse o mână pe gură. Lysippe se întoarse şi ea, chiar dacă recunoscuse tonul obraznic care îi însoţise în munţi.

— Hero! Ce faci aici?

— Ssst! zise el dându-i drumul Annylei şi făcându-le semn să îl urmeze.

Le conduse prin galerie înspre un alcov triunghiular din fronton, unde acoperişul cobora pentru a se întâlni cu streaşina. Datorită luminii care intra prin ferestre, alcovul le apăru în faţa ochilor abia când ajunseră în vârf. De abia dacă era loc să se aşeze, înghesuindu-se unii într-alţii, deşi Lysippe trebui să-şi adune genunchii la piept şi să-şi plece capul.

— Încăpeam mai bine aici când eram mai mic, zise Hero cu un zâmbet. E un loc bun de stat la pândă şi de privit tot ce se întâmplă.

Arătă cu mâna către cea mai apropiată fereastră, care oferea o privelişte amplă asupra curţii, altarului şi a albastrului intens a golfului de dincolo de ele.

Annyla îl fulgeră cu privirea pe băiat.

— Nu ai voie să vii aici, Herostratus! Ce faci, umbli pe acoperiş şi le dai oamenilor fiori?

— Parcă ziceai că nu rămâi, adăugă Lysippe, plină de emoţii confuze.

Hero se încruntă.

— Corabia lui Mikkos se află încă în port, nu-i aşa? Nu plec nicăieri până când nu ridică ancora.

O apucă pe Lysippe de braţ.

— Ascultă, te-am căutat peste tot. L-am văzut pe Alchimist la poartă mai devreme, stând de vorbă cu bărbatul acela pe care l-ai văzut scotocind printre pergamente. Nişte aur a trecut de la

un stăpân la altul. Păzeşte-te de Alchimist, Lysippe! Cred că vrea să vă facă rău, ţie şi surorii tale.

Pe Lysippe o trecură fiorii. Îi aruncă o privire Annylei.

— Dacă mai pune mâna vreodată pe Tanais, îl omor.

Ceilalţi doi tăcură.

— Nu-ţi fie teamă, nu vă poate atinge aici, zise Annyla. Odată ce s-a suflat în Cornul Sanctuarului pentru voi, puteţi rămâne cât doriţi. Dar ce făcea Alchimistul în curte? Credeam că nu i se mai permite intrarea în templu.

— S-a deghizat în cerşetor, zise Hero. Dar paznicii l-au dat afară în şuturi.

— Vezi? zise Annyla. Vom avea grijă de voi, Lysippe, nu îţi face griji.

Lysippe aruncă o privire înspre bibliotecă, unde se vedea încă pâlpâirea lămpii neguţătorului.

— Ce o fi căutând?

Hero dădu din umeri.

— Doar zeiţa ştie. E acolo de foarte mult timp.

— Atunci trebuie să-i spunem lui Megabyxos!

Annyla se strecură cu greu afară din alcov.

— Publicul nu are voie să intre aici!

Hero o apucă de încheietură.

— Megabyxos ştie.

— Cum adică ştie? Annyla se încruntă la băiat. De unde ştii tu?

— Pot să citesc pe buze, ai uitat? Nu e nevoie să fiu aproape ca să aud conversaţia. I-am văzut vorbind mai devreme, când făceam curat în altar. Negustorul e din Macedonia, ceea ce înseamnă că probabil este spion. Toată lumea ştie că prinţul Filip nu e prieten cu Atena, nici cu Persia. Cred că e vorba de ceva legat de politică, iar Alchimistul este băgat până-n gât în treaba asta. În locul tău, aş fi foarte atent la ce i-aş spune lui Megabyxos.

Lysippe îşi strânse genunchii la piept şi se uită pe fereastră, simţind cum o trec din nou fiorii. Macedonia, înspre care mergeau când mama lor a dispărut şi vânzătorii de sclavi i-au capturat. Mulţimea de afară, îmbrăcată în culori strălucitoare, i se păru dintr-odată ameninţătoare. Dincolo de curtea altarului şi

de poarta templului, oraşul era prins între munte şi mare. Locul aceasta începea să-i apară ca o cursă. Tânjea să fie iarăşi în stepă, înconjurată doar de vânt.

— Când va pleca Mikkos? întrebă ea.

Hero dădu iar din umeri.

— Cred că în curând. Nu va mai aştepta mult, altfel va rata marele târg de sclavi de la Atena.

Lysippe nu voia să i se aducă aminte de ceea ce avea să li se întâmple celorlalţi captivi. Îşi muşcă buza.

— Trebuie să-mi găsesc calul, zise ea.

Ceilalţi schimbară o privire. Annyla clătină din cap.

— Lysippe, ştiu că îţi e dor de calul tău, dar fii rezonabilă.

— Probabil că a fost prins şi vândut deja, zise Hero, cu mai multă hotărâre în glas. Eşti în Casa Sângelui de trei zile. Şi nu poţi părăsi incinta templului! De îndată ce treci de zid, nu mai eşti protejată.

Lysippe îşi încleştă dinţii.

— Vânt-de-Nord va veni la mine. Trebuie s-o scot pe Tanais de aici. Dacă Alchimistul poate intra înseamnă că nu e în siguranţă aici.

— Dar nici afară nu va fi în siguranţă! zise Annyla. E foarte bolnavă. Melissele nu o vor putea îngriji dacă plecaţi. Chiar dacă Mikkos ridică ancora, sunt mulţi alţii ca el în munţi. Ai de gând să te lupţi singură ca să ajungi acasă cu o bolnavă lipsită de cunoştinţă? Ştiu că eşti amazoană, dar…

— Eşti o *ce?*

Ochii cei negri ai lui Hero se înflăcărară dintr-odată.

Annyla se înroşi şi îşi duse mâinile la gură.

— Iartă-mă, Lysippe. Nu mi-am dat seama.

Dar Hero îşi arătă dinţii ciobiţi.

— Asta explică totul! Fetele obişnuite nu fac lucrurile pe care le-aţi făcut voi când eraţi înlănţuite, şi ştiam că nu sunteţi spartane, nici trace. De asta e Alchimistul aşa interesat de voi! spuse el şi fluieră. Amazoane, ce chestie!

— Herostratus, dacă îndrăzneşti să spui cuiva…

Băiatul rânji spre Annyla.

— Crezi că sunt prost?

— Da, cred!

Tânăra preoteasă îl fulgeră iar cu privirea.

— Eşti viclean şi, oriunde te afli tu, se iscă probleme. Uite ce s-a întâmplat ultima dată când ai fost aici!

Rânjetul pieri.

— Da’ n-aveam de ales atunci!

— Ha!

Lysippe continua încă să se gândească la un plan prin care s-o scoată pe Tanais din templu înainte de a fi prea târziu. Dar tonul defensiv al lui Hero îi distrase atenţia.

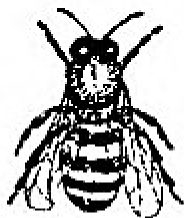
— Ce s-a întâmplat ultima dată când ai fost aici, Hero? întrebă ea.

Băiatul se strecură afară din alcov şi o privi urât pe Annyla.

— N-ai înţelege. Trebuie să mă întorc să curăţ altarul înainte ca Megabyxos să vină în control. Să nu zici că nu te-am avertizat, amazoano! Dacă ieşi din templu acum, când Alchimistul încă mai mişună pe aici, o să meriţi tot ce-o să ţi se întâmple.

Capitolul 6

SMYRNA

Avem în noi şi moarte.

Lysippe stătea întinsă şi trează în Casa Somnului Novicelor, uitându-se la stele prin ferestruica de deasupra patului ei şi încercând să-şi adune curajul ca să se mişte. Annyla respira adânc pe o saltea de paie de lângă ea şi patruzeci şi trei de alte fete, inclusiv cele care scăpaseră din şirul de sclavi, dormeau rânduri-rânduri de o parte şi de alta. Spre deosebire de Casa Sângelui, aici nu erau draperii despărţitoare, doar pereţii goi şi o masă joasă în centru cu o hidrie de apă şi nişte ceşti simple pentru cazul în care cuiva i se făcea sete pe timpul nopţii. Uşa era închisă şi păzită de un bărbat cu o suliţă, a cărui sarcină era să apere inocenţa tinerelor preotese ale lui Artemis şi ale fugarelor. Nu se aşteptase la prezenţa paznicului, dar nu îndrăznea să mai întârzie.

La apus, ea şi ceilalţi fugari fuseseră interogaţi de Megabyxos şi prezentaţi lui Artemis în mod oficial, înaltul preot păruse distrat şi păru să se mulţumească cu povestea lui Lysippe şi a lui Tanais cum că acestea ar fi din Frigia ca şi ceilalţi. Dar se încruntase din cauza ochilor ei. Era doar o chestiune de timp până să înceapă a bănui ceea ce Melissa Aspasia ştia deja.

Se rostogoli pe saltea şi se dădu jos. Tunica şi lenjeria erau împăturite la picioarele patului, împreună cu o mantie pe care Annyla o găsise pentru ea. Era prea scurtă, dar Lysippe o trase

pe ea. Ridică sandalele pe care Annyla i le dăduse ca să înlocuiască ghetele ei rupte, le ascunse sub mantie şi o luă înspre uşă în vârful picioarelor. Una dintre fetele care fusese cu ea în şirul de sclavi gemu şi deschise un ochi somnoros. Lysippe îşi încrucişă picioarele şi se strâmbă. Fata se strâmbă şi ea, se răsuci şi îşi băgă capul sub pătură.

Lysippe bătu uşor la uşă. Paznicul o crăpă puţin.

— Trebuie să mă duc la baie, zise ea, încrucişându-şi din nou picioarele pentru mai mult efect.

— De câte ori nu v-am spus, fetelor, să vă faceţi nevoile înainte ca uşa să se închidă de culcare? mormăi paznicul. Se uită mai atent la Lysippe şi vocea i se îmblânzi. O, eşti cea care ai stat în Casa Sângelui, nu? Bine, presupun că nu aveai de unde să ştii. Dar să te întorci repede.

Lysippe îi aruncă un zâmbet recunoscător şi se grăbi spre partea întunecată a clădirii, unde le văzuse mergând pe celelalte fete. Paznicul o urmărea cu privirea. De îndată ce ieşi din raza lui vizuală, se opri ca să-şi pună sandalele şi se ghemui. Paznicul încă o aştepta să apară pe partea cealaltă. O luă la fugă de-a lungul curţii goale înspre umbra marelui templu. Cu inima bătându-i puternic, se ghemui lângă trepte şi verifică încă o dată. Doi paznici patrulau în curte, cu suliţele lucind în lumina lunii. Un preot ieşea din templu, cu nişte pergamente la subraţ, mormăind ceva. Lysippe înlemni, dar acesta dispăru în complexul preoţilor fără s-o zărească. Se încordă, gata s-o ia la fugă de îndată ce paznicii nu se mai văzură. Luna scălda marmura albă dintre ea şi zid, dar de îndată ce avea să ajungă pe malul râului, putea găsi o mulţime de ascunzişuri.

Aruncă o privire înapoi la Casa Somnului, unde paznicul încă privea întunericul, aşteptând-o. Inspiră profund, îşi trase mantia peste cap, alergă către zid şi sări în viteză peste el.

Glezna îi trosni când ateriză, dar nu se rupse. Îndoită de mijloc, alergă de-a lungul zidului până ajunse la vad. Când intră în apă, riscă şi îl fluieră încetişor pe Vânt-de-Nord şi o umbră se mişcă pe mal sub măslini. Privi atentă la punctul mişcător, cu inima tresăltând.

— Vânt-de-Nord! şopti ea. Hai, băiete!

Dar umbra era prea mică pentru a fi un cal şi dispăru cu un foşnet.

Tremurând puţin, Lysippe începu să se mişte mai repede. Chiar şi la vad, apa era adâncă şi repede. În timp ce se lupta să-şi ţină echilibrul, ceva luci în colţul ochiului ei. Capul începu să i se învârtă, călcă greşit şi se întinse cât era de lungă în râu. Când reuşi să se ridice iar în picioare, constată că se afla deja în josul râului, dusă de apă, iar pe o piatră de lângă ea, stătea naiada pe care o mai văzuse înainte, cu părul albastru-argintiu plutind în jurul ei.

— Da' nu te-ai grăbit, nu-i aşa? Cuvintele se formau în capul lui Lysippe. Te-am aşteptat.

Lysippe se uita uluită la creatură. Oare chiar îi vorbise un spirit?

— Ce… ce? se bâlbâi ea.

— Eşti ultima amazoană. Totul depinde de tine acum.

— Ce-ce vrei să spui?

Naiada îşi învolbură părul.

— Sper că nu te vei dovedi a fi proastă. Te-am ajutat să intri în templu, ai uitat?

— Da, dar spiritele nu vorbesc celor vii. Lysippe închise ochii şi inspiră adânc de trei ori. „Visez, gândi ea. Mi-am imaginat că m-am dat jos din pat şi m-am strecurat afară din Casa Somnului. Acesta este un vis."

— Crezi că visezi, nu-i aşa? zise naiada, făcând-o să tresară. Cu toate astea, ştii că nu e aşa. M-ai mai văzut şi mi-ai văzut surorile în munţi şi în râul cel galben. Oreada de la Themiscyra ne-a povestit despre tine. Nu poate părăsi peştera în care sângele ei a fost vărsat, dar ne-a avertizat că vii, aşa că te-am aşteptat.

Inima lui Lysippe se strânse.

— Înseamnă că mama ne-a spus adevărul despre oreadă! Sunt şi Pietrele Grifonului adevărate? A găsit vreuna?

Urmă o pauză în care naiada licări puţin. Apoi zise:

— Bineînţeles că sunt adevărate! Ce fel de creştere ţi s-a dat?

— Stai! zise Lysippe, luptându-se cu apa să ajungă mai aproape de fiinţa argintie şi strălucitoare. De ce mi-ai zis că sunt

ultima amazoană? Nu sunt ultima. Mai sunt şi mama, şi celelalte, şi Tanais…

O străbătu un fior. Privi înapoi spre templu, care se înălţa tăcut şi fantomatic în lumina lunii.

Naiada îşi învolbură iarăşi părul, astfel încât Lysippe să nu o poată atinge.

— Ai grijă! Nu ai voie să mă atingi câtă vreme eşti încă în forma aceasta.

Lysippe ezită.

— Cum adică, ce formă?

— Se pare că educaţia ta are lacune serioase. Nu ţi-a spus mama ta legenda despre începuturile rasei noastre? Cum Mama noastră cea Dintâi Harmonia s-a culcat cu zeul războiului şi a dat naştere primei amazoane?

Lysippe încetă să respire.

— Deci e adevărat? întotdeauna am zis că e adevărat! Doar Tanais…

— Şi că grifonii sunt binecuvântarea şi blestemul nostru?

Lysippe se încruntă.

— Blestemul? şopti ea.

Naiada oftă.

— Nu ţi-a zis întreaga poveste, nu-i aşa? Nu mă surprinde. În vremurile noastre se pare că amazoanele preferă să-şi amestece sângele cu cel al muritorilor, în loc să-şi accepte destinul.

Lysippe se cutremură.

— Ce destin? îşi încleştă pumnii. Dacă încerci să mă sperii, nu o să-ţi meargă. Acum o să mă ciupesc şi, când mă voi trezi, tu nu o să mai fii, iar eu mă voi întoarce în Casa Somnului.

Se ciupi tare de braţ.

Când deschise ochii, se afla încă în apa care îi venea până la brâu, cu luna aruncând sclipiri de argint peste râu şi un spirit încruntându-se la ea.

Naiada deveni mai strălucitoare şi se ridică de pe piatră. În picioare, era înaltă şi impresionantă. Părul i se învolbură pe fundalul cerului.

— Ascultă şi învaţă, tânără amazoană! Eu sunt Smyrna, regină a tribului meu. În Efes există un cartier cu numele meu; e

chiar acolo, între dealuri. Tribul meu a construit primul templu închinat mamei noastre, înainte ca oamenii să înalţe monstruozitatea aceasta de marmură în cinstea zeiţei pe care o numesc Artemis. Şi, în ciuda eforturilor noastre, oamenii acestui ţinut ne-au trădat. Ne-am luptat cu ei aici pe malul râului Selinus. A fost o bătălie sângeroasă, dar am fost copleşite. Sângele meu s-a scurs în râu. Fiind o amazoană cu sânge pur, m-am transformat. Dar mi-au luat fiica, aceea care ar fi trebuit să preia conducerea după mine, şi au dus-o între dealuri, unde eu nu o puteam ajuta. Ne-au luat şi piatra şi au dus-o în templu, unde eu nu puteam ajunge. Aceasta este încă puternică. Tu mă poţi auzi şi vedea pentru că ai stat în apropierea ei. Dar fără ea, nu pot ieşi din apele acestui râu. Nu pot merge mai departe de locul în care apa dulce se amestecă cu marea, şi pot călători în amonte doar până la izvorul râului Selinus, în munţi. M-au închis într-un râu atât de mic, ce crudă captivitate! Am văzut cum oamenii au luptat şi au murit pentru oraşul meu, şi pe alţii venind dinspre est şi luptând, şi murind, şi venind iar. Am văzut cum au distrus şi au construit templul de mai multe ori, dar piatra rămâne mereu de neatins. De sute de ani aştept sosirea unei amazoane cu sânge pur care să mă elibereze pe mine şi tribul meu. Iar acum, când apari, te dovedeşti a fi aproape un copil care nu ştie poveştile străvechi şi care se lasă prinsă şi luată sclavă! Ai multe de învăţat!

Lysippe o ascultase cu un amestec de încântare şi neîncredere. Dar când Smyrna o numi copil, vechea furie o cuprinse iar.

— Nu a fost vina mea! zise ea. Vânzătorii de sclavi m-au atacat şi Alchimistul a făcut o vrajă.

— Oreada ne-a zis că ai plecat singură şi că sora ta a trebuit să iasă din peşteră ca să te salveze. E adevărat?

Lysippe îşi plecă fruntea.

Smyrna oftă.

— Deci e adevărat. Şi bineînţeles că aţi fost prinse şi sora ta a fost cât pe ce să fie ucisă în râul meu. Găseşte-mi piatra, tânără amazoană! Găseşte-o şi adu-o aici, şi îţi voi tămădui sora. E singurul lucru care o mai poate ajuta acum.

Se undui mai repede, cu părul strălucind de nerăbdare.

— Adu-o cât poţi de repede! Altfel sora ta va muri!

Lysippe se uită lung la naiadă, încercând să-i vadă expresia de pe faţă, până când ochii începură s-o doară.

Era imposibil. Smyrna era atât de strălucitoare, era ca şi cum ar fi încercat să se uite direct la soare.

— Te va aduce înapoi din morţi? întrebă ea, începând să presupună ce voia naiada.

Smyrna încetă să se unduiască.

— Unde ai auzit asta?

— Annyla spune că Piatra Sanctuarului, care este probabil cea pe care ai pierdut-o tu, poate învia morţii. Şi a mai spus că, dacă este folosită în acest scop, îşi va pierde puterea. Tu eşti o amazoană moartă, nu-i aşa? Eşti un fel de fantomă. Deci, dacă vrei să scapi din râul tău, asta înseamnă că piatra are puterea să te aducă înapoi la viaţă. Şi dacă o vei folosi în acest scop, atunci nu va mai avea niciun efect asupra lui Tanais, nu-i aşa?

Naiada licări în direcţia fetei. Ochii ei luminoşi o priveau fix pe Lysippe, făcând-o să-i fie frig.

— E piatra mea, auzi ea şoaptele în mintea ei. Ştiu mai bine de ce e în stare.

— Dar Annyla zis…

— Fata aceea nu e nici măcar Melissa şi o crezi pe ea, în loc să mă crezi pe mine? Eu, care mă aflu pe acest pământ de sute de ani!

— Nu contează, oricum, zise Lysippe, încercând să arate că nu-i pasă, deşi gândurile i se învălmăşeau nebuneşte în cap. Pentru că nimeni nu ştie unde se află Piatra Sanctuarului. Annyla crede că este îngropată în fundaţia templului şi eu nu pot să mă apuc să sap sub el! Sau poate ştii tu unde este ascunsă?

Îşi ţinu respiraţia.

Smyrna se dădu înapoi, o examină din cap până în picioare, unduindu-se uşor.

— Din păcate, nu ştiu nici eu. Dar oamenii încercă s-o găsească de ani de zile. Unii dintre ei şi-au lăsat scrierile secrete în templu pentru ca alţii ca ei să continue căutarea. Ei o cunosc sub numele de Piatra Filosofală. Cred că aduce darul nemuririi şi aceia dintre ei care sunt alchimişti sunt convinşi că poate transforma metalul lipsit de valoare în aur. Asta este o prostie,

bineînţeles. Puterea grifonului pot transforma, dar nu în modul meschin în care cred ei. Totuşi, pergamentele lor te pot ajuta.

Lysippe se gândi la Alchimist şi la faptul că nu părea surprins când le capturase pe ea şi pe Tanais la Themiscyra. O străbătu un fior. Probabil că le auzise pe mama lor şi pe celelalte vorbind despre Piatra Grifonului când se aflau în oraş. De aceea îl condusese pe Mikkos spre peşteră. Era în căutare de ostatici, nu de sclavi.

— E adevărat că poţi vorbi cu celelalte spirite de amazoane, din întreaga lume? întrebă ea.

— Da.

Smyrna se undui mai repede.

— Dacă mă învoiesc să-ţi găsesc Piatra Grifonului, va trebui să faci şi tu ceva pentru mine.

— Ce?

Lysippe respiră adânc.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu regina Oreithyia şi cu restul amazoanelor. De ce nu ne-au salvat după ce am fost luate în robie?

Smyrna zâmbi.

— E simplu. N-au putut.

Stomacul lui Lysippe se strânse.

— N-au putut? De ce?

— Nişte bărbaţi le aşteptau la Themiscyra. Au fost păcălite să se suie pe o corabie macedoneană care a ridicat ancora înainte ca ele să-şi dea seama de ce se întâmplă. Cântecele oceanidelor au fost pline de această poveste pentru un timp. Cum mama ta şi micul ei trib au luptat pentru a face corabia să se întoarcă, dar au fost copleşite şi duse pe o insulă, unde au fost întemniţate, până ce regina Macedoniei a venit de la Pella ca să stea de vorbă cu ele.

Lui Lysippe i se înmuiară picioarele. Se agăţă de o piatră cufundată în râu, iar apa îi udă mantia.

— Întemniţate? şopti ea. Eşti sigură?

— Oceanidele văd multe. Marea e întinsă şi scaldă multe ţărmuri.

— Dar de unde ştii că nu s-au dus de bunăvoie? Noi ne îndreptam spre Pella pentru a lupta pentru regele Fi lip! De ce să-şi întemniţeze propriii aliaţi?

Dar asta ar fi fost de ajuns pentru a explica de ce mama lor nu încercase să le salveze din sclavie.

— Oceanidele spun că mama ta şi tribul ei nu au părăsit încă insula, răspunse Smyrna. *Eu cred că regina Macedoniei are planurile ei şi dintr-un motiv necunoscut este interesată de voi. Poate că încearcă să afle secretul tămăduirii amazoanelor… sau mai mult decât atât.*

— Nu…

Lysippe ieşi din râu, departe de naiadă. Alunecă în noroi şi căzu în genunchi, se sui pe mal în patru labe, cu ochii plini de lacrimi care o orbeau.

— Nu te cred! Noi trebuia să ne alăturăm armatei macedonene! De ce să ne facă rău? Minţi ca să fac ce vrei tu!

Smyrna veni după ea, o fâşie luminoasă de argint şi de azur.

— Linişte, amazoană tânără şi fără minte! Te poate auzi cineva. Când vei găsi… Piatra, nu o lăsa să se încălzească. E important, auzi? Păstreaz-o rece şi adu-o la mine. Apoi vă voi putea ajuta, pe tine şi pe sora ta. Acum pleacă! Calul tău se află aici, dar la fel şi Alchimistul! Nu te pot apăra odată ce ai ieşit din râu.

Lysippe privi în jur alarmată. Inima îi sări din loc când îl văzu pe Vânt-de-Nord tropăind pe mal, depărtându-se de templu, cu o fonie atârnând de căpăstru. Dar Alchimistul alerga către ea din direcţia opusă, privind cu ochi micşoraţi apa în care strălucea naiada. Nu purta coiful, iar părul argintiu şi ochii ciudaţi, lipsiţi de gene reflectau lumina albastră. Nu părea că o vede pe Smyrna, dar o zărise pe Lysippe.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet subţire şi îşi trase sabia de sub mantie.

— Aşa deci, ai venit după iubitul tău, da? zise el, înaintând încet către ea. Asta a fost o greşeală, sclavo.

Lysippe se dădu înapoi. Iubit? Despre ce vorbea? Fluieră şi îl auzi pe Vânt-de-Nord luând-o la galop în spatele ei. Ascultă zgomotul copitelor care se apropiau… Unu-doi-trei, unu-doi-trei, se învârti pe călcâi şi sări în gol. Glezna cea rănită trimise o

săgeată de durere în sus pe picior, dar cronometrase săritura perfect şi ateriză pe spatele căluţului, când acesta trecu în fugă pe lângă ea. Se îndreptă călare direct spre Alchimist, sperând că acesta nu avea la îndemână praful cel verde. Alchimistul făcu ochii mari de uimire. Scotoci la cingătoare. Dar înainte să apuce să-şi dezlege punguţa, o siluetă familiară, cu un cap creţ, ţâşni dintre copaci şi se izbi de el. Lysippe zări în fugă ochii cei negri ai lui Hero şi expresia furioasă a Alchimistului când acesta îl trânti pe băiat într-o parte. Apoi Vânt-de-Nord trecu peste zid dintr-o săritură. Doar când copitele lui răsunară în siguranţă în curtea templului, riscă să privească înapoi.

— Nu te vei putea ascunde acolo o veşnicie! strigă Alchimistul după ea. Chiar dacă Mikkos a renunţat, într-un final, eu tot o să pun mâna pe voi. Pe amândouă.

Lui Lysippe îi bătea inima cu putere. Dar şi Hero reuşise să treacă peste zid. Alunecă de pe spinarea lui Vânt-de-Nord şi se clătină. Alchimistul părea destul de nebun ca să vină după ei, dar paznicii auziseră agitaţia şi soseau alergând. Cornul Sanctuarului răsună în noapte şi uşile Caselor Somnului se deschiseră, înainte de a-şi da seama de ceea ce se întâmplă, fata şi Hero se treziră înconjuraţi de preoţi şi preotese îngrijorate, desculţe, îmbrăcate în veşminte de noapte, punând întrebări cu toţii odată. Annyla ieşi împreună cu celelalte novice, cu o privire nedumerită. De îndată ce o văzu pe Lysippe, se repezi la ea şi îi puse mâna pe braţ.

— Eşti udă leoarcă! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

— Mi-am găsit calul, zise Lysippe, cu dinţii clănţănind de emoţie.

Annyla îl privi pe Vânt-de-Nord, fără a părea impresionată. Apoi îl zări şi pe băiatul plin de noroi care stătea în spatele calului.

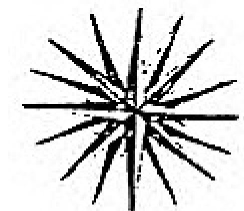
— Herostratus! zise ea. Trebuia să-mi fi dat seama că a fost ideea ta. Toate astea pentru un cal tâmpit, eşti nebună, Lysippe! Şi s-ar fi putut întâmpla orice acolo!

Lysippe clipi către Hero, care îi întoarse privirea cu ochii lui negri. Era în ei ceva imposibil de citit şi se întreba ce făcea el afară din templu. Oare văzuse naiada? Şi ce punea la cale Alchimistul pe malul râului?

Trase de mânecă un paznic ca să-l avertizeze. Dar când fata arătă către zid, Alchimistul dispăruse.

Capitolul 7

BUCLUCUL

Câinii îi latră pe străini.

Dăduseră de bucluc, bineînţeles. Dar Hero a fost cel pedepsit pentru că a sculat pe toată lumea în miezul nopţii prin sunetul cornului sanctuarului, şi nu Lysippe. Deşi Lysippe a protestat, toată lumea a presupus acelaşi lucru ca şi Annyla, şi anume că băiatul a convins-o cumva pe fată să se furişeze afară din templu în căutarea calului, lăsând-o apoi, într-un mod iresponsabil, în urmă când aceasta a căzut în apă. Nimic nu i-a făcut să-şi schimbe părerea în ciuda spuselor lui Lysippe cum că ea nu ar fi atât de proastă, în plus, ce ar fi putut să le spună? Adevărul era mai nebunesc decât povestea inventată de ei.

Ea însăşi nu îşi dădea prea bine seama ce se întâmplase. Să crezi în legendele străvechi povestite în jurul focului de tabără în stepă era una; să vorbeşti cu o naiadă adevărată dintr-un râu luminat de stele, aflată de partea cealaltă lumii, era cu totul altceva. Şi toate lucrurile acelea pe care i le spusese Smyrna… doar nu putea fi adevărate, nu? Nu voia ca ele să fie adevărate.

Totul i se învălmăşea în cap în dimineaţa următoare când Melissa Aspasia o chemă la Casa Sângelui pentru a-i face un control la gleznă. Suportă tăcută degetele cercetătoare şi cuvintele aspre ale preotesei.

— Dacă vrei să mai calci pe piciorul acesta când vei fi mare, va trebui să ai grijă de tine, zise Aspasia, aplicând un bandaj strâns, la fel de strâns ca şi buzele ei. Şi să nu-mi torni prostiile

alea cum că amazoanele nu pot fi schilodite! Să te vindeci repede e una, dar dincolo de un anumit punct corpul nu se mai vindecă singur. Şi amazoanele mor la fel ca restul oamenilor dacă se rănesc îndeajuns de grav.

Cuvintele ei îi amintiră de ce-i spusese naiada despre Tanais. De îndată ce preoteasa îi dădu drumul la gleznă, Lysippe se repezi spre draperie ca să vadă ce face sora ei.

— Nu te îngrijora, sora ta nu a murit încă, urmă Melissa, pe un ton ceva mai blând. Cel puţin ea nu poate să alerge, ca să strice tot ce am reuşit eu să fac. Acum pleacă, e timpul să-i schimb pansamentele. Nu vreau să te aud răsuflându-mi în ceafa şi să bagi mizerie în răni.

Şi Megabyxos o întâmpină pe Lysippe cu vorbe aspre.

— Cei care caută adăpost în Templul lui Artemis Efesia trebuie să se conformeze regulilor, zise el.

Roba lui, ţeapănă din cauza broderiei de aur, licărea în umbrele camerei sale private în timp ce îşi încrucişă braţele şi o examină pe fată din priviri.

— Una dintre aceste reguli spune că nimeni nu are voie să umble prin incinta templului noaptea, fără permisiunea mea specială. Legea cea sacră a sanctuarului îmi interzice să dau afară un refugiat dacă acesta nu ascultă, dar putem face ca lucrurile să fie foarte neplăcute pentru tine aici. Pe de altă parte, dacă nu îţi convin regulile nimeni nu te împiedică să pleci. Întreabă-l pe prietenul tău Herostratus.

Lysippe stătea tăcută, cu ochii plecaţi, aşa cum o sfătuise Annyla. Dar când auzi numele lui Hero, îşi ridică privirea.

— Ce i-aţi făcut?

Tot ce îşi amintea din noaptea trecută era că Hero fusese escortat de paznici, în timp ce ea era condusă înapoi la Casa Somnului de către preotese.

— Unde este calul meu?

— Deocamdată se află în ţarcul altarului. Va trebui mutat înainte de sărbătorirea Zilei lui Artemis, dar pentru moment îi dă de lucru băiatului pentru a-l ţine departe de bucluc.

Ochii migdalaţi ai lui Megabyxos păreau aproape amuzaţi.

— Şi-a exprimat dorinţa de a rămâne cu noi, deşi vânzătorii voştri de sclavi au ridicat ancora şi se îndreaptă spre Atena.

— Au plecat? Lysippe se simţi uşurată, apoi inima i se strânse iar. Când?

— Ieri, odată cu pornirea vântului de seară. Aşa că tu şi sora ta ne puteţi părăsi fără teamă şi vă puteţi întoarce de unde aţi venit.

Lysippe îl examină pe preot. Cât de multe ştia? Annyla, care stătea lângă baza uneia dintre coloanele sculptate, îi aruncă o privire de avertizare.

— Nu putem pleca deocamdată. Sora mea e prea bolnavă ca să călătorească, zise ea cu precauţie, gândindu-se la Vânt-de-Nord care se afla în ţarcul altarului.

Tot ce trebuia să facă era s-o scoată pe Tanais din Casa Sângelui şi s-o ridice pe spinarea calului. Dar tot trebuia să treacă de Alchimist. Şi cum va supravieţui Tanais, dacă era adevărat ce spusese Smyrna, că Piatra era singura ei speranţă?

— Aşa mi-a zis şi Melissa Aspasia. Megabyxos zâmbi din nou în felul lui ţeapăn. Dar dacă rămâneţi, va trebui să munciţi. Avem întotdeauna nevoie de mâni de lucru în plus în timpul marilor festivaluri. Tu o poţi ajuta pe novicea Annyla şi pe celelalte fete la decorarea templului. Ziua lui Artemis este o mare sărbătoare. Ar trebui să te bucuri de ea. Bun, acum poţi pleca.

— Pfui! făcu Annyla, de îndată ce se îndepărtară îndeajuns pentru a nu mai fi auzite. Ai scăpat uşor. Nu e bine că vânzătorii de sclavi au plecat? Eşti liberă acum! Nu vor mai trece pe aici până în primăvara viitoare.

Lysippe clătină din cap.

— N-au plecat toţi.

— Ce vrei să spui?

— Alchimistul. Era acolo aseară, la râu. A încercat să pună mâna pe mine şi ar fi reuşit dacă Hero nu l-ar fi împiedicat să-şi scoată praful magic.

Retrăi scena şi fii scuturată de fiori.

Annyla o apucă de mână.

— Eşti rece! zise ea. Alchimistul are un laborator aproape de aici, aşa că îmi închipui că de asta nu a plecat la Atena cu ceilalţi. Uită-l, Lysippe! Cel mai important lucru e că nu te-a prins.

— Dar probabil că m-a aşteptat acolo.

— Şi? Până la urmă va renunţa, nu-ţi face griji. Şi nu mai are voie să intre în incinta templului, nu după ce s-a întâmplat data trecută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lysippe.

— El şi Megabyxos s-au certat. Alchimistul obişnuia să vină des aici la bibliotecă, dar s-a iscat un scandal legat de unul dintre colierele zeiţei. Hero a fost şi el implicat în treaba asta. De asta a fugit. Iar acum s-a întors. Nu poţi să scapi uşor de o pacoste, zice Melissa Aspasia.

Annyla o trăgea deja de-a lungul curţii, în care negustorii începeau să-şi instaleze tarabele. Unele dintre Melissele mai tinere întinseseră pe jos o pânză şi etalau statuete mici de argint care sclipeau în lumina soarelui. Annyla râse şi ridică una.

— Uite, Lysippe! E zeiţa! Oameni vin din toate colţurile lumii ca să le cumpere. Cred că, dacă iau una acasă, Artemis le va proteja familiile aşa cum Piatra Sanctuarului ne protejează pe noi. Nici noi nu le spunem altceva: statuile zeiţei sporesc fondurile lui Megabyxos.

Lysippe nu asculta. O trase pe Annyla de lângă celelalte fete, care voiau să ştie ce îi spusese

Megabyxos lui Lysippe şi cum reuşise aceasta să cadă în râu. Annyla abia apucă să pună statuia la loc.

— Unde te duci?

— Să-mi văd calul.

Lysippe nu mai spuse nimic până când nu se aflară în siguranţă în curtea altarului din faţa templului. După cum spera, aici era linişte. Vânt-de-Nord fusese priponit într-unul dintre ţarcurile pentru animalele aduse la templu în scopul sacrificării. Mânca mulţumit dintr-un braţ de iarbă, sforăiturile fiindu-i înăbuşite de adăpostul de lemn şi de pământul de sub copite. O rampă de piatră ducea la altar, care fusese curăţat, dar purta încă urme de sânge uscat.

Întorcându-şi privirea de la petele de sânge, Lysippe se strecură în ţarcul lui Vânt-de-Nord. În timp ce îl mângâia pe picioare, acesta necheză şi îşi frecă capul de braţul ei. Convingându-se în sfârşit că era bine, fata îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi îşi îngropă faţa în mirosul familiar de cal.

Coama ţepoasă îi zgâria obrazul, făcând-o să-şi amintească de ultima dată când apelase la el pentru alinare, în peştera de deasupra oraşului Themiscyra, aflată de partea cealaltă a munţilor, pe ţărmul unei alte mări. În timp ce îşi îmbrăţişa calul, calvarul marşului lung de o lună în şirul de sclavi şi a tot ce se întâmplase de atunci ieşi la suprafaţă sub forma unui suspin sfâşietor. Se luptă să-şi stăpânească lacrimile.

— Oh, Vânt-de-Nord! suflă ea în coama lui. Mama a fost capturată şi cred că Tanais e pe moarte! Nu ştiu ce să fac!

Mâna blândă a Annylei îi atinse umărul. Fata începu să cânte încet, ca în timpul somnului ei tămăduitor. Lysippe îşi strânse tare ochii, apoi îi deschise şi inspiră adânc.

— Iartă-mă, dar…

— Nu-i nimic, zise Annyla. Nu te grăbi.

Lysippe îşi şterse ochii cu mâneca tunicii.

— Mi-e atât de teamă, Annyla! Niciodată nu am fost atât de singură!

— Nu eşti singură, prostuţo! Sunt aici cu tine.

Annyla o îmbrăţişă şi stătură aşa în tăcere. Dinspre curtea principală se auziră strigăte şi zgomot de picioare care alergau. Annyla îşi ridică încruntată privirea, dar agitaţia trecu pe lângă curtea altarului fără ca nimeni să intre. În timp ce strigătele se stingeau, întrebă:

— Ce s-a întâmplat de fapt aseară?

Lysippe oftă.

— Am vorbit cu naiada, se numeşte Smyrna şi a zis…

Deodată, fără să fi avut intenţia, se trezi spunându-i Annylei totul. Totul despre drumul printre munţi şi despre cum o îngrijise Tanais şi ceea ce îi spusese Smyrna despre Pietrele Grifonului şi despre faptul că macedonenii o trădaseră pe regina Oreithyia şi pe oamenii ei, şi bănuielile ei că Alchimistul ar fi avut de a face cu toate astea.

Când termină, Annyla tăcea. Stăteau între picioarele lui Vânt-de-Nord. Căluţul îşi înclină capul ca să atingă cu blândeţe părul lui Lysippe, dar nu călca pe picioarele lor. Niciun cal de amazoană nu ar fi făcut asta vreodată.

— Şi tu o crezi pe această naiadă? întrebă Annyla serioasă, de parcă ar fi fost vorba de o persoană vie cea cu care vorbise Lysippe cu o seară în urmă.

— Da, cred că da, şopti Lysippe.

— Dar Tanais este încă în viaţă. Aşa că nu eşti ultima amazoană.

— Te-am minţit, îşi trase Lysippe nasul. Tanais este doar pe jumătate sora mea. Tatăl ei era scit, ceea ce înseamnă că e pe jumătate amazoană. Nu a mai fost niciodată rănită atât de grav. Nu ştiu dacă somnul tămăduitor va da roade în cazul ei.

Annyla o strânse de mână.

— Melissa Aspasia spune că are o inimă puternică. Nu va muri atâta timp cât Melissele o vor îngriji.

Lysippe inspiră adânc.

— Trebuie să găsesc Piatra Smyrnei. E singurul mod de a o ajuta pe Tanais.

— Şi despre Smyrna ce crezi?

Lysippe oftă din nou.

— Nu ştiu. A fost foarte secretoasă când am întrebat-o dacă piatra o va învia şi îşi va pierde puterile. Dar nu ştiu cum să folosesc piatra eu însămi, aşa că va trebui să i-o dau ei… doar dacă pergamentele pe care le-a menţionat nu conţin nişte instrucţiuni. Tu ce crezi?

Annyla clătină din cap.

— Presupunând că găseşti piatra, s-ar putea să nu funcţioneze. Nu uita că e foarte veche. Cred că de asta sanctuarul nostru nu e atât de sigur uneori.

Lysippe se ridică, nerăbdătoare să înceapă căutarea.

— Trebuie să încerc! Mă ajuţi? Ştii pergamentele despre care vorbea Smyrna?

Annyla ezită înainte de a mormăi:

— Sunt tot felul de texte obscure îngropate în bibliotecă. Dar va trebui să ne pregătim pentru ziua zeiţei. Vom fi foarte ocupate.

— Te rog, Annyla! Ajută-mă! Am nevoie de tine ca să-mi citeşti pergamentele, ai uitat?

Fata îşi muşcă buza şi privi în sus înspre acoperişul templului, care se vedea deasupra peretelui altarului.

— Nu ştiu ce să zic de asta, admise ea în cele din urmă. Dacă piatra are într-adevăr puteri magice şi tu o scoţi din templu, niciun fugar nu va mai fi niciodată în siguranţă aici. E ca o trădare. Artemis va fi furioasă.

Lysippe fu copleşită de un sentiment de vinovăţie. Nu se gândise la templu şi la legea acestuia privind adăpostirea celor necăjiţi. Dar dacă piatra avea puteri şi ea o lua de acolo, oameni precum Alchimistul vor putea să dea buzna şi să scoată afară pe oricine pofteau.

— Bine, zise ea repede. Nu trebuie să mă ajuţi dacă nu vrei. O să găsesc pe altcineva care să-mi citească…

Doar că nu ştia pe cine. Poate Hero? Oare putea avea încredere în el? Oare ştia să citească?

Annyla privi statuile amazoanelor de pe frontonul templului şi îşi muşcă iar buza.

— Va trebui să promiţi că o vei returna după aceea.

— Promit! Oricum nu ar fi a mea, ci a Smyrnei.

— Şi promite că nu vei spune nimănui de unde provine. Altfel oamenii ar înceta să mai creadă în ea.

— Promit.

— Nu că ar mai fi vreo şansă să se afle aici, zise Annyla, înseninându-se puţin. Probabil că a găsit-o cineva cu mult timp în urmă, dacă a mai fost într-adevăr căutată, după cum ţi-a spus naiada.

— Hai să mergem să vedem… acum! zise Lysippe, nedorind să ia în consideraţie ideea, de altfel foarte probabilă, ca piatra să fi fost găsită şi luată fără ştirea Smyrnei. Nu-i ieşea din minte spionul macedonean pe care îl văzuse în bibliotecă cu o zi în urmă, cel despre care Hero spusese că vorbise cu Alchimistul.

Îl lăsă pe Vânt-de-Nord să mănânce mulţumit iarba. Dar nu ajunseră la bibliotecă. Pe când ieşeau din curtea altarului şi pătrundeau în cea principală, văzură o mulţime agitată adunată în preajma porţilor templului. Câţiva oameni se căţăraseră pe zid ca să vadă mai bine, şi pe treptele templului din spatele lor preoţi tineri şi Melisse îmbrăcate în robele lor albe sau de culoarea mierii stăteau pe vârfuri încercând să vadă ce se întâmplă. Lysippe nu avea nevoie să se ridice pe vârfuri. Putea vedea peste capetele tuturor.

O corabie intrase în golful care ducea spre portul templului. Aceasta era prea mare pentru apa prea puţin adâncă şi marinarii se străduiau să coboare velele purpurii şi să arunce ancora înainte ca aceasta să se izbească de treptele portului. Erau împiedicaţi de un batalion de soldaţi de pe punte care purtau coifuri ascuţite şi viziere ca şi când ar fi fost pregătiţi de luptă şi mantii purpurii cu acelaşi desen ca velele – o stea de aur cu şaisprezece colţuri ascuţite. Fiecare soldat avea o suliţă de două ori mai lungă decât el, împodobită cu funde roşii, terminându-se cu un vârf ameninţător. În faţa soldaţilor, la prora stătea o femeie înaltă, cu un ocean de păr auriu împletit sub o tiară cu rubine. Peste rochie purta un himation, brodat cu fir de aur care îi flutura în jurul corpului precum aripile unui fluture exotic, dar care nu putea ascunde faptul că era însărcinată.

— Aceasta este steaua regală a Macedoniei! Annyla respiră adânc şi se căţără pe zid ca să vadă mai bine. Cu siguranţă că femeia aceea este chiar regina Macedoniei! Oare ce face aici?

Lysippe se crispă, simţind cum un nod de ură i se pune în gât.

Dar înainte să apuce să facă vreo mişcare, mulţimea adunată la porţile templului se dădu la o parte, făcându-i loc lui Megabyxos. Îmbrăcat în hainele de ceremonie, ducând într-o mână sceptrul încrustat cu albine, se îndreptă spre mal ca să-i întâmpine pe cei care debarcau. Toată lumea tăcu, aşteptând să audă vorbele preotului.

— Ce înseamnă asta? întrebă Megabyxos, cu o ciudată lipsă de surpriză. Cum îndrăzneşti să aduci soldaţi înarmaţi în Templul lui Artemis Efesia?

Tânăra regină însărcinată îşi ridică bărbia şi îi aruncă o privire de gheaţă de pe puntea corăbiei sale.

— Am venit aici pentru sărbătorirea Zilei lui Artemis şi pentru a-i cere zeiţei binecuvântarea pentru copilul meu. Aceşti oameni sunt paznicii mei, vor aştepta dincolo de porţi cât timp eu voi fi înăuntru cu voi. Porunceşte să sune Cornul Sanctuarului!

Megabyxos se încruntă şi mulţimea începu să murmure. De îndată ce se lămuriră că macedonenii nu aveau de gând să invadeze ţinutul, din ce în ce mai mulţi oameni se aventurară afară din oraş, astfel încât fiecare bucată de pământ dintre port şi templu, fiecare zid şi piedestalul fiecărei statui erau pline de

bărbaţi, femei şi copii dornici s-o zărească pe soţia tiranului de dincolo de mare.

— Ceri adăpost? zise Megabyxos cu răceală, scos din calmul său.

Regina începu să râdă.

— Nu te preface atât de surprins! Cum altfel am putea să fiu în siguranţă eu şi copilul meu nenăscut, aici pe ţărmul vostru barbar?

Mulţimea murmură din nou.

— Satrapul va afla despre asta, o avertiză Megabyxos, redobândindu-şi stăpânirea de sine.

Regina râse din nou. Avea un râs drăgălaş, cristalin, dar care o făcu pe Lysippe să simtă fiori pe şira spinării. „Macedoneni, se gândea ea. Ne-au trădat. Din cauza lor Tanais e pe moarte.”

— Bineînţeles că dragul tău satrap va afla, zise regina. Dar nu va îndrăzni să violeze legea voastră cea sacră, doar dacă nu cumva e complet tâmpit. De fapt, de-abia aştept să-l întâlnesc. Soţul meu, care din păcate nu e aici, întrucât e prea ocupat să cucerească alte ţinuturi, are un mesaj pentru stăpânii satrapului vostru din Persia. Deci, ai de gând să mă laşi să intru? Sau mă întorc la Pella şi îi spun soţului meu că Megabyxos din Efes ţine femeile însărcinate la porţile lui?

Îşi duse mâna la frunte cu un gest teatral, zâmbi frumos întregii adunări şi îşi drese vocea:

— Eu, regina Olympia, soţia regelui Filip al Macedoniei şi mamă a viitorului său moştenitor, cer adăpost în Templul lui Artemis Efesia!

Ecoul vocii ei se întoarse de pe dealuri. Probabil că şi Hero îl auzise.

— Acum, preotule, zise ea cu glas mai scăzut, fixându-l pe Megabyxos cu privirea, porunceşte să sune Cornul Sanctuarului,

Urmă o clipă de linişte absolută. Panglicile de pe suliţele soldaţilor fluturau. Marea scălda treptele albe. Funiile ancorei scârţâiau sub povara pe care trebuiau s-o ţină. O albină încărcată cu polen trecu bâzâind pe lângă nasul lui Lysippe, îndreptându-se spre stupii de pe Dealurile Sacre.

Apoi Megabyxos se întoarse pe călcâie şi o porni înapoi spre templu. În timp ce intra pe poartă, ridică un deget. Un preot

alergă spre unul dintre marile cornuri de bronz şi sunetul familiar se auzi între dealuri.

Lui Lysippe i se strânse stomacul când privirea reginei Macedoniei scotoci mulţimea, întorcându-se înspre ea pentru prima dată. Olympia avea ochi de chihlimbar şi uitătura de grifon.

***

Smyrna grăieşte:

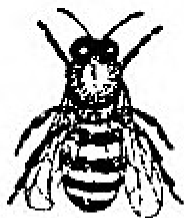
Nu mă mai miră prea multe lucruri în vremurile astea. În secolele existenţei mele am văzut majoritatea lucrurilor care se pot întâmpla, iar muritorii au devenit, din păcate, atât de previzibili, cu războaiele lor mărunte şi cu jocurile lor politice! Dar se pare că e vorba de ceva mai mult în această chestiune decât au bănuit surorile mele. Regina Macedoniei are sânge de amazoană şi poartă în pântece un copil!

Povestea reginei cum că ar căuta binecuvântarea zeiţei este de bună seamă o scuză, dar sarcina explică interesul pe care îl are pentru amazoane. Întrebarea este cât de multe ştie? Poate să-mi dea peste cap toate planurile, mai ales dacă află că tânăra amazoană şi sora ei se află aici, în Efes.

Cea mică e mai isteaţă decât credeam. Aceasta îmi va îngreuna situaţia. Cu toate astea, există anumite avantaje. Cel puţin are destulă imaginaţie ca să-i fie teamă şi ştiu că am înspăimântat-o cu povestirile surorilor mele. Poate că va fi îndeajuns de deşteaptă să se facă nevăzută, până pleacă regina? Pentru binele ei şi al meu, sper că va face asta.

Capitolul 8

PERGAMENTUL FILOSOFULUI

Natura preferă să se ascundă.

În prima zi a şederii ei, până la apusul soarelui, regina Olympia reuşi să supere pe toată lumea. Deşi Megabyxos insistase să-şi lase afară paznicii înarmaţi, aceasta venise însoţită de toate cele şapte servitoare şi de un sclav negru uriaş, care o urma peste tot cu braţele încrucişate şi cu o uitătură încruntată. Spre uşurarea lui Lysippe, tânăra regină refuză să doarmă în Casa Somnului împreună cu celelalte refugiate şi porunci ca una dintre magaziile mai mari să fie eliberate şi mobilate special pentru ea şi suita ei. Slujitorii ei intrară clătinându-se sub povara unui scrin uriaş care se dovedi a conţine hainele şi bijuteriile reginei. De îndată ce se stabili, trimise pe două dintre slujnicele ei după cumpărături în Efes şi acestea se întoarseră cu braţele pline de rochii noi, papuci, flacoane de parfum şi alte obiecte de lux din Orient care le făcură pe Melissele mai în vârstă să se încrunte. Cu toate astea, nu se puteau descotorosi de ea. Se suflase deja în Cornul Sanctuarului.

Lysippe îşi petrecu următoarele zile cu nervii întinşi la maximum. Era scuturată de fiori ori de câte ori o vedea pe vreuna din slujnicele reginei strecurându-se afară pe porţile templului şi stând de vorbă cu soldaţii care aşteptau pe corabie. Noaptea zăcea trează, transpirată, aşteptându-se ca

macedonenii să năvălească în templu, să le târască pe ea şi pe Tanais afară şi să le ucidă chiar acolo pe treptele portului lângă golful luminat de stele al Efesului. Dar regina şi suita ei îşi vedeau de ale lor şi zilele treceau într-un du-te-vino al pregătirilor pentru Ziua lui Artemis. Lysippe nu avu nici măcar ocazia să-l întrebe pe Hero ce făcea în afara templului în noaptea în care stătuse de vorbă cu naiada. Când nu o ajuta pe Annyla să împletească cununi de flori pentru împodobirea templului, stătea în Casa Sângelui ţinând-o strâns de mână pe Tanais, implorând-o să se trezească. Apoi, când Annyla reuşea în sfârşit să scape de îndatoriri, se grăbea înspre galeria de sub acoperişul templului unde îşi petreceau serile scotocind printre grămezile de pergamente prăfuite din biblioteca zeiţei. Căutau până târziu în noapte la lumina palidă a unei lămpi, riscând să fie descoperite şi să suporte mânia lui Megabyxos. Dar pregătirile pentru festival făceau ca mulţi dintre preoţi şi preotese să nu fie la locurile lor de odihnă cu mult după ce trecuse ora lor de culcare, iar prezenţa reginei răsturnase rutina obişnuită. Megabyxos avea alte treburi mai importante, iar paznicii de la poartă închideau ochii când mai întârzia câte cineva.

Sosi şi ajunul Sărbătorii lui Artemis, dar tot nu găsiseră vreun text care să menţioneze grifoni sau pietre vrăjite, şi pe Lysippe o cuprinse disperarea.

— Poate ar trebui să ies să discut cu naiada din nou, zise ea, deşi era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Sunt sigură că ascundea ceva. Tanais nu se simte mai bine. Dacă nu găsim un indiciu cât de curând, va fi prea târziu.

— Mă străduiesc cât pot, murmură Annyla, fără să ridice privirea. Cearcănele vineţii de sub ochi arătau cât de puţin dormise şi Lysippe se simţi vinovată. Pentru ea, pergamentele reprezentau doar nişte mâzgăliturі lipsite de sens pe papirus şi ştia că unele erau scrise în limbi pe care nici Ampyla nu le cunoştea. Dacă tocmai unul dintre acestea era pergamentul care le trebuia?

Oftă.

— Poate mai bine ar fi să căutăm piatra?

— Poate mai bine aţi ieşi amândouă de acolo şi mi-aţi spune ce puneţi la cale, zise o voce aspră venind dinspre galerie.

Annyla se albi ca varul şi scăpă pergamentul pe care tocmai îl citea. Lysippe smulse singura armă la îndemână, lampa care ardea, şi se întoarse rapid, scotocind întunericul cu privirea.

Megabyxos păşi în lumină, îmbrăcat ca de culcare, dar ţinând în mână sceptrul.

— Sper că n-ai de gând să mă ataci cu lampa aceea, zise el întorcându-şi privirea de la Lysippe către tovarăşa ei.

— Annyla, mă uimeşti. Cât despre tine, fetiţo…

Ochii cei migdalaţi se întoarseră la Lysippe.

— Nu te-am avertizat în privinţa încălcării regulilor?

Lysippe lăsă lampa în jos. Oare cât de mult auzise Megabyxos?

— E vina mea, zise ea, aruncând o privire spre Annyla. Eu i-am cerut să vină aici ca să-mi citească pergamentele.

Annyla deschise gura, dar o închise la loc când Megabyxos spuse calm:

— Şi aţi găsit ceea ce căutaţi?

Lysippe o privi din nou pe Annyla.

— Mi s-a spus… a, vreau să zic, am auzit că sunt pe aici nişte pergamente privitoare la mistere. Credeam că poate o ajută pe sora mea să se vindece.

Îşi luă ceea ce spera să fie o expresie nevinovată.

— Nu voiam să vă deranjăm cu asta, toată lumea e atât de ocupată în aceste zile.

Megabyxos zâmbi, doar cu buzele.

— Ce interes subit pentru misterele noastre! Un negustor venit de dincolo de mare, regina Macedoniei şi acum o sclavă fugară din Frigia care nici nu ştie să citească. Mi-e teamă că va trebui să aşteptaţi să vă vină rândul.

Annyla păli şi mai tare.

— Regina Macedoniei? De asta a venit aici?

— Chiar dacă nu-ţi vine să crezi, tânără preoteasă, biblioteca noastră era una din cele mai faimoase din lumea civilizată. O mulţime de cărturari au venit aici de-a lungul anilor pentru a consulta textele noastre şi secretele pergamentului filosofului le-au scăpat tuturor.

— Deci există un pergament! zise Lysippe atât de încântată, încât uită că vorbeşte cu înaltul preot al Templului lui Artemis.

Megabyxos îşi îndreptă sceptrul spre ea.

— Fetiţo, sunt alte lucruri care ar trebui să te îngrijoreze în afară de ghicitorile filosofilor! Ai cerut adăpost în templu şi asta mă face să fiu responsabil pentru tine, fie că-mi place, fie că nu!

Privirea lui încruntată arăta clar că nu îi plăcea această responsabilitate.

— Regina Olimpia tot întreabă despre sclavi care s-au refugiat recent din Frigia. Vrea să ştie ce s-a întâmplat cu aceştia şi dacă există fete înalte printre ei. I-am zis că sclavii au plecat la Atena. Dar e doar o problemă de timp până va afla ce s-a întâmplat la râu şi îşi va da seama că unii dintre voi se află încă aici. Habar n-am ce aţi făcut de i-aţi atras atenţia reginei Macedoniei, dar te avertizez că e o femeie puternică. Regele Filip deja îşi extinde teritoriile spre sud, spre Atena. Faptul că soţia lui, însărcinată cu un copil pe care îl consideră moştenitorul lui, îndrăzneşte să navigheze făţiş spre Efes pentru Sărbătoarea lui Artemis dovedeşte cât de puternică este deja Macedonia. Nu îmi pot permite să mi-l îndepărtez pe Filip al Macedoniei. Înţelegi?

Lysippe înţelegea doar că temerile ei privitoare la regina Macedoniei erau justificate. Olimpia le căuta pe ea şi pe Tanais. Nu-i plăcea felul în care Megabyxos îşi îndreptase sceptrul către ea ca pe o armă.

Annyla fu aceea care răspunse, cu o expresie de groază pe faţă.

— Nu! Nu poţi să le alungi pe Lysippe şi pe Tanais! Cornul a sunat pentru ele!

Preotul îşi întoarse capul.

— Destul, tânără preoteasă! zise el, pe un ton lipsit de emoţii. Vă sugerez amândurora să vă duceţi la culcare şi să uitaţi de pergamentul filosofului.

Îşi dădu sceptrul la o parte pentru a le lăsa să treacă şi le privi până ce coborâră în grabă scările şi trecură de coloanele împodobite cu flori în curtea luminată de razele lunii.

Annyla era încă îngrijorată din cauza ameninţării voalate a lui Megabyxos, dar Lysippe inspira adânc, simţindu-se mai bine decât atunci când se trezise în Casa Sângelui după evadare.

— Cel puţin acum ştim unde se află pergamentul! zise ea. Tot ce avem de făcut e să ne strecurăm în tabăra reginei şi să aruncăm o privire peste el.

Annyla privi spre magazia pe care regina ordonase să fie amenajată şi îşi muşcă buzele.

— Avem nevoie de mai mult de o privire! N-ai auzit ce a zis Megabyxos despre ghicitori? Şi nu putem risca să-l luăm, pentru că regina va face scandal iar Marele Preot va ghici că e la noi. Sărbătoarea are loc mâine. Mai bine aşteptăm până pleacă acasă la ea.

— Dacă îl ia cu ea?

Annyla se încruntă.

— De obicei, Megabyxos nu permite ca textele să fie scoase din bibliotecă, dar presupun că ar putea face o excepţie pentru regină. Am putea face o copie, doar că…

— Ar dura prea mult? spuse Lysippe, întrebându-se cât timp ar lua dezlegarea ghicitorilor.

— Nu neapărat. Ştiu persoana potrivită ca să ne ajute. Dar trebuie să aşteptăm până când regina şi slujnicele ei ies. Ai vreo idee?

— Ce se întâmplă în timpul sărbătorii de mâine?

— Păi… are loc sacrificarea, desigur. Megabyxos binecuvântează pe toată lumea, preoţii mai în vârstă şi membrii distinşi din public se scaldă în mare şi, după ceremonie mulţimea vine la împărţirea cărnii animalului sacrificat, iar noi primim cu toţii liber. Dar acum, că regina e aici şi a venit satrapul ionian, nu sunt sigură că va fi un an normal.

— Va lua şi regina parte la scăldatul în mare?

Buzele Annylei se curbară într-un zâmbet când îşi dădu seama la ce se gândea Lysippe.

— Mai mult ca sigur. Se zice că a luat parte la toate ceremoniile religioase de aici până la Atena. Nu-mi închipui că o va rata pe aceasta.

***

Planul care păruse atât de simplu în mijlocul nopţii se dovedi cu mult mai dificil a doua zi. Melissa Aspasia apăru în Casa Somnului înainte de ivirea zorilor şi le trezi pe toate preotesele mai tinere în vederea unor ultime pregătiri. Annyla ieşi ultima,

chinuindu-se să-şi tragă pe ea cea mai bună tunică, şi grăi peste umăr:

— Ne întâlnim lângă statuile amazoanelor când începe procesiunea!

Dar în timp ce Lysippe îşi croia drum prin mulţime spre templu, un preot o prinse de cot.

— Trebuie să-ţi muţi calul! strigă el. Megabyxos va face sacrificiul în după-amiaza asta şi nu vrea ca acesta să strice ceremonia înnebunind din cauza mirosului de sânge.

Cu gândul la pergament şi la regina Macedoniei, Lysippe uitase că Vânt-de-Nord se afla în ţarcul altarului. Se opri, nedumerită.

— Unde să-l duc?

— De unde să ştiu eu? răspunse preotul. Du-l afară la păscut pe malul râului sau în altă parte până se termină totul.

Lysippe îl căută pe Hero, sperând că acesta va fi de acord să-l ducă afară pe Vânt-de-Nord în locul ei. Dar, ca întotdeauna când voia să stea de vorbă cu el, băiatul nu se zărea nicăieri. Procesiunea se forma la porţile templului unde strălucirea brăţărilor şi a podoabelor de păr concura cu lumina arzătoarelor de tămâie, în aşa fel meşteşugite încât să arate ca nişte albine, agăţate de preoţi de lanţuri de aur. Râsetele, vorbele şi muzica umpleau aerul înmiresmat. Nici regina cu suita ei, nici Megabyxos nu se vedeau deocamdată.

Îşi croi drum prin mulţime spre curtea altarului şi se strecură pe lângă spinările albe ale boilor aduşi din oraş pentru sacrificare. Calul ei fornăia şi trăgea de sfoara cu care fusese legat, înnebunit de zgomot şi de mirosurile ciudate de afară.

— Ssst, Vânt-de-Nord, sunt eu, şopti ea în scită. Va trebui să-ţi porţi singur de grijă câtva timp. Am treabă. Stai pe lângă râu şi Smyrna va fi cu ochii pe tine.

Îi desfăcu funia şi îl trase afară din ţarc, apoi se opri şi privi înapoi către boi. Altarul fusese pregătit pentru sacrificare, cu un cuţit lung, un topor, un vas pentru colectarea sângelui şi bucăţi de tămâie şi uleiuri aromate pentru a ascunde mirosul. Unul dintre animale întoarse capul ca să se uite la Vânt-de-Nord şi ochii lui căprui o priviră încrezător pe Lysippe. Cu o strâmbătură, fata puse mâna pe cuţit şi trecând dintr-un ţarc în altul, tăie

toate funiile care priponeau boii. Îi fluieră uşor în timp ce îl ducea pe Vânt-de-Nord prin spatele templului, departe de mulţime, acolo unde portiţa permitea accesul pe malul râului. O deschise şi îşi împinse calul prin ea.

— Du-te! şopti ea şi se dădu la o parte în timp ce boii, cu ghirlandele sacrificiale agăţate încă de gât, tropăiau neauzit în urma căluţului. Privi neliniştită de-a lungul lacului, dar totul părea liniştit. Nimeni nu pândea în tufişuri şi nu se vedeau lumini ciudate licărind deasupra apei. Toată lumea era în port, privind ritualul scăldatului în mare. Scoase un oftat de uşurare, închise poarta la loc şi se întoarse grăbită înapoi în templu.

Când ajunse la statuile amazoanelor două siluete se aflau deja acolo, privind ceremonia de la distanţă. Roba albă cu portocaliu a Annylei flutura în briza dimineţii, prinzând lumina în ţesătura ei. Cealaltă persoană era mai înaltă şi îmbrăcată neîngrijit, în ciuda faptului că era festival.

— Hero! zise Lysippe, cu sentimente amestecate. Unde ai fost?

Hero stătea cu spatele la galerie şi nu o auzi. Dar Annyla se întoarse, semnalându-i prezenţa fetei. Băiatul îi aruncă o privire din care nu se putea citi nimic.

— Ce faci aici, amazoano?

— A trebuit să-mi scot calul din ţarcul altarului. Lysippe privi în jos spre curte şi îşi dădu seama că probabil văzuseră ce făcuse. Roşi.

— Se pare că boii au scăpat şi m-au urmat.

— Au scăpat, zici? Hero se strâmbă. O să se işte scandal când Megabyxos se va întoarce din port şi va descoperi că animalele lui de sacrificiu au scăpat, cu siguranţă! Fără îndoială, eu voi fi cel acuzat pentru asta!

— Nu puteam să-i las să fie omorâţi!

— Sst! Annyla se încruntă la amândoi. Hai să mergem. Pierdem timpul.

Lysippe îl privi cu îndoială pe Hero.

— El ce caută aici?

— Ţi-am zis că avem nevoie de cineva să copieze pergamentul, nu? răspunse Annyla. Hero a fost de acord să facă asta pentru noi.

Lysippe îl privi surprinsă pe băiatul care zâmbea. Nu avea cu el niciun instrument de scris, nici papirus. Dar poate că regina avea aşa ceva în încăperile ei.

— Eu credeam că nici nu ştii să citeşti!

Nu intenţionase ca vorbele ei să fie atât de nepoliticoase. Dar zâmbetul băiatului se lăţi.

— Ţi-am mai zis, amazoano. Faptul că sunt surd nu înseamnă că sunt şi prost. Dar ai dreptate, nu ştiu! De asta avem nevoie de Annyla.

— Atunci, cum...?

— Sst! Annyla îi conduse în grabă pe scări şi traversă curtea, privind neliniştită peste umăr în timp ce mergea. Herostratus are alte talente. Nu are nevoie să citească pergamentul. Vei vedea.

Lysippe era încă uluită. Cu toate acestea, în ciuda abilităţii stranii a lui Hero de a apărea ori de câte ori se ivea vreo problemă, se bucura că era el acela care avea să se strecoare în încăperile reginei împreună cu ele, şi nu un preot sau o preoteasă necunoscută care ar fi putut să alerge la Megabyxos şi să-i trădeze de îndată ce ar fi terminat de copiat pergamentul. Se întreba cum de-l convinsese Annyla să le ajute.

Se părea că întreaga suită a reginei o însoţise pe aceasta în port, lăsând goală clădirea cu şase laturi. Lysippe începu să respire mai uşor. Sclavul cel mare şi negru o speriase, dar chiar şi slujnicele reginei ar fi fost o pacoste în aceste împrejurări. Dinspre port, unde se adunase mulţimea, se auzeau muzică şi cântece. Soldaţii macedoneni priveau ceremonia de pe puntea corăbiei lor – nişte siluete minuscule, înveşmântate în purpuriu, aliniate de-a lungul parapetului. Lysippe se grăbi după Annyla şi Hero, bucurându-se că portul şi mulţimea erau ascunse de zidul curţii. Îl căută din priviri pe Vânt-de-Nord pe malul râului şi se linişti când îl văzu cum dă din coada scurtă pentru a alunga muştele, printre spinările albe al boilor. Zâmbi pentru ea însăşi.

Uşa de la încăperea reginei era deschisă. Când se strecurară înăuntru, inima lui Lysippe începu să bată cu putere şi palmele începură să-i transpire. Dar înăuntru nu se afla nimeni. Scrinul cu veşmintele reginei era deschis, iar robele strălucitoare lunecaseră pe podea. Acolo se mai afla un pat, încărcat cu

perne, şi nişte covoraşe pe podea, pe care dormeau probabil slujnicele. O masă cu trei picioare, sprijinită de perete, avea pe ea platouri cu fructe, nuci, brânzeturi albe şi rotunde, mai multe amfore cu vin şi o hidria mare cu apă.

Hero se duse drept la mâncare şi îşi îndesă în gură o bucată de brânză, făcând-o să alunece pe gât cu o înghiţitură de vin care îi umplu ochii de lacrimi. Privi înjur roşu la faţă, ca să vadă dacă fusese observat. Dar Lysippe era prea încordată ca să râdă de el, iar Annyla căuta pe sub haine, aruncând priviri neliniştite peste umăr.

— Ce dezordine e aici, spunea ea întruna. Dacă l-a luat cu ea? Se vor întoarce curând. Cineva ar trebui să stea de şase. Aa!

Dădu la o parte o bucată de mătase turcoaz şi flutură un pergament vechi, gălbui, înfăşurat neglijent. Îl ridică la lumina care pătrundea prin singura fereastră din încăpere, îl examină rapid şi se îndreptă grăbită către Hero.

— Cred că acesta este! Nu te mai îndopa şi uită-te cu atenţie aici!

Expresia lui Hero nu se schimbă. Era clar că nu pricepea o iotă din ceea ce vedea. Annyla se încrunta peste umărul lui Hero, mormăind. Se părea că nici ea nu înţelegea mare lucru. Lysippe se întoarse la uşă, întrebându-se cât timp îi va lua lui Hero să facă o copie. Intenţiona să pândească reîntoarcerea procesiunii, dar se opri brusc când uşa fu deschisă în faţa ei.

Sclavul cel mare şi negru umplea cadrul întregii uşi, blocând lumina de afară. Lysippe se întoarse şi scoase un strigăt de avertizare şi o văzu pe Annyla împingându-l pe Hero spre fereastră. Sclavul cel uriaş păşi înăuntru. Fu nevoit să se aplece pentru a putea intra pe uşă. Lysippe se dădu înapoi şi îl auzi pe Hero gemând în spatele ei. Se auzi un zgomot, ca şi când cineva sărise pe fereastră, urmat de un ţipăt scurt al Annylei. Lysippe se răsuci, cu inima bubuind. Hero se afla încă în încăpere, ţinând strâns pergamentul şi privind pe fereastră. Afară, un bărbat care purta un coif o ţinea pe Annyla la pieptul lui. Ochii albaştri fulgerau prin ferestruicile vizierei şi sabia lui sclipea la gâtul fetei. Alchimistul.

Uşa se închise cu zgomot şi Lysippe tresări. Datorită apariţiei Alchimistului, aproape că uitase că nu sunt singuri în clădire.

Sclavul cel uriaş îşi încrucişă braţele şi îi privi pe Lysippe şi Hero fără nici o expresie, în timp ce stăpâna lui apăru în urma lui, împingându-şi în spate faldurile himationului ei purpuriu. Lysippe aruncă încă o privire disperată către fereastră, dar Alchimistul le bloca ieşirea pe acolo, ţinându-şi încă sabia la gâtul Annylei.

Regina îşi scutură părul şi picături de apă căzură pe veşmintele bogate care zăceau la picioarele ei. Privită mai de aproape, se dovedi şi mai tânără decât crezuse Lysippe, cu puţin mai mare decât Tanais. Regina zâmbi şi îşi mângâie pântecele rotund, cu ochii strălucitori.

— Baia a fost atât de revigorantă! Voi mai participa şi altă dată la Sărbătoarea lui Artemis, când voi avea mai mult timp să mă bucur de ceremonii. Dar asta se dovedeşte a fi cea mai interesantă. Pune o capcană cu miere şi albinele vor cădea în ea.

Râse şi se duse să privească afară la Alchimist şi la Annyla cea îngrozită.

— Nu îi reteza gâtul încă, Alchimistule! Să vedem dacă nu ne poate fi cumva de folos.

Se întoarse cu spatele spre fereastră şi îi fixă cu ochii ei de chihlimbar pe Hero şi pe Lysippe, care se dăduseră înapoi, spre centrul încăperii cu şase laturi. Lysippe îl ţinea strâns de mână pe băiat, iar acesta răspundea strângerii ei.

— Nu-ţi face griji, nu are puteri adevărate aici.

Râsul reginei era ca de clopoţel.

— O preoteasă tânără şi inocentă, un sclav zdrenţăros cu accent stricat şi o fată înaltă cu ochi galbeni care se uită la mine de parcă ar vrea să-mi scoată inima din piept. Nu ofer niciun premiu pentru cel care ghiceşte care dintre voi e amazoana pentru care am întins cursa, deşi, în afară de ochii aceia, sunt dezamăgită de cât de comună eşti. Ai piatra cea vrăjită la tine? Presupun că nu, altfel ai fi folosit-o până acum ca să încerci să-i salvezi pe prietenii tăi şi să scapi. Sau poate nu ai face-o. Poate eşti o amazoană mai deşteaptă decât am crezut.

În timp ce vorbea, regina se plimba de-a lungul camerei, iar Hero se rotea după ea, ca să-i poată urmări buzele. Se opri şi îl privi ciudat.

— Se pare că prietenul tău nu are încredere în mine.

Ridică o mână.

— Pergamentul, te rog?

Hero strânse pergamentul şi mai tare.

— Este proprietatea Templului lui Artemis, iar voi aţi fost prinşi furându-l. Dacă continuaţi să mă sfidaţi, vă voi spune lui Megabyxos când acesta va reveni din port şi vă va pedepsi.

Hero se încruntă.

— Dă-i-l, zise Lysippe. Oricum acum nu mai putem să-l copiem.

Regina zâmbi când Hero îi înmână sulul.

— Aşa e mai bine. Acum, urmăreşte-mi cu atenţie buzele, băiete. O să te duci în linişte la servitorul meu de acolo şi o să-l laşi să te lege la ochi. Să nu strigi după ajutor sau să încerci vreo prostie, că altfel îi spun Alchimistului care aşteaptă afară că poate să facă ce vrea el cu micuţa ta prietenă. Preoteasa e atât de tânără! Are o întreagă carieră în faţă. Ar fi foarte trist dacă tu ai fi cel responsabil de sfârşitul ei.

Hero se încruntă şi mai tare. Dar după ce aruncă o privire spre fereastră, traversă încăperea spre sclavul cel uriaş. În timp ce acesta îl lega la ochi, corpul băiatului înţepeni. Lysippe încercă să-şi imagineze cum era să nu vezi, nici să auzi ce se petrece în jurul tău şi simţi că i se face greaţă. Oare regina realiza ce îi făcuse? Sclavul prinse încheieturile băiatului în pumnul său uriaş şi negru şi le legă strâns astfel încât să nu poată scăpa.

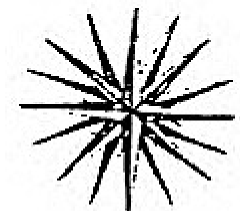
— Bun, acum cred că Alchimistul îşi poate vedea de treburile lui, mult mai potrivite cu talentele pe care le are.

Regina flutură din mână şi Alchimistul o trase pe Annyla de-a curmezişul curţii pustii. Lysippe încercă să vadă unde se duseseră, dar regina îi blocă vederea. Zâmbi.

— Aşadar, tânără amazoană, ne întâlnim, în sfârşit. Mai avem ceva timp până se întorc ceilalţi din port. Hai să luăm loc. O femeie în situaţia mea trebuie să aibă grijă de ea, mai ales când poartă în pântece fiul unui zeu.

Capitolul 9

REGINA MACEDONIEI

E mai firesc să arunci un leş decât gunoi.

Fiul unui zeu! Planul de evadare pe care Lysippe şi-l făcuse în grabă îi fugi din minte ca şi cum cineva ar fi răsturnat-o cu capul în jos şi ar fi scos dopul. Ochii de chihlimbar ai reginei, atât de asemănători cu ai ei, îi susţineau privirea şi gura ei frumoasă se curbă într-un zâmbet atotştiutor. Nu mai avea rost să se ascundă.

Ca şi când ar fi simţit capitularea lui Lysippe, Olimpia îşi scoase tiara şi se relaxă pe pernuţe cu un oftat. Îşi dădu buclele umede peste umăr, îşi odihni o mână pe rotunjimea pântecelui şi zise:

— Mi s-a spus că aţi fi două. Unde e sora ta?

— Soră vitregă, o corectă Lysippe. Alchimistul a ucis-o! Întreabă-l.

Nu trebuia să se prefacă plină de ură în timp ce rostea singura minciună la care se putea gândi pentru a o proteja pe Tanais.

Regina râse.

— O, l-am întrebat. Şi mi-a spus acelaşi lucru. Dar apoi mi s-a zis că trupul ei a fost dus în Casa Sângelui şi nu a mai fost scos de acolo. Din ce mi-a spus Megabyxos despre misterele acestui templu, asta înseamnă că nu a murit. Presupun că se află cufundată în fascinantul somn tămăduitor al amazoanelor. Ce dar folositor, şi totuşi stânjenitor. Nu aveţi cum să vă împotriviţi

lui, nu-i aşa? Nu-i de mirare că atât de multe amazoane sunt ucise în bătălie. E foarte trist, dar, din câte am înţeles, nici cei mai pricepuţi vindecători nu pot face uneori diferenţa dintre somnul tămăduitor al amazoanelor şi moarte.

Aruncă o privire spre fereastră, zâmbind.

— Eşti sigură că ştii unde e sora ta, tânără amazoană?

Lysippe, care tocmai îşi făcea curaj ca s-o întrebe pe regină despre zeu, privi şi ea pe fereastră. Inima îi stătu în loc.

Patru dintre slujnicele reginei Olimpia traversau curtea în grabă, după Alchimist, îndreptându-se spre portiţa din spatele templului. Duceau cu ele o lectică. Pe aceasta zăcea un trup nemişcat, acoperit cu o pătură decolorată. Nu era nevoie să vadă faţa ascunsă sub pânză ca să-şi dea seama cine e.

Lysippe se repezi spre uşă.

— E Tanais! Unde o duc? Lasă-mă să ies!

Sclavul reginei îl ţinu pe Hero ca pe un scut, blocându-i ieşirea. Încercă să treacă de el, dar era la fel de nemişcat precum o stâncă neagră uriaşă. Sări înapoi spre fereastră, dar era mai lată în umeri decât Annyla şi se înţepeni în deschizătura prea strimtă.

— Dacă încerci să fugi pe acolo, sclavul meu îi va frânge gâtul băiatului, o avertiză regina.

Lysippe se întoarse, cu pumnii strânşi.

— Dă-i drumul lui Hero! El nu are niciun amestec în povestea asta!

Aruncă încă o privire disperată pe fereastră.

— Stai jos, tânără amazoană, spuse regina. Melissele cred că sora ta a murit în timpul nopţii. Le-a fost de ajuns o mică sugestie, împreună cu puţin praf vrăjit de-al Alchimistului, care tulbură vederea. Un leş nu este bine venit în Templul lui Artemis din motive care sunt sigură ţi-au fost explicate, de ziua zeiţei. E de rău augur. Tinerele Melisse de serviciu în Casa Sângelui au fost mai mult decât bucuroase să le lase pe slujnicele mele să se ocupe de aranjamentele pentru înmormântare.

Văzând expresia de groază a lui Lysippe, zâmbi.

— Nu te uita aşa la mine! Nu o vor înmormânta. De îndată ce lucrurile se vor linişti în port, o vor duce pe corabia mea. Va fi în

perfectă siguranţă acolo, atâta vreme cât tu te vei comporta cum trebuie.

— Nu! strigă Lysippe, întorcându-se. Nu poţi s-o iei aşa, pur şi simplu! Unde e Melissa Aspasia? Nu ar permite niciodată una ca asta! Ce i-a făcut Alchimistul Annylei? Unde e Megabyxos? I-a dat adăpost lui Tanais.

— Acesta este un argument care poate fi dezbătut sau cel puţin aşa îmi spune Megabyxos, de vreme ce nu era într-o stare în care să poată cere adăpost ea însăşi. Oricum, e prea ocupat ca să se mai preocupe şi de leşuri acum.

— Dar Tanais nu e…

— Va fi în siguranţă.

Privirea de chihlimbar a reginei se înăspri şi continuă:

— Dar nu şi dacă vei continua să te porţi atât de copilăreşte. Stai jos! Nu vrei să afli ce s-a întâmplat cu restul micului tău trib mizerabil?

Se aplecă greoi datorită sarcinii şi scotoci la fundul scrinului ei cu îmbrăcăminte.

Planul disperat al lui Lysippe de a-l ataca pe sclavul care stătea lângă uşă pieri pe jumătate format când văzu ce scosese regina de sub mătăsuri. Povestea naiadei reînvie şi frigul o cuprinse în timp ce privea scutul sub forma unei jumătăţi de lună, pe care era gravat un grifon auriu cu negru. Regina îl întoarse şi iată, acolo se afla povestea tribului ei, inscripţionat pe dos, sub mânerul de piele. Era, fără îndoială, scutul mamei sale. Acolo se afla imaginea care povestea despre naşterea lui Lysippe dintr-un tată zeu… aceea care-l înfăţişa pe tatăl scit al lui Tanais… cele care le arătau pe ea şi pe Tanais când erau mici, îmblânzindu-i pe Soare-Răsare şi pe Vânt-de-Nord… Olimpia puse scutul pe genunchi şi îşi plimbă degetul peste siluetele scrijelite, neslăbind-o din ochi pe Lysippe.

— Ce le-ai făcut? şopti Lysippe. Ce i-ai făcut mamei mele?

— Stai jos şi îţi voi spune.

Lysippe se forţă să se ducă spre pat şi se aşeză pe marginea acestuia. Îşi puse mâinile pe genunchi, încercând să-şi stăpânească tremurul. *„Eşti ultima amazoană”,* îi spusese Smyrna. Nu o crezuse pe naiadă, dar altfel cum ar fi putut intra

regina Macedoniei în posesia scutului tribal al mamei sale pe care amazoanele l-ar fi apărat cu preţul vieţii lor?

— E mai bine.

Regina privi amuzată cum îi tremurau mâinile fetei.

— Trebuie să spun că nu la asta mă aşteptam de la o prinţesă amazoană. Am crezut că te vei împotrivi mai mult şi că va trebui să-l rănesc pe unul, ba chiar pe amândoi prietenii tăi pentru a te îndupleca să te porţi cum trebuie. Dar e mai uşor aşa. În ciuda a ceea ce ai auzit despre mine, nu-mi place să le fac rău oamenilor dacă există un alt mod de a obţine ce doresc. Doar că unii oameni se încăpăţânează prosteşte. Mă bucur să descopăr că tu faci parte din categoria celor rezonabili.

— Ce s-a întâmplat cu mama mea? insistă Lysippe, printre dinţii încleştaţi.

— A, da, regina amazoană. O femeie vitează, sălbatică şi murdară ca un animal. Poartă piei – pfuu! Departe de comportarea demnă de o regină, dar la ce te poţi aştepta de la o sălbatică, de la una care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii într-un cort? Din păcate, ea făcea parte din categoria celor încăpăţânaţi, care au avut nevoie de convingere, înainte de a le veni minţile la cap.

Ochii Olympiei străluciră, ca şi cum ar fi regretat asta. Dar Lysippe nu observă. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Înşfacă scutul din poala reginei, sări în picioare şi îndreptă cornul ascuţit al semilunii spre pântecele rotunjit al acesteia.

— Dacă i-ai făcut vreun rău, atunci şi eu îţi voi face ţie, şuieră ea. Cuvintele păreau să aparţină altcuiva şi toate lucrurile din încăpere deveniră neclare, deşi grifonul de pe scut strălucea, ca şi cum cineva l-ar fi lustruit fără ca ea să fi băgat de seamă.

Regina tresări. Ochii i se măriră puţin, în timp ce se lăsa pe spate pe pat, cu mâinile cuprinzând protectoare copilul încă nenăscut. La uşă, sclavul îşi trecu încheieturile lui Hero în cealaltă mână şi făcu un pas înainte.

Dar regina privi dincolo de scut, în ochii lui Lysippe şi râse uşor.

— Nu o va face. Nu îi va face rău fiului meu, nu-i aşa, tânără amazoană?

Îi făcu semn sclavului să se retragă şi cuprinse cu blândeţe scutul. La atingerea ei, aerul din încăpere deveni limpede ca la început.

— Nu te grăbi să tragi concluzii pripite, continuă regina. Există atâtea moduri de a convinge o minte încăpăţânată fără a recurge la violenţă fizică, şi tocmai de aceea te-am despărţit de sora ta.

Ochii lui Lysippe se umplură de lacrimi.

— Dacă îi faci vreun rău lui Tanais…

— Promit că nu i se va întâmpla nimic dacă vei face tot ce îţi voi cere. Ai cuvântul meu, cuvântul unei regine care are acelaşi sânge străvechi ca şi tine. Şi, de fapt, vei face asta pentru fiul meu. Doar nu-l urăşti, nu? Zeul m-a vizitat noaptea, la fel cum a vizitat-o şi pe mama ta, aşa că ar putea fi frăţiorul tău sau măcar frate vitreg. Gândeşte-te la asta dacă vrei. Acum, lasă scutul deoparte şi hai să stăm de vorbă.

Când Lysippe îl strânse mai tare, regina oftă nerăbdătoare.

— Bine, atunci ţine-l, dacă înseamnă aşa de mult pentru tine. Deşi nu înţeleg de ce ar vrea cineva să umble cu un lucru atât de ponosit şi de vechi.

Lysippe strânse la piept scutul gravat cu grifon. O făcea să se simtă mai puternică. Se uită la Hero care încă stătea ţeapăn, cu ochii legaţi, ţinut de sclavul cel uriaş.

— Măcar dă-i drumul lui Hero, zise ea. Nu voi face nimic cât timp Tanais se află în mâinile tale.

Zâmbetul reginei pieri.

— Nu-ţi forţa norocul, tânără amazoană. Pierdem timpul. Ceilalţi se vor întoarce în curând din port şi am întâlnire cu satrapul, aşa că hai să ne apucăm de treabă, da?

— Nu înainte de a-mi spune ce ai făcut cu mama şi cu celelalte. Cineva…

Cuvintele i se opriră pe buze.

— Cineva mi-a zis că sunt ultima amazoană.

— Crezi că le-am omorât? Regina o privi ciudat. După ce le-am chemat să lupte pentru soţul meu?

Inima lui Lysippe tresări plină de speranţă.

— Atunci, sunt încă în viaţă?

— N-am de unde să ştiu, răspunse regina, ridicând uşor din umeri. Erau atât de sălbatice, s-au îndepărtat de oamenii mei, dar nu înainte de a le interoga. Amazoanele nu pot fi interogate în felul obişnuit, ştii. Dacă sunt rănite, cad în somnul tămăduitor şi nu se trezesc pentru nimic în lume până când nu se vindecă. Foarte incomod! Din fericire, Alchimistul şi-a oferit serviciile oamenilor mei şi, cu toate că nu sunt de acord cu prafurile şi poţiunile lui păgâne, recunosc că au avut efect în acest caz. A putut să-mi confirme faptul că amazoanele nu aduseseră cu ele ce voiam. Eram sigură că regina voastră avea una, dar se pare că nu. Apoi am descoperit că voi două nu veniserăţi la Themiscyra, ci rămăseserăţi într-o peşteră pe dealuri. Aşa că i-am trimis pe oamenii mei la Frigia ca să vă găsească, şi ce se întâmplă? Îmi trimit un mesaj cum că aţi fi fost capturate de vânzătorii de sclavi! La început, nu am crezut, pentru că amazoanele luptă până la moarte şi aşa mai departe. Dar apoi am descoperit că voi sunteţi aproape nişte copii şi că Alchimistul era cu vânzătorii de sclavi. Totul a început să capete sens. Le-am ordonat oamenilor mei să vă dea de urmă şi, când mi-au spus că aţi ajuns în Templul lui Artemis Efesia, nu am rezistat tentaţiei de a veni să vă văd cu ochii mei.

— Oamenii tăi ne-au urmărit?

Lysippe nu se îndură să întrebe ce îi făcuse exact Alchimistul mamei sale, deşi acum ştia cu certitudine dureroasă cu ce se ocupase acesta în timpul absenţelor lui din timpul marşului prin Frigia. Dar lucrul important era că Oreithyia şi restul tribului ei erau în viaţă şi libere. Smyrna minţise. Inspiră adânc şi se aşeză iar, ţinând încă scutul la piept.

— De ce nu ne-au ajutat? Am fi putut muri în şirul cu sclavi!

Regina zâmbi.

— N-aţi murit, nu-i aşa? Câtva timp petrecut în lanţuri nu face rău nimănui, poate doar mândriei, iar voi amazoanelor aveţi îndeajuns de multă ca să vă luaţi la întrecere cu zeii.

— Dar Tanais a fost rănită!

— Sora ta este încă în viaţă şi va fi ţinută astfel până când îmi vei aduce ceea ce îţi cer. Motivul pentru care m-am obosit să-mi trimit mesagerii în sălbăticiile Sciţiei ca să invite tribul tău să

lupte pentru soţul meu a fost certitudinea că veţi aduce cu voi unele dintre Pietrele voastre vrăjite care alungă moartea.

Lysippe înlemni.

— Nu încerca să mă păcăleşti spunându-mi că nu există. Ştiu totul despre ele şi doresc una pentru fiul meu. Oracolul pe care l-am consultat după ce m-a vizitat zeul mi-a zis că voi da naştere unui băiat care va cuceri jumătate de lume, dar va muri înainte de-aş împlini misiunea. Totuşi, având una dintre Pietrele magice ale amazoanelor, nu va trebui să moară. Va fi capabil să continue şi să cucerească restul. Va fi conducătorul unui imperiu mai mare decât Atena şi ridicola ei ligă de state, mai mare decât Persia! Iar eu voi fi lângă el, pentru a-l călăuzi şi sfătui, eu, mama sa iubitoare, nemuritoare şi frumoasă precum legendarele amazoane, doar că mai curată.

Privi genunchii murdari ai lui Lysippe şi petele de pe tunică.

— Noi n-am avut niciodată o astfel de piatră, zise Lysippe, ceea ce era destul de adevărat. Aşa că mai bine i-ai da drumul lui Tanais.

Regina încetă să mai zâmbească şi îi aruncă o privire aspră.

— Nu, acum văd şi eu asta. E chiar ironic. V-am invitat să luptaţi pentru soţul meu, sperând că îmi veţi aduce Pietrele vrăjite. Iar voi aţi acceptat invitaţia, sperând că, în schimbul serviciilor voastre, el vă va înapoia oraşele voastre străvechi în care au fost îngropate pietrele, nu-i aşa? Iar Alchimistul, care a auzit toată vorbăria asta despre Pietre vrăjite şi a bănuit că eu caut Piatra Filosofală imediat v-a luat urma şi s-a oferit să mă ajute. Dar, cu toate astea, niciunul dintre noi nu are nici măcar o singură Piatră vrăjită! E atât de comic şi de tragic în acelaşi timp, că ar trebui să se scrie o piesă despre asta.

Începu să râdă.

— Nu cred că e amuzant, zise Lysippe înţepată, aruncând o altă privire spre fereastră.

Procesiunea se întorcea din port, acompaniată de râsete, muzică şi dans. Melissele mai în vârstă, care erau de obicei de serviciu în Casa Sângelui, se purtau precum nişte fetişcane. Părul ud, proaspăt de la purificarea ritualică, se usca în căldura soarelui, în timp ce trăgeau după ele şiraguri de flori prin norii de tămâie. Lysippe ascultă, sperând să audă Cornul

Sanctuarului. Cu siguranţă, când Melissele vor realiza ce s-a întâmplat, vor trimite gărzile templului s-o aducă pe Tanais înapoi. Dar agitaţia care se iscă în curte la întoarcerea procesiunii avea cu totul altă cauză, strigăte indignate, oameni care alergau pe malul râului, copii ţipând de încântare, răgete de spaimă şi ropot de copite. Inima lui Lysippe se făcu cât un purice când îşi aminti de boii pe care îi eliberase mai devreme. Şi când te gândeşti că-şi imaginase că lucrul cel mai rău care se putea întâmpla azi era să-i audă pe boi murind.

Şi regina auzise.

— Se pare că mulţimea se distrează. Tu şi prietenul tău puteţi să vă alăturaţi lor de îndată ce vă explic ce vreau să faceţi pentru mine. După cum ţi-a spus mica ta prietenă preoteasă, aici, în Templul lui Artemis, există o legendă despre o Piatră vrăjită care îi apără pe oameni. Bineînţeles că Alchimistul crede că e vorba de Piatra Filosofală, dar noi ştim adevărul, nu-i aşa? Efes a fost cândva unul din oraşele amazoanelor, aşa că, normal, una dintre pietrele vrăjite a fost îngropată aici. Din păcate, eu nu ştiu prea bine ce caut, dar cred că tu ştii. Vreau s-o găseşti pentru mine. Când o vei avea, mi-o vei trimite în schimbul surorii tale. Trebuie să plec acasă după întâlnirea cu satrapul, pentru că e important ca fiul meu să se nască acolo unde poate fi protejat. Dar îl las aici pe comandantul meu de încredere, împreună cu câţiva oameni. Când găseşti piatra, du-o comandantului Cleitus. Acesta se va afla în fiecare noapte în altarul părăsit al lui Androklos de pe promontoriul de deasupra portului. Alchimistul te va escorta, ca să nu te rătăceşti. Când primeşte piatra, Cleitus o va aduce pe sora ta la templu. După aceea puteţi pleca unde veţi dori, deşi vă sugerez să vă înapoiaţi de unde aţi venit. Soţul meu nu ştie nimic despre invitaţia pe care am trimis-o tribului vostru şi nu va fi interesat de o mână de amazoane zdrenţăroase care şi-au pierdut armele şi caii când el are oameni foarte bine pregătiţi, dotaţi cu cel mai nou echipament, care stau la coadă ca să lupte pentru el.

— Dar nici măcar nu ştim dacă piatra se află aici! protestă Lysippe.

— Nu-mi veni cu de-astea! Deja tu te afli în căutarea ei. De asta ai vrut să te uiţi pe acest pergament.

Flutură ghicitorile filosofului.

— Dar…

— O, înţeleg care e problema. Şi pentru mine sunt hieroglife. Dar sunt convinsă că grija pentru siguranţa surorii tale te va stimula să găseşti o soluţie.

Lysippe simţea cum i se învârteşte totul în cap. Afară, unul dintre boi, care fusese prins din nou, scoase un răget de moarte, însoţit de cântecul dulce al corului templului. Mulţimea devenea din ce în ce mai zgomotoasă. Oamenii se distrau de minune, şi totuşi lumea ei se prăbuşea. Chiar dacă ar fi găsit piatra, cum mai putea ea s-o folosească pentru a o vindeca pe sora ei dacă trebuia s-o dea comandantului Cleitus înainte ca acesta s-o elibereze? Cât despre Alchimist, cu siguranţă că nu va scăpa din ochi Piatra atâta vreme cât credea că aceasta poate transforma metalul în aur. Şi Smyrna? Va încerca s-o oprească atunci când va afla că piatra este destinată să ia drumul Macedoniei. Nici măcar nu apucase să întrebe despre zeu.

Înainte de a apuca să-şi pună gândurile în ordine, Olimpia se ridică şi îşi puse pe cap tiara de rubine. Privi în jos la Lysippe.

— Acum trebuie să mă pregătesc pentru întâlnirea cu satrapul, zise ea brusc. Sunt sigură că ai destulă minte ca să nu povesteşti nimănui despre micul nostru târg. Presupun că Megabyxos nu va fi prea încântat să audă că ai de gând să-i furi Piatra magică. E secretul nostru, da?

Puse pergamentul pe pat lângă Lysippe şi îi făcu semn cu degetul sclavului.

— Dă-i drumul băiatului acum. Şi, Lysippe…?

Lysippe înşfăcase pergamentul şi aproape ajunsese la uşă, unde Hero îşi scotea legătura de ochi. Dar când o auzi pe regină chemând-o pe nume, înlemni.

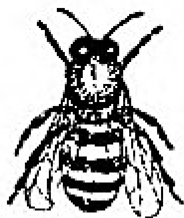
— Să nu-ţi treacă prin cap să păstrezi Piatra pentru tine şi s-o foloseşti pentru a o salva pe sora ta sau alte prostii de-astea, ai înţeles? Am spioni peste tot, iar Alchimistul va sta şi el cu ochii pe tine. O găseşti pe micuţa preoteasă la Casa Sângelui.

Le întoarse spatele şi îşi lepădă roba pătată, ca şi cum ei nu ar fi existat. Sclavul cel uriaş deschise uşa pentru a le lăsa să intre pe slujnicele care se înapoiau chicotind după distracţia din port.

Hero arunca priviri sălbatice împrejur, încercând să se reorienteze. Lysippe îl apucă de mână şi îl trase afară din clădire. Cu greutatea alinătoare a scutului mamei ei pe braţ şi cu pergamentul filosofului ţinut strâns de amândoi, o luară la fugă.

Capitolul 10

FALSIFICATORUL

Se roagă unor statui ca şi cum ar trebui să vorbească unor lucruri obişnuite, fără să vadă care e adevărata natură a zeilor şi a spiritelor.

Lysippe şi Hero se duseră direct la Casa Sângelui, temându-se de ce era mai rău pentru prietena lor. Dar Annyla era cât se poate de vie, ascunsă de draperiile trase în grabă, ţipând şi suspinând. Unul dintre paznicii Casei Sângelui o ţinea pe fată, în timp ce o Melissă mai în vârstă încerca s-o facă să bea ceva dintr-un vas scobit, portocaliu cu negru. Annyla îl împinse atât de tare, că vasul zbură printre draperii şi se sparse la picioarele lui Lysippe. Aceasta sări peste cioburi şi îl trase pe Hero după ea printre draperii.

— Trebuie să vă duceţi după ea! striga Annyla. Nu a murit! Macedonenii au răpit-o… trebuie s-o împiedicaţi pe regină să plece…

Când îi văzu pe Lysippe şi pe Hero, se sprijini de bărbatul care o susţinea.

— Slavă lui Artemis! Ei cred că sunt nebună. Trebuie să le spui s-o găsească pe Melissa Aspasia şi…

— Aici sunt, zise Aspasia, sosind din spatele lor. Ce se întâmplă, pentru numele lui Artemis?

Părul ei negru era umed şi despletit de la baia în mare şi avea pe robă o pată de vin, dar părea destul de trează. Privi scena încruntându-se uşor.

— Annyla, vino-ţi în fire. Lysippe, Herostratus, afară cu voi!

— Dar Tanais e în pericol! protestă Lysippe. Trebuie să mergem după ea repede, cât timp regina e încă cu satrapul…

— Afară, şi aşteptaţi-mă în zona pentru vizitatori, îmi deranjaţi pacienţii.

Nu te puteai certa cu Melissa Aspasia. În timp ce părăseau fără tragere de inimă alcovul înconjurat de draperii, o auziră pe Annyla explicând printre suspine, cu răsuflarea tăiată, ce se întâmplase. Aspasia o întrerupea din când în când ca să-i pună întrebări cu voce scăzută şi fata se calmă încetul cu încetul. Paznicului templului i se ordonă să se reîntoarcă la postul lui de lângă uşă. Lysippe vru să se repeadă în port şi s-o aducă ea însăşi înapoi pe Tanais, dar Hero refuză s-o însoţească.

— Nu fi proastă, spuse el, Alchimistul e prin preajmă, ca să nu mai vorbim de toţi soldaţii macedoneni de pe corabie. Nu te îngrijora, dacă regina are întâlnire cu satrapul, nu va pleca deocamdată.

Lysippe îşi dădu seama că e adevărat, dar nu putea să se liniştească. Se cocoţă pe o banchetă, cu scutul grifonului pe genunchi, cu privirea fixată pe draperie. Hero îşi trecu o gleznă peste genunchi şi desfăşură pergamentul. Era puţin boţit de la fuga lor din încăperile reginei şi băiatul îl întinse foşnind mult prea tare. În timp ce Hero cerceta scrierea, fluierând în falset, Lysippe se uita lung la patul gol în care zăcuse Tanais până atunci. Draperiile fuseseră legate şi pătura strânsă frumos, aşteptând un nou bolnav. De ce, o, de ce nu rămăsese s-o vegheze pe sora ei, în loc să umble după afurisitul ăla de pergament al filosofului? Annyla o avertizase că majoritatea dintre cei care lucrau în Casa Sângelui vor lua parte la sărbătorirea zeiţei în port. Nu ar fi trebuit s-o lase pe Tanais pe mâini atât de neexperimentate.

După un timp care li se păru un secol, Melissa Aspasia se strecură încet printre draperii şi le trase după ea.

Lysippe sări în picioare.

— Ce mai face?

— I-am dat ceva ca să doarmă, răspunse preoteasa. A trecut printr-un calvar înspăimântător, aşa că vă rog să nu o deranjaţi. Fetele de aici văd rezultatele violenţei lumii de afară, dar nu sunt obişnuite să le experimenteze pe pielea lor. Să nu vă miraţi dacă va avea nevoie de ceva timp ca să-i treacă.

Aruncă o privire curioasă scutului şi apoi se uită liniştită la Lysippe.

— Nu ştiu cum de s-a întâmplat aşa ceva. Preotesele pe care le-am lăsat de gardă aici cât noi am fost în port sunt de obicei disciplinate, dar nu e în întregime vina lor. Annyla mi-a zis că Alchimistul a fost aici. Cred că s-a folosit de puterile lui de iluzionist. Şi paznicii de la uşă au fost înşelaţi. Cel mai important lucru este că se pare că surorii tale nu i s-a făcut niciun rău. I-am trimis pe câţiva din paznicii templului în port. Să sperăm că îi vor prinde din urmă pe răpitori înainte ca aceştia să ajungă la corabia macedoneană.

Privi la uşa Casei Sângelui, prin care pătrundeau zgomotele petrecerii din curte.

Lysippe se încruntă.

— Şi dacă nu reuşesc?

— Atunci mi-e teamă că va trebui să negociem pentru eliberarea ei. Corabia reginei constituie teritoriu macedonean. Urcarea la bordul ei fără permisiune ar echivala cu invadarea Macedoniei.

— Ce prostie! zise Hero. Are doar o corabie şi câţiva soldaţi. Paznicii templului pot urca la bord dacă vor! Puteţi trimite la Efes după întăriri şi să-i puneţi pe perşi să lanseze corăbiile lor după a ei. Satrapul nu prea o place, chiar şi eu îmi dau seama!

Aspasia oftă.

— Nu e atât de simplu pe cât pare, Herostratus.

— De ce?

— Din considerente politice. Templul lui Artemis este respectat în întreaga lume şi Efes se bucură de o oarecare independenţă, fiind principalul port pe ruta comercială către Orient. Dar suntem prinşi între perşi şi greci. Unele dintre insulele din Ligă au întrerupt relaţiile cu Atena, şi grecii devin agitaţi. Asta îi face agitaţi şi pe perşi. Filip al Macedoniei se

poate dovedi a fi singurul nostru prieten când suliţele vor începe să zboare din nou.

Cu toate că Megabyxos îi spusese acelaşi lucru, lui Lysippe nu-i venea să creadă urechilor.

— Dar nu o puteţi lăsa s-o ia pe Tanais! Cum rămâne cu legea sanctuarului? Asta nu înseamnă nimic?

Aspasia oftă din nou.

— E regretabil, dar tehnic vorbind, Tanais nu a cerut niciodată adăpost. Nu şi-a căpătat cunoştinţa de când a sosit aici. Megabyxos nu va sacrifica siguranţa şi reputaţia templului său pentru a salva o sclavă refugiată care, din câte ştie el, va muri oricum până la sfârşitul lunii. Dar dacă tu vrei să pleci cu sora ta, Lysippe, nimeni nu te va opri. Ştiu cât de apropiate sunteţi. Cunoscând interesul reginei Macedoniei pentru mistere, răpirea surorii tale poate avea ceva de a face cu… ceea ce sunteţi voi.

Îi aruncă o privire lui Hero.

— Mă îndoiesc că îţi va face rău.

Lysippe se gândi la ceea ce îi spusese regina despre cum folosise Alchimistul prafurile şi poţiunile sale împotriva amazoanelor şi fu scuturată de fiori.

— Nu pot pleca fără Tanais, şopti ea. Trebuie să rămân aici.

Neînţelegându-i adevăratele motive, Melissa Aspasia o strânse uşor de mână.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine că ţi-e frică, Lysippe. Mulţi oameni au stat la noi mult mai mult decât intenţionau. Unii chiar au hotărât să devină preoţi sau Melisse şi să-şi petreacă restul vieţii aici. Nu te îngrijora, vom face tot ce putem pentru a o aduce pe sora ta înapoi. Voi vorbi cu Megabyxos. S-ar putea să ajute faptul că va şti de ce Tanais nu e de fapt pe moarte.

— Nu! zise Lysippe. Te rog nu-i spune!

Aspasia se încruntă.

— Dar l-ar încuraja s-o ajute pe sora ta, Lysippe.

Hero o privi şi el uimit şi îşi dădu seama ce nebunească ar fi fost încercarea de a-şi ascunde identitatea faţă de înaltul preot după cele întâmplate. Strânse mai tare scutul în braţe.

— Nu-i spune, şopti ea. Te rog.

Buzele Melissei Aspasia se strânseră, dar făcu semn din cap.

— Bine, dar oricum va fi curios. O femeie puternică precum regina Olimpia a Macedoniei nu se ataşează pur şi simplu de o fată bolnavă şi o ia cu ea fără un motiv temeinic. Totuşi, acum cred că e mai bine să rămâi aici şi să mă laşi să mă ocup eu de Megabyxos. Cineva a dat drumul animalelor destinate sacrificării, iar el nu a fost prea încântat.

Privirea i se opri o clipă asupra lui Hero.

Hero se uită după ea şi surise amuzat.

— Nu ştie că sunteţi amazoane, nu?

— Nu, răspunse Lysippe.

Băiatul chicoti şi se aplecă iar peste pergament.

— Nu le ştie chiar pe toate.

Lysippe îi privi suspicioasă creştetul capului. Până acum, Hero nu întrebase despre ce discutaseră în încăperile reginei cât timp el fusese legat la ochi. Ea ar fi murit de curiozitate, dacă ar fi fost în locul lui.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată că m-ai salvat de Alchimist în noaptea aceea, zise ea încet.

Hero nu reacţionă. Fata ridică în linişte scutul până la nivelul capului băiatului. Deodată, lovi tare cu palma în pielea întinsă.

Băiatul se întoarse rapid şi se uită lung la ea.

— Asta pentru ce a fost?

— Ai auzit ce am vorbit cu regina? întrebă ea.

Ochii cei negri ai lui Hero străluciră.

— Bineînţeles că nu! Eram legat la ochi, aşa că nu v-am putut citi pe buze. Probabil că Alchimistul i-a zis reginei că sunt surd. Pun pariu că a savurat fiecare moment!

— Te-ai întors când am lovit scutul adineauri, zise ea pe un ton acuzator.

— Ce voiai? Aproape că mi-ai smuls părul din cap. Am simţind aerul mişcându-se şi am crezut că se furişează cineva în spatele meu. Am tras destule sperieturi pentru o singură zi, mulţumesc foarte mult!

— Nu m-ai întrebat despre ce am vorbit.

— E problema ta, nu? O să-mi spui când o să fii pregătită s-o faci.

Se priviră lung unul pe altul. Lysippe fu prima care plecă ochii.

— Îmi pare rău, zise ea cu un oftat. Dar nu mai ştiu în cine să am încredere. Apreciez faptul că ai fost de acord să faci o copie după pergament pentru noi, dar nu mai e nevoie de asta, acum că regina ni l-a dat. Trebuie doar să aşteptăm să se trezească Annyla şi să mi-l citească.

Se încruntă în direcţia draperiei. Un alt gând îi trecu deodată prin minte.

— Dacă ştie să citească, de ce nu-l poate copia ea?

Hero zâmbi.

— Nu ţi-a zis, nu?

— Ce să-mi zică?

Înainte ca Hero să apuce să răspundă, uşa fu blocată de doi paznici ai templului. Băiatul înfăşură pergamentul cu o expresie vinovată. Lysippe sări în picioare, cu un sentiment de frică amestecat cu speranţă.

— Aţi adus-o înapoi pe sora mea?

— Voi doi veniţi cu noi, zise paznicul cel mai înalt. Satrapul doreşte să vă vorbească.

— Satrapul? Lysippe îi aruncă o privire confuză lui Hero. Dar nu are întâlnire cu regina?

Celălalt bărbat chicoti.

— A avut până acum câteva clipe şi l-a indispus foarte tare, aşa că vă sfătuiesc să vă grăbiţi.

Hero părea neliniştit. Dar lui Lysippe îi sări inima din piept.

— Va trimite corabia persană după regină, nu-i aşa? zise ea. Ştiam eu că aşa va face!

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

— Grăbiţi-vă, fu singurul lor răspuns.

***

Se dovedi că avuseseră dreptate în ceea ce privea indispoziţia satrapului. Când i-au condus pe Lysippe şi pe Hero în încăperea care servea atât ca visterie, cât şi ca apartament personal al lui Megabyxos, satrapul umbla în sus şi în jos, strigându-i înaltului preot cuvinte în greaca ioniană şi persană care nu păreau prea politicoase. Era îmbrăcat într-un amestec ciudat de stiluri. Barba îi strălucea de ulei după moda persană, iar peste tunica simplă de in purta o robă turcoaz pe care sclipeau mărgele minuscule. De câte ori trecea pe lângă ea, un val de parfum dulceag o

făcea pe Lysippe să lăcrimeze. Nu pricepea tot ce spunea acesta, dar reuşi să înţeleagă în mare despre ce era vorba.

— Mizerabil macedonean… tiranul Filip… îndrăzneşte să trimită o femeie aici să-mi dea mie ultimatumuri… să-l insulte pe împărat… să zdrobească Macedonia sub roţile carelor lor!

Între timp, Megabyxos transpira sub robele grele şi părea foarte stânjenit. Când paznicii templului îi aduseră pe Lysippe şi pe Hero, mormăi uşurat:

— A, iată-i!

Satrapul se întoarse încruntat.

— Cine sunt aceştia doi?

— Refugiaţii pe care doreai să-i vezi. Cei care se aflau în încăperile reginei înainte de a te întâlni cu ea.

Satrapul îşi apăsă o mână pe frunte, ca şi cum nu ar fi dorit să i se amintească de regina Macedoniei.

— Dar sunt doar nişte copii.

Îi măsură pe Lysippe şi pe Hero, fără să-i vadă cu adevărat. Privirea i se opri pe pergament, care se afla încă în mâna băiatului.

— Ce v-a spus regina, dragii mei? întrebă el pe un ton dulceag care se potrivea cu parfumul.

Hero se uită la Lysippe şi îşi roti ochii. Dar fata se hotărî să profite de atitudinea satrapului şi zise:

— Vă rog, domnule, regina a dus-o pe sora mea pe corabie. Aceasta este foarte bolnavă şi are nevoie de îngrijirea Melisselor. Puteţi trimite pe cineva după ea?

Satrapul se încruntă la Megabyxos.

— Ce mai e şi prostia asta despre sora fetei?

— Nu ştiu despre ce e vorba, răspunse Megabyxos, evitând ochii lui Lysippe.

— Întrebaţi-o pe Melissa Aspasia! zise Lysippe. Ea…

Fata tăcu brusc când simţi privirea lui Megabyxos săgetând-o. Fusese o privire foarte scurtă, dar în clipa aceea înţelese că el ştia ce se întâmplase cu Tanais. Închise gura, amintindu-şi că i se spusese că Filip al Macedoniei nu trebuia îndepărtat.

— Răspunde-i satrapului! se răsti Megabyxos, privindu-l pe Hero. Ce v-a spus regina?

Hero se încruntă.

— Eu n-am auzit nimic, că doar sunt surd.

Un chicot sălbatic se ridică în gâtlejul lui Lysippe şi ameninţă să iasă sub forma unui suspin. Îşi încleştă pumnii şi îşi fixă privirea pe cei doi paznici de lângă uşă.

Satrapul scutură din cap.

— Nu contează. Ea ţi-a dat pergamentul acela? Ia să-l văd!

Întrucât Hero nu se mişcă, unul dintre paznici îi smulse pergamentul din mână şi îl duse satrapului care îl desfăşură şi se încruntă la vederea scrierii citeţe în greacă. Era clar că nu înţelegea nici el nimic.

— Trebuie să confisc asta, zise.

Lysippe deschise gura ca să protesteze, dar Megabyxos i-o luă înainte.

— Nu are nici o valoare, doar nişte vechi mistere filosofale. Regina voia să-şi şlefuiască educaţia.

— Mistere, zici?

Satrapul înfăşură la loc pergamentul şi îl puse sub braţ. Zâmbi pentru prima dată.

— Nu te îngrijora, preotule, ţi-l voi înapoia în bună stare de îndată ce voi fi terminat cu el. Între timp, ţin să-ţi reamintesc faptul că Templul lui Artemis Efesia are mult aur persan în cuferele sale şi că Efes face încă parte din Imperiul Persan. Duci un trai plăcut aici, Megabyxos. Dar mă întreb cât timp va mai rămâne populară zeiţa ta dacă vei rămâne fără aur.

Ochii i se mutară pe lăzile mari din fundul încăperii.

Megabyxos arăta de parcă ar fi mâncat prea mult. Dădu ţeapăn din cap.

— Păstrează pergamentul cât timp doreşti. Şi, dacă doreşti să îi interoghezi din nou pe cei doi, mă voi asigura că se vor prezenta în faţa ta într-o stare de spirit mai bună.

Se încruntă la Hero şi la Lysippe.

— Nu va fi nevoie, zise Satrapul, adunându-şi roba brodată cu mărgele în jurul corpului. Am lucruri mai importante de făcut decât să vorbesc cu nişte copii obraznici, cum ar fi să mă asigur că mândra noastră regină Olimpia va naviga înapoi în Macedonia împreună cu toţi oamenii ei şi nu va lăsa, aşa, ca din greşeală, pe niciunul în urmă pe ţărmul nostru.

Ieşi din templu cu paşi mari, săgetându-i cu privirea pe toţi cei care nu se dăduseră din calea lui îndeajuns de repede.

Parfumul satrapului persistă în urma lui, provocându-i greaţă lui Lysippe. Îl privi disperată cum se îndepărtează. Megabyxos le făcea morală ei şi lui Hero despre bunele maniere, dar nu auzea niciun cuvânt. Nu se putea gândi decât la cuvintele: *„Satrapul nu mai este cu regina.”* Nu mai era nimic care să îi împiedice pe macedoneni să părăsească Efesul.

De îndată ce Megabyxos îi lăsă să plece, ieşi în fugă din templu şi aruncă priviri disperate în jur. Satrapul nu se zărea nicăieri, iar uşa de la încăperea reginei era larg deschisă. O luă la fuga către porţile templului. Soarele se cufunda în mare, iar cerul căpătase o culoare purpurie aprinsă. Torţele ardeau în aerul cald al serii, luminând coloanele uriaşe de marmură ale templului şi făcând să lucească întreaga clădire, astfel încât putea fi văzută de oriunde de pe cuprinsul câmpiei. Petrecerea era din ce în ce mai zgomotoasă, ca şi cum nimănui nu-i păsa de ceea ce făcuse regina Macedoniei. Lysippe se întreba dacă măcar ştiau. O briză apăru de nicăieri, ciufulindu-i părul şi aducând cu ea miros de carne friptă dinspre altar.

Hero veni în grabă după ea.

— Unde te duci?

— Jos în port s-o ajut pe Tanais!

Hero arătă tăcut înspre golf.

— Oh, nu, *nu!*

La orizont tocmai se vedea o corabie cu toate pânzele ridicate, pornind în larg. Era imposibil de confundat Steaua Regală a Macedoniei care sclipea în apusul de soare, brodată pe pânza purpurie.

Un val negru de disperare o cuprinse pe Lysippe. Se sprijini de zid şi îşi luă capul în palme.

— Regina o duce în Macedonia! Ar fi trebuit să mergem după ea imediat! Acum nu mai avem nici măcar pergamentul… Oh, Hero, ce mă fac?

Hero privi lung după corabie, încruntându-se.

— De ce ar duce-o pe Tanais tocmai în Macedonia? E mai plauzibil s-o lase undeva pe drum, undeva unde poate fi ascunsă. Oricum, tot pot să copiez pergamentul dacă vrei.

Lysippe respira adânc, pe măsură ce îşi venea în fire.

— Cum poţi să copiezi pergamentul dacă nu-l mai avem? O să intri pe furiş în locuinţa satrapului şi o să-l furi?

Privi la clădirile albe ale oraşului şi la vârfurile gemene care se profilau pe cer. Nu ştia unde locuia satrapul pe timpul şederii lui în Efes, dar poate că nu era o ideea atât de rea. Oricum, era mai uşor decât să urmărească pe mare corabia reginei.

Hero zâmbi şi sări zidul.

— Mai simplu de atât. O să-ţi arăt. Hai!

Începu să-şi croiască drum prin mulţimea de petrecăreţi spre complexul în formă de fagure în care locuiau şi studiau preoţii. Neştiind ce altceva să facă, Lysippe îl urmă.

Robe nespălate şi sandale ude erau împrăştiate peste tot şi locul mirosea a transpiraţie bărbătească. Lysippe strâmbă din nas, îngreţoşată. Dar şi preoţii erau afară, sărbătorind ziua zeiţei. Hero scotoci printre lucruri, alegând o tăbliţă goală şi un instrument de scris. Făcu loc pe una dintre mese, ridică un scaun şi aprinse o lampă. Îşi îndoi degetele de câteva ori, apucă instrumentul cu un mic zâmbet.

— Priveşte cu atenţie, amazoano! zise el, închizând ochii.

Lysippe nu se putea concentra. Îşi dădea seama că Hero făcea nişte semne pe ceară, dar întreaga atenţie îi era la uşă şi la marea îndepărtată. Râsetele şi muzica păreau a face parte dintr-o altă lume. „*Tanais!* strigă în tăcere. *Tanais, vino înapoi!* “

Apoi realiză ce făcea Hero.

Cu ochii închişi, îşi mişca rapid mâna peste suprafaţa de ceară de albine, lăsând în urmă rânduri ordonate de litere greceşti. La un moment dat, deschise ochii pentru a verifica tot ce scrisese, deşi Lysippe era sigură că ar fi putut să continue cu ei închişi fără nici o problemă. Uimirea îi lua locul disperării pe măsură ce băiatul îşi vedea de lucru.

Când umplu o parte a tăbliţei, i-o arătă cu un zâmbet.

— Tot mai ai nevoie de Annyla ca să ţi-l citească, dar este original, te asigur. Dacă mai găseşti nişte tăbliţe, îţi scriu şi restul. Am nevoie şi de nişte friptură de bou şi de ceva de băut. Copiatul e un lucru dificil şi erau multe lucruri scrise pe pergament. S-ar putea să dureze toată noaptea.

În ciuda grijilor pe care şi le făcea din cauza lui Tanais, Lysippe privi lung la tăbliţă.

— Cum reuşeşti asta?

Hero ridică din umeri.

— Am o memorie mai specială. Stăpânul meu zicea mereu că ea compensează faptul că nu aud. Aş fi preferat să am auz bun, m-ar fi scutit de tot felul de necazuri.

Lysippe îl privi cum întoarce tăbliţa pentru a începe lucrul pe partea cealaltă.

— Asta s-a întâmplat data trecută când ai fost aici, nu? Ai copiat ceva ce nu-ţi era permis, zise ea.

Hero mormăi.

— Şi altele! Stăpânul obişnuia să mă trimită în astfel de locuri ca să examinez lucruri rare. Apoi m-a pus să i le copiez şi să vând copiile drept originale.

Ridică din umeri.

— La început era chiar amuzant. Doar că, atunci când oamenii descopereau că li se vânduse o copie, mă învinuia şi mă bătea, ca să-i facă să creadă că e vina mea şi să plece. Apoi, când lucrurile se linişteau, voia să copiez altceva.

Băiatul se strâmbă.

— M-a trimis în Templul lui Artemis de multe ori, îmi zicea să spun că am fugit şi am nevoie de adăpost. Aici există obiecte originale valoroase din toată lumea, nu doar pergamente, ci şi tablouri, statui, lire care au aparţinut unor muzicieni faimoşi, tot felul de lucruri. Şi toate îi sunt dedicate lui Artemis, aşa că nu sunt niciodată scoase din templu. Stăpânul meu îi dădea lui Megabyxos o parte din profit pentru ca acesta să-şi ţină gura. Ar fi fost perfect. Doar că s-au certat de la nişte coliere ale zeiţei, aşa că am fugit. Dar iată-mă aici din nou, făcând aceeaşi şmecherie! Probabil că Megabyxos mă va omorî dacă află, asta dacă nu mă omoară mai întâi stăpânul meu.

Se strâmbă către uşă.

Lysippe atinse mâna lui Hero, uitând o clipă de propriile griji.

— Nu voi lăsa pe niciunul să pună mâna pe tine, îţi promit. Când voi găsi piatra, o voi folosi spre a te ajuta cumva. Unde se află acum stăpânul tău? Pare a fi un om îngrozitor.

Un gând sâcâitor îi apăru în minte, dar avea mult prea multe alte lucruri de care să se îngrijoreze, aşa că acesta dispăru.

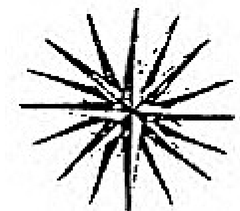
— Este un om îngrozitor.

Hero îi evită privirea. Buzele i se strânseră când se aplecă asupra lucrului.

— Când vom găsi piatra, o vei folosi pentru a o ajuta pe sora ta, amazoano, mormăi el. Eu sunt o cauză pierdută.

Capitolul 11

ALTARUL LUI ANDROKLOS

Un suflet searbăd e cel mai înţelept şi cel mai bun.

Până când Lysippe reuşi să-şi croiască drum prin mulţimea care petrecea pentru a-i aduce de mâncare lui Hero, se întunecase deja. Marele templu era luminat de torţe pâlpâitoare care făceau umbrele să danseze, lăsând-o slăbită şi ameţită. La întoarcere, cineva încercă să-i dea o bucată din prăjitura aniversară în formă de cerb şi înmuiată în miere. O respinse, făcându-i-se greaţă şi numai la gândul că ar putea să mănânce.

Se opri în curte şi inspiră adânc aerul nopţii. Luna se ridica prin fum, uriaşă şi rotundă, iar cerul de deasupra golfului era presărat cu stele. Petrecerea se dezlănţuia cu fiecare clipă care trecea. Mulţimea se revărsase dincolo de porţile templului, pe malul râului, de-a lungul Căii Sacre, pe străzile oraşului, unde dansau şi îi aduceau laude lui Artemis. O văzu pe Melissa Aspasia întorcându-se grăbită la Casa Sângelui, împreună cu un petrecăreţ care gemea şi care se lovise la cap. În umbra din spatele Casei Somnului novicelor, cineva vomita.

Lysippe se întoarse dezgustată. Hero copia pergamentul filosofului. Annyla dormea încă în Casa Sângelui. Melissele erau ocupate, iar Megabyxos era plecat la treburile lui. Nimănui nu părea să-i pese de Tanais. Oamenii care treceau nici nu păreau s-o observe pe Lysippe. Cu lacrimi în ochi, strânse la piept scutul mamei sale şi îşi trecu degetele peste imaginea grifonului. În

timp ce făcea asta, se gândi la ceea ce-i spusese Hero şi o idee îndrăzneaţă prinse contur.

Regina Olimpia nu ştia cum arată Piatra Grifonului şi nu se afla acolo pentru a o testa. Nimeni altcineva nu îndrăznea s-o atingă. Cine ar fi ştiut dacă Lysippe scotea o piatră falsă din templu? Cu puţin noroc, substituirea nu ar fi fost observată până la sosirea comandantului în Macedonia, şi atunci, dacă Hero avea dreptate în privinţa ascunzătorii de pe insulă, ea şi Tanais ar fi departe, în siguranţă. Putea s-o ascundă pe sora ei în munţi până avea să găsească adevărata piatră care s-o vindece. Tot ce avea de făcut era să scape de Alchimist…

Privi stelele. „La miezul nopţii”, zisese regina. Comandantul Cleitus avea să se afle la altarul lui Androklos în fiecare miez de noapte. Mai avea încă timp.

Cu inima bătându-i cu putere, întoarse scutul şi îşi trecu mâna sub mânerul de piele. Mulţimea şi torţele din jurul ei deveniră neclare în timp ce se furişă în templu, ridicând scutul pentru a-şi ascunde faţa. Înăuntru era mai linişte, tăcerea fiind întreruptă din când în când de chicote înăbuşite venind din umbră. În drumul ei printre coloane, zări siluete care se îmbrăţişau în colţuri întunecate, dar care o ignorară când trecu pe lângă ele, şi intră în sanctuarul interior al zeiţei. Se opri la uşă, cu palmele transpirate, aşteptându-se să audă şoaptele stranii pe care le auzise când intrase pentru prima dată acolo. Dar camera interioară era plină de foşnetul ei obişnuit, aromat de tămâie. Cineva aprinsese lumânări noi, care ardeau la picioarele lui Artemis ca o mare luminată de stele, iar grifonii erau îngheţaţi la locul lor, cu ochii de chihlimbar lucind în lumina lumânărilor.

Puţin mai liniştită, Lysippe îşi propti scutul de zid şi scoase o săgeată dintr-una din tolbele de la picioarele zeiţei. Se întinse şi cu vârful săgeţii scoase din montura ei o piatră mare de chihlimbar dintr-un colier de-al zeiţei. Acesta sclipi în lumina lumânărilor, la fel ca orice altă piatră pe care-o văzuse vreodată.

— Iertare, Artemis, şopti fata. Dar am nevoie de ea pentru sora mea.

Înfăşură piatra într-un pătrăţel de in pe care cineva îl adusese drept ofrandă zeiţei şi înnodă săculeţul la cingătoare. Tremurând uşor, îşi puse iar scutul pe braţ. Tocmai se pregătea

să iasă din sanctuar când îi căzură ochii pe un arc aflat în umbră în spatele statuii. Era clar că arma fusese oferită odată cu săgeţile. Era puţin mai lung decât cele cu care era ea obişnuită şi frumos meşteşugit. Fără să se gândească prea mult la ce i-ar folosi, Lysippe îşi prinse tolba de talie, aruncă arcul pe umăr şi ieşi grăbită din templu.

Îşi lăsă capul în jos în timp ce alerga spre poarta din zidul din spate. Dar chiar dacă observă cineva că ducea cu ea o armă, nimeni nu dădu alarma. Poate credeau că se costumase pentru procesiune. O altă petrecere era în toi pe malul râului. Câţiva oameni erau în apă, la vad, stropindu-se şi cântând, îmbrăcaţi complet. Lysippe căută îngrijorată din ochi un coif cu vârf albastru sau lumini ciudate, dar, spre uşurarea ei, nu se zărea pe nicăieri nici Alchimistul, nici naiada. Bănui că mulţimea îi făcea să se ţină deoparte.

Se strecură pe poartă şi fluieră încetişor. Era îngrijorată ca nu cumva cineva să-l fi prins pe Vânt-de-Nord din nou, dar acesta veni tropăind ascultător. Se frecă uşor de scut, umflându-şi nările. Fata îi împinse capul şi sări pe spatele lui fără ajutorul căpăstrului. Animalul îşi întoarse capul şi o privi surprins, apoi fornăi şi o porni la trap.

Îl ghidă cu genunchii printre grupurile de petrecăreţi, trecură de vad şi intrară în orzul care creştea lângă Calea Sacră. Era aproape de recoltă, aşa că spicele coapte erau aproape de înălţimea ei, galbene şi fantomatice în lumina lunii. Ţinând Calea Sacră şi oraşul pe partea dreaptă, îl întoarse pe Vânt-de-Nord dinspre râu şi îl îndemnă s-o ia la galop, aplecându-se pe gâtul lui, pe când acesta îşi croia drum printre spice. Calul îşi scutură capul când îi intrară seminţe în ochi şi Lysippe strânse mai tare arcul ei împrumutat. Dar teama şi tensiunea care se acumulau în sufletul ei de când sabia Alchimistului o lovise pe Tanais începeau să se mai risipească puţin pe măsură ce înainta călare. Folosi scutul pentru a alunga spicele care o biciuiau când trecea pe lângă ele şi zâmbi, căci viteza şi mişcarea o făceau să se simtă mai bine, după ce fusese atât de mult timp înconjurată de ziduri.

Lanul de orz fu întrerupt de un drum care dădea în Calea Sacră şi îi tăia calea, ducând la sud spre o trecătoare prin munţi.

Îl opri pe Vânt-de-Nord şi, respirând greu, aşteptă la adăpostul spicelor, să vadă dacă nu o urmăreşte cineva. La dreapta ei, clădirile de marmură din Efes străluceau albe în lumina lunii. Zgomotul şi torţele aprinse de pe străzi indicau faptul că sărbătoarea era departe de a se termina. Dar drumul era pustiu şi lanul continua dincolo de el. În timp ce Vânt-de-Nord mergea la trap peste urmele de roţi lăsate de căruţe şi se cufundă iar în adăpostul spicelor de orz, nu putu rezista să nu scoată un strigăt de triumf:

— Vino şi prinde-mă, Alchimistule! Oriunde ai fi!

Reuşi să ocolească oraşul fără nici o problemă, dar orzul se rări când câmpia se îngustă şi fu nevoită s-o ia iar pe Calea Sacră care ducea prin cartierul Smyrna dintre dealuri, mai puţin populat, către coastă. Câteva case erau împrăştiate pe povârnişuri, dar se părea că toţi locuitorii se aflau la petrecere. Nişte oi fugiră din calea ei când traversă trecătoarea, scotocind umbrele cu privirea, cu nervii întinşi la maximum. Simţi furnicături când trecu pe sub un şir de intrări de peşteră, dar niciun vânzător de sclav nu ieşi dintre dealuri ca s-o atace. În faţa ei se întindea portul principal al oraşului, sclipind în lumina lunii, cu câteva corăbii ancorate. Deasupra portului, pe promontoriu, se profila un cerc de coloane mâncate de vreme, exact aşa cum i-l descrisese regina.

Altarul lui Androklos.

Când genunchii lui Lysippe se strânseră fără ca ea să-şi dea seama, Vânt-de-Nord încetini. Fata se simţea foarte vulnerabilă. Potrivi o săgeată în arc şi îşi întoarse căluţul pe drumeagul care ducea către ciudata ruină octogonală. Vântul bătea dinspre deal, făcând ca stuful din jurul coloanelor sparte să foşnească lin. Îşi lăsă scutul în jos pentru a-şi odihni braţul şi îl căută din priviri pe comandant. Dacă satrapul îi găsise pe oamenii reginei şi îi alungase sau, mai rău, îi omorâse?

Un chicotit uşor veni dinspre tufişurile din stânga ei.

— În ordine, e fata noastră. Probabil că a scăpat de escorta ei.

Siluete înfăşurate în mantii se ridicară de pe ambele părţi ale drumeagului şi înaintară spre Vânt-de-Nord. Se opriră, miraţi de faptul că animalul nu purta căpăstru. Lysippe îl făcu să se învârtă în cerc, poziţionând arcul astfel încât să ţintească spre

inima celui care vorbise. Scutul o încurca, dar nu slăbi ţinta din ochi.

— Stai pe loc! Altfel trag! Nu glumesc!

Bărbatul îşi împinse de pe ochi gluga şi o privi liniştit.

— În spatele tău stau ascunşi cinci oameni de ai mei care s-ar răzbuna imediat pentru asta. Nu cred că ai venit aici să mă ucizi, nu-i aşa, tânără amazoană?

Lysippe simţi din nou cum îi sare inima din piept. Pe sub mantie, bărbatul purta nişte veşminte zdrenţăroase de ţăran, dar mâna i se odihnea pe mânerul unei săbii solide. Pielea îi era la fel de neagră ca aceea a sclavului pe care regina îl adusese cu ea în templu, deşi era clar că acest om nu era şi nici nu fusese vreodată sclav. Vorbea greacă cu accent.

— Te-aş putea ucide dacă aş vrea! zise ea. Săgeata mea e mai rapidă decât săbiile lor.

Bărbatul admise asta dând uşor din cap.

— Sigur ai putea înfige săgeata aceea în mine. Nu sunt însă sigur că m-ai şi omorâ. Eşti mai tânără decât credeam, dar ai, într-adevăr, ochi de leu ca ai reginei. Mi s-a zis că aici a fost omorât un leu de către omul care a construit acest altar. Ai ucis vreodată un leu, tânără amazoană? Ai ucis vreodată un om?

— Tu eşti comandantul Cleitus? întrebă fata, încleştându-şi mâinile pe arc.

Bărbatul schiţă un zâmbet.

— Se pare că va trebui să mă deghizez mai bine. Nu vorbi aşa tare, hai să discutăm în altar, vrei? Nimeni nu urcă până aici, nici măcar oamenii satrapului. Toţi cred că e un loc bântuit.

O privi cercetător.

— E un loc ciudat, din cauza felului în care vântul şuieră în jurul coloanelor. Văd că nu ţi-e teamă de stafii, dar cred că mai bine ţi-ai lăsa calul afară.

— Nu, zise Lysippe, Vânt-de-Nord vine cu mine!

Comandantul zâmbi din nou.

— Preferi să rămâi călare, ca să poţi să fugi repede la nevoie, nu-i aşa? Nu te pot învinovăţi, deşi aş prefera să nu fiu nevoit să privesc atât de mult în sus; după ce am stat atâta în vântul ăsta mi-a înţepenit gâtul.

Lysippe se încruntă în timp ce îl îndemna pe Vânt-de-Nord să-l urmeze pe Cleitus. Se aşteptase să-l urască pe comandantul macedonean de la prima vedere. Nu-i păsase prea mult dacă o să-l bage în bucluc dându-i o piatră falsă pentru regină. Nu se gândise că va fi atât de... uman.

Se opriră în centrul acoperit cu iarbă al altarului, înconjurat de coloane vechi, gata să se prăbuşească. Un foc mic ardea în spatele unei grămezi de pietre, care-l făceau astfel să nu poată fi văzut de jos, şi alţi doi oameni în haine ponosite se ridicară în picioare la apariţia lor. O priviră pe Lysippe plini de curiozitate. Fata simţi fiori pe şira spinării. Cinci pe deal, doi aici, Cleitus... câţi oameni lăsase regina în urma ei? Vedea că Tanais nu era cu ei, dar cel puţin Alchimistul nu părea să fie nici el acolo. Se relaxă puţin, dar continuă să ţină săgeata îndreptată către inima comandantului.

— Ai fost de faţă când Alchimistul şi-a folosit puterile asupra mamei mele? întrebă ea.

Ochii omului negru se îngustară puţin.

— Nu mă amestec în astfel de treburi. Nu eram cu regina când aceasta le-a interogat pe amazoane.

— Dar sigur le-ai văzut! Doar eşti comandantul ei, nu? Ce s-a întâmplat cu ele? Regina a spus că au evadat.

La aceasta, Cleitus zâmbi.

— Şi eu am auzit acelaşi lucru.

Lysippe se încruntă din nou.

— Cum? Unde au plecat?

— Nu am avut timp să întreb. Erau grăbite să plece şi nu aveau încredere în mine, ceea ce e de înţeles, având în vedere împrejurările.

Comandantul reacţiona iar altfel decât se aşteptase. Se încruntă.

— Tu le-ai ajutat să scape? şopti ea, coborându-şi puţin arcul.

Expresia lui Cleitus se înăspri.

— Înţelege ce-ţi spun, tânără amazoană! Sunt mai presus de toate loial Macedoniei. Sora mea a fost aleasă pentru a fi doica copilului regelui după ce se va naşte. E o mare onoare şi nu voi face nimic pentru a-i periclita poziţia.

Făcu o pauză.

— Dar nu ucid femei neînarmate, fie ele grecoaice, persane sau amazoane. Cât despre locul înspre care a pornit-o tribul tău, cred că e evident. Sau mamele amazoane sunt atât de diferite de alte femei?

Lysippe coborî arcul şi mai mult.

— Nu ştiu că am fost luate sclave, nu? S-au întors la peşteră!

O cuprinse brusc o altă bănuială.

— Regina l-a trimis pe Alchimist împreună cu vânzătorii aceia de sclavi ca să ne captureze?

Comandantul clătină din cap.

— Presupun că ar fi făcut-o dacă ar fi considerat că aşa ar pune mâna pe Piatra voastră magică. Dar ei nu au ajutat deloc cauzei noastre, aducându-vă aici în Efes; a fost lucrătura Alchimistului, din câte înţeleg. Nu, ea a crezut că v-a prins pe toate la Themiscyra. A durat ceva timp până a aflat de existenţa ta şi a surorii tale, ca să nu mai vorbim cât ne-a luat să dăm de urma voastră.

Ridică o sprânceană.

— Doar pentru asta ai venit?

— Am adus piatra.

Cleitus o privi drept în ochi. Lysippe îi susţinu privirea cât putu de mult. După ce se uită lung la ea, Comandantul întinse mâna.

— Bun. Dă-mi-o!

Lysippe desfăcu săculeţul de la brâu şi i-l răsturnă la picioare. Oamenii lui îşi ţinură respiraţia şi făcură cu toţii un pas înapoi. Cleitus nu făcu nici o mişcare ca să ridice piatra. Îşi ridică privirea încet.

— Am auzit că aceste Pietre magice îi pot transforma în praf pe cei care nu au sânge pur de amazoană. E adevărat?

Lysippe îl îndemnă pe Vânt-de-Nord să meargă de-a-ndăratelea, încercând să-i aibă în faţă pe toţi macedonenii. Dar şi ei se mişcau, asigurându-se că fata rămâne înconjurată.

— Cenuşă, zise ea. Te va transforma în cenuşă. De aceea am înfășurat-o în pânză. Nu ai voie s-o desfaci până nu ajunge în mâinile reginei tale, altfel te va ucide. Unde este sora mea? Vreau s-o văd acum.

Cleitus tot nu făcu nici o mişcare pentru a atinge săculeţul de în.

— O vei primi pe sora ta când vei aduce adevărata Piatră, zise el.

Inima lui Lysippe se strânse.

Cleitus făcu un pas înainte şi îşi lăsă mâna neagră pe coama lui Vânt-de-Nord. O privi drept în ochi.

— Bună încercare, tânără amazoană! Dar dacă ai fi adus Piatra cea adevărată, nu mi-ai fi dat-o atât de uşor, nu înainte de a vedea dacă sora ta e în siguranţă. Regina m-a avertizat că s-ar putea să încerci aşa ceva.

Se opri şi desfăcu pânza, ridicând chihlimbarul în lumina lunii.

— Drăguţă, dar nu cred că e în stare să alunge moartea.

Dădu cu piciorul în piatră înspre unul dintre oamenii săi care o prinse din reflex şi o lăsă să cadă ca şi cum ar fi fost cărbune încins. Văzând că nu i se întâmplă nimic, bărbatul râse uşurat şi ridică chihlimbarul pentru a-l arăta celorlalţi care începură şi ei să chicotească.

Lysippe se încordă. Ridică din nou arcul.

— Unde este Tanais? Dacă regina crede că îi voi trimite Piatra dincolo de mare, când am nevoie de ea pentru a o vindeca pe Tanais, e nebună!

Cleitus dădu din cap aprobator.

— Îţi înţeleg dilema, tânără amazoană şi te compătimesc. Adevărul este că mai întâi trebuie să testăm piatra. Regina ne-a lăsat instrucţiuni cu privire la aceasta şi sper că mă vei crede când îţi voi spune că voi face tot posibilul s-o ajut pe sora ta. E în siguranţă deplină, la nici o jumătate de zi de mers pe mare de aici. Când îmi vei aduce piatra, te voi duce la ea, şi mă voi asigura că vei sta câtva timp singură cu ea pentru a face ce trebuie înainte ca eu să mă întorc în Macedonia.

Lysippe îşi coborî arcul din nou, simţind speranţa renăscând.

— Unde e? Pe care insulă ai dus-o?

Cleitus clătină din cap.

— Mi-e teamă că asta nu pot să-ţi spun. Şi nu are rost s-o cauţi. Sunt sute de stânci nelocuite pe această coastă, fiecare dintre ele cu peşteri în care o persoană poate fi ascunsă pe timp nelimitat. Întoarce-te la templu, tânără amazoană, şi găseşte Piatra aceea magică. Eu sau unul dintre oamenii mei vom sta de veghe aici în fiecare noapte. Dar să nu cumva să te duci să-i

spui satrapului. Pentru că, dacă soldaţii lui încep să-şi bage nasul pe aici, nu vei şti unde să ne găseşti când va veni vremea, şi sora ta va suferi din cauza asta.

În timp ce Lysippe asculta cu un amestec de speranţă şi frustrare, o pietricică zornăi pe povârniş în spatele lor. Oamenii comandantului încetară să mai chicotească şi-şi traseră săbiile. Un grup de bărbaţi zdrenţăroşi înarmaţi cu suliţe noi năvăliră gâfâind în altar. Conducătorul lor o fulgeră pe Lysippe cu ochii lui reci şi albaştri. Nu purta coiful şi părul argintiu era lipit de cap din cauza transpiraţiei. Fata îşi stăpâni un fior. Nu era surprinsă de faptul că îl vedea pe Alchimist, ci doar pentru că îi luase atâta timp s-o găsească.

— A călărit prin orz! zise Alchimistul. A reuşit să treacă pe lângă noi. Nu se va mai întâmpla.

Cleitus ridică o mână şi oamenii săi îşi băgară săbiile în teacă.

— Chiar mă întrebam ce mai pui la cale, Alchimistule.

Mirosi respiraţia nou-veniţilor şi privirea i se înăspri.

— Oamenii tăi au dat de nişte vin neîndoit, nu? Parcă trebuia să stai de pază la templu ca să escortezi fata până aici când avea să iasă de acolo cu piatra? Regina mea nu ţi-a dat aur bun macedonean ca să întreţii obiceiurile de beţivani ale micii tale armate.

Alchimistul îşi mută privirea asupra comandantului.

— Ce fac cu aurul reginei tale e treaba mea. E festival. Vinul e pe gratis. Oamenii au intrat şi au ieşit toată noaptea. Cum să vedem când se furişează afară o sclavă nespălată?

Cleitus o privi pe Lysippe amuzat.

— Nu prea cred că s-a furişat. Din fericire, fata nu e dintre cei care fug de problemele proprii. Dar în viitor, veghează mai bine. Sunt sigur că nu trebuie să-ţi amintesc că această „sclavă nespălată” este singura care poate atinge Piatra pe care o căutăm amândoi. Ar fi foarte neplăcut dacă s-ar hotărî dintr-odată să fugă în munţi înainte de a găsi Piatra cea adevărată. Cea pe care a adus-o în seara asta nu îi e de niciun folos reginei mele, dar cu ea poţi angaja un om care să-ţi ţină ochii deschişi.

Făcu semn din cap şi soldatul macedonean care ridicase mărgeaua lui Lysippe i-o arătă Alchimistului, rânjind.

Pumnul Alchimistului se încleştă pe chihlimbar şi degetele se îndreptară spre punguţa de la brâu, dar se mulţumi să-i arunce din nou o privire urâtă lui Lysippe. Deşi se simţea insultată de sugestia că ar putea să-şi părăsească sora, comandantul macedonean urcase considerabil în ochii ei.

Cleitus o privi şi-i zise cu blândeţe:

— Mi-e teamă că va trebui să te întorci cu Alchimistul. Eu nu pot risca să fiu recunoscut în Efes. Dar aştept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire, tânără amazoană.

Privirea lui o susţinu pe a fetei timp de o clipă, înainte de a se uita încă o dată dezgustat la Alchimist, şi le făcu semn oamenilor săi. Macedonenii stinseră focul şi se pierdură în noapte ca nişte stafii.

Lysippe îl făcu pe Vânt-de-Nord să se întoarcă fulgerător şi îşi îndreptă săgeata către Alchimist.

— Să nu te apropii de mine, altfel îţi înfig săgeata asta în ochi!

Alchimistul dădu înapoi surprins. Apoi începu să râdă.

— Ba nu o vei face. Ştiu că nu eşti în stare să faci rău nici unei fiinţe vii.

Ridică un deget şi oamenii săi îl înconjurară.

Mâinile lui Lysippe tremurau. „A încercat s-o ucidă pe Tanais, îşi spuse. *A folosit prafurile lui blestemate împotriva mamei mele. “* Dar tot nu se putea hotărî s-o facă. Ochii i se umplură de lacrimi de frustrare.

În timp ce ezita, Alchimistul făcu un pas înainte şi, cu o mişcare atât de rapidă încât Lysippe abia avu timp să-şi de seama de ce se întâmplă, îi smulse arcul şi săgeata din mână. Încercă să se agaţe de armă, dar scutul o încurca. Cu un zâmbet rece, Alchimistul frânse frumosul arc pe genunchi şi aruncă bucăţile rupte în cenuşa focului macedonenilor.

Lysippe scoase o altă săgeată şi o îndreptă către el.

— Ţine-te departe! Nu glumesc!

Alchimistul clătină din cap.

— Voi, amazoanele, sunteţi atât de previzibile! Dar stai fără grijă, nu îţi voi face niciun rău, cel puţin nu în noaptea asta. Nu ţi-ai îndeplinit încă sarcina.

— Le-ai făcut rău lui Tanais şi mamei mele!

Ochii cei albaştri sclipiră.

— Deci comandantul ţi-a spus despre asta, nu? Ţi-a zis ce i-am făcut?

— A scăpat! Va veni să se răzbune!

Alchimistul râse.

— O, nu cred. Şi-a bătut joc de mine spunându-mi că n-aş fi în stare să ies în soare fără coif, aşa că m-am asigurat că nu va mai vedea niciodată soarele.

— Minţi!

Într-un acces de furie, Lysippe aruncă săgeata, dar Alchimistul se feri şi râse iar.

— Chiar credeai că-l vei păcăli pe comandant cu mica ta şmecherie? Măcar ai fi putut face nişte cercetări mai întâi şi ai fi putut alege o piatră care să se asemene. Bucata asta veche de chihlimbar nu ar păcăli pe nimeni.

Aruncă în foc mărgeaua pe care i-o dăduse Cleitus, peste arcul rupt.

Lysippe căuta o deschizătură printre suliţe, ca să poată scăpa, dar vorbele lui o făcură să se oprească.

— Tu ai fost, şopti ea, simţind cum creşte ura ei pentru Alchimist. Tu ai fost stăpânul lui Hero, nu? Cel care îl punea să copieze diverse lucruri.

Ochii cei lipsiţi de gene sclipiră.

— De ce crezi că am umblat atâta după el în sălbăticie? E prea valoros ca să-l scap.

— Îi voi spune lui Megabyxos.

— Dacă faci asta, eu îi voi spune că plănuieşti să-i furi piatra din sanctuar. Atunci te va da afară din templu şi nu le vei mai vedea niciodată pe mama şi pe sora ta. Acum fi cuminte, da? Dă-mi scutul şi dă-te jos de pe cal, şi s-ar putea să-ţi dau voie să mergi pe jos până la templu, în loc să te târăsc ca pe o sclavă.

Îi aruncă o privire unuia dintre oamenii săi şi auzi un clinchet în spatele ei.

Cu oroare, Lysippe realiză că aduseseră cătuşe pentru ea. Ameţi pentru o clipă. Îşi ridică scutul, îşi înfipse călcâiele în coapsele lui Vânt-de-Nord cu un strigăt înăbuşit. Aerul deveni neclar şi văzu altarul ca prin ceaţă. Se aştepta ca Alchimistul să-şi arunce prafurile către ea şi să le ordone oamenilor săi s-o oprească. Dar în timp ce Vânt-de-Nord trecu printre ei, aceştia

priviră înjur confuzi, agitându-şi suliţele. Alchimistul însuşi se holba la locul pe care se aflase căluţul cu o clipă înainte. Privea de parcă încerca să zărească o siluetă îmbrăcată în negru care pândea în întuneric.

Lysippe nu se opri ca să se gândească la asta. Tremurând din cauza şocului, îl îndemnă pe Vânt-de-Nord să meargă la galop pe Calea Sacră şi nu se opriră până când nu se găsiră în siguranţă dincolo de porţile templului.

***

Smyrna grăieşte…

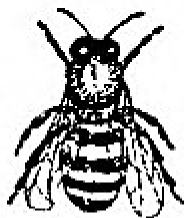
O altă surpriză! Copila a reuşit să folosească scutul grifonului pentru a înturna privirea muritorilor. Ba mai mult, se pare că a dat de acest har din întâmplare, fără să aibă vreo învăţătură de la mama ei. Totuşi, cred că nici aceasta nu avea habar cum să folosească scutul în acest scop. Dacă ar fi avut cunoştinţă de învăţăturile cele străvechi, ea şi cele din tribul ei nu ar fi fost aşa de uşor capturate.

Prin urmare, un har pierdut de-al amazoanelor a fost recuperat! Nu ştiu dacă să mă bucur sau să plâng. Desigur, trebuie să fiu foarte atentă. Dacă această copilă va descoperi adevărul despre grifon la fel cum a descoperit modul de folosire al scutului, prevăd mari greutăţi în a o convinge să facă tot ce îi cer.

Se spune că nevoia poate trezi uneori puterile adormite în cei care au sânge pur, şi răpirea surorii ei se pare că a fost cauza pentru aceasta. O turnură nefericită a lucrurilor, cu toate astea aş putea s-o folosesc scopului meu. Trebuie să le întreb pe surorile mele din ocean despre locul unde este ascunsă. Acest secret ar putea să-mi folosească drept unealtă de schimb data viitoare, când mă voi întâlni cu tânără fată.

Capitolul 12

SCUTUL

Mi-am cercetat firea.

Mulţi erau mahmuri în dimineaţa de după sărbătoarea lui Artemis. Megabyxos rămase în încăperile sale; preoţii şi preotesele îşi îndepliniră fără chef sarcinile din zori, gemând încet; chiar şi lui Hero i se dădu voie să doarmă, extenuat după noaptea pe care o petrecuse copiind din memorie întregul pergament al filosofului. Annyla încă se odihnea în Casa Sângelui, iar paznicul de la uşă refuză s-o lase pe Lysippe să intre la acea oră, zicând că Melissa Aspasia lăsase instrucţiuni ca novicele şi refugiatele mai tinere să-şi petreacă dimineaţa în pat. Prea obosită ca să se certe, Lysippe îl duse din nou pe Vânt-de-Nord în curtea altarului, îl ţesălă cu o mână de paie şi se strecură în Casa Somnului novicelor. Ascunse scutul sub pătură şi rămase întinsă, cu ochii în tavan, rememorând întâlnirea cu comandantul Cleitus şi cu Alchimistul. Plănuia să iasă iar, de îndată ce se va fi schimbat paznicul. Dar, deşi era îngrijorată din cauza lui Tanais, efortul făcut în ziua şi noaptea care trecuseră îşi făcu simţite consecinţele. Înainte ca soarele să lumineze stupii de pe Dealul Sacru, adormi.

Când se trezi după-amiază, templul intrase în rutina obişnuită. Se duse direct la Casa Sângelui, dar Annyla nu era acolo şi Melissele o goniră iar. Reuşi în cele din urmă să dea de urma prietenei sale care se afla împreună cu alte preotese tinere şi

ajuta la îndepărtarea florilor moarte şi la curăţenia de după petrecere.

Când o văzu pe Lysippe, Annyla lăsă să cadă ghirlanda pe care o desfăşura de pe o coloană şi se repezi spre ea cu un strigăt înăbuşit.

— Lysippe! Eşti bine? Mi-au spus că dormi şi că n-am voie să te deranjez. Am aflat vestea despre sora ta. Cu toţii credem că e îngrozitor că Megabyxos i-a lăsat pe macedoneni să plece aşa cu ea!

Două dintre celelalte fete se aventurară să vină şi ele şi îi zâmbiră stânjenite.

— Ne pare rău, mormăi cea mai mare. Dar noi chiar am crezut că a murit şi nu ştiam ce să facem, altfel nu i-am fi lăsat s-o ia.

Ochii celeilalte fete se umplură de lacrimi. Cu buclele ei aurii, îi amintea lui Lysippe de o versiune mai în vârstă a Timaretei.

— Biata ta soră! Era aşa de tare rănită şi acum nu o mai are nici măcar pe Melissa Aspasia ca s-o îngrijească! Barbarii aceea nu o vor ţine în viaţă.

— Sst! zise fata mai în vârstă, dându-i un ghiont în coaste.

Lysippe îşi dădu seama că ambele fete fuseseră de serviciu în Casa Sângelui cu o zi înainte. O amazoană adevărată le-ar fi ucis înainte ca ele să apuce să se scuze.

— Nu a fost vina voastră, zise ea cu hotărâre. A fost mâna Alchimistului la mijloc. Tanais nu va muri. O voi găsi înainte de asta.

Se uită la Annyla. Dar, în afară de faptul că îşi duse mâna la gât la auzul numelui Alchimistului, fata îşi revenise din sperietură. Lysippe o trase deoparte şi îi povesti în şoaptă despre întâlnirea pe care a o avusese la miezul nopţii cu comandantul Cleitus în altar şi cum scăpase mai apoi de Alchimist.

— Ai fost la altarul lui Androklos? Singură, noaptea?

— Nu singură. Cu Vânt-de-Nord. Şi cu scutul mamei mele.

— Dar e doar un cal! Annyla nu părea impresionată de pomenirea scutului. Locul acela e blestemat, Lysippe. E bântuit de fantoma unui leu zburător şi celor care îl văd li se întâmplă lucruri rele; ultima dată când a apărut fantoma, o corabie a eşuat pe stâncile de dincolo de promontoriu şi toţi cei care erau

la bord s-au înecat. Alchimistul te-ar fi putut omorî... sau mai rău.

Îşi duse iar mâna la gât şi se scutură înfiorată.

Lysippe se chinui să zâmbească.

— Alchimistul nu va mai încerca nimic până când nu găsim Piatra. A fost pus de veghe la templu ca să se asigure că nu fug până atunci, asta-i tot. Comandantul Cleitus a fost furios că am reuşit să trec pe lângă el. În afară de asta, leii nu zboară.

Dar, în timp ce vorbea, se gândea la imaginea grifonului de pe scutul mamei sale, cu aripile întinse de o parte şi de alta a corpului său de leu.

— Vreau să-ţi arăt ceva, zise ea repede. Şi trebuie să ne uităm şi la tăbliţele pe care le-a copiat Hero. Când poţi să scapi de aici?

Se temu că prietena ei va refuza s-o ajute când va auzi că Piatra va fi trimisă dincolo de mare în schimbul vieţii lui Tanais. Dar Annyla fu de acord să continue căutările. Acum, că Tanais era în pericol, nu aveau de ales. Conveniră, aşadar, să se întâlnească în curtea altarului după lăsarea întunericului.

În timp ce aştepta ca Annyla să-şi termine sarcinile, Lysippe îşi luă scutul din ascunzătoarea secretă şi se duse să vadă ce face Vânt-de-Nord. Spera să fie puţin timp singură ca să se poată gândi. Dar Hero curăţa ţarcurile pe care boii le murdăriseră înainte de sacrificiu.

Se opri ca să-şi adune gândurile, intră în curte şi îl prinse pe băiat de braţ.

— De ce nu mi-ai spus că Alchimistul este fostul tău stăpân?

Hero se întoarse, cu furca ridicată ca o armă. Din instinct, Lysippe ridică şi ea scutul pentru a se apăra şi băiatul privi dincolo de ea, la fel cum făcuse şi Alchimistul. Lysippe coborî scutul, simţind fiori pe şira spinării.

— Să nu te mai furişezi în spatele meu în felul ăsta! Ochii cei negri ai lui Hero o priveau defensiv. Cine ţi-a zis?

— El însuşi!

Îi explică unde fusese cu o noapte înainte.

— De asta te aflai pe malul râului când m-am dus să-l caut pe Vânt-de-Nord, nu-i aşa? Copiai iarăşi ceva pentru el.

Băiatul ridică din umeri.

— Şi ce? Asta nu contează pentru tine.

— Ba da, contează. Acum zice că lucrează pentru macedoneni, dar sunt sigură că plănuieşte să-i tragă pe sfoară. Cred că regina Olimpia are sânge de amazoană şi de asta vrea să pună mâna pe piatră. Ai grijă, Hero! Până la urmă iar o să fii prins la mijloc, şi o să fie rău pentru tine.

— N-aş prea crede, mormăi Hero, adunând încrâncenat paiele.

Urmă un moment de tăcere. Lysippe se încruntă, neînţelegând de ce băiatul era atât de ostil.

— Ce ai făcut cu tăbliţele pe care le-ai scris? întrebă ea, schimbând subiectul. Sper că nu le-ai lăsat în încăperile preoţilor. Dacă Megabyxos recunoaşte textul, ar putea folosi asta ca pretext pentru a te da afară din templu.

— Nu sunt chiar aşa de prost!

Hero se încruntă mai tare. Îşi dădu la o parte părul din ochi şi arătă către ţarcul lui Vânt-de-Nord.

— Le-am ascuns în aşternutul de paie al calului tău. Preoţilor lui Artemis nu le place să se murdărească pe mâini şi Melissele sunt mult prea ocupate ca să vină pe aici. Nu le va găsi nimeni, nu îţi face griji.

Se uitară suspicioşi unul la altul.

— Mulţumesc, zise Lysippe.

— Pentru ce?

— Pentru că ai copiat ghicitorile.

Hero ridică din nou din umeri şi scoase o altă grămadă de paie murdare din ţarc.

— Tot ai nevoie de cineva care să ţi le citească. Pentru mine n-au niciun sens.

— Annyla vine aici în seara asta.

Băiatul nu zise nimic, îşi continuă munca, dar nu-şi luă ochii de pe buzele ei.

— Aş vrea să fii şi tu de faţă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Hero îi aruncă o privire liniştită pe deasupra furcii.

— Aveam impresia că nu ai încredere în mine.

— Oricum ne-ai spiona, şi apoi, trei capete sunt mai bune decât două. Vrei să ne ajuţi, Hero? Te rog!

Băiatul bombăni ceva despre cum că are destule de făcut şi fără să-şi mai stoarcă creierii cu nişte ghicitori filosofale stupide. Dar fata îl văzu zâmbind în timp ce se apleca asupra grămezii de paie.

Când ridică scutul mamei sale în umbra curţii altarului în seara aceea, Lysippe avu trei spectatori, Annyla, Hero şi calul ei. Privi cum aceştia îşi pierdură capacitatea de a se concentra asupra ei, clipiră şi apoi îşi reveniră, cu priviri confuze. Vânt-de-Nord fornăi şi adulmecă scutul aşa cum făcuse şi cu o noapte în urmă. Annyla se încruntă în timp ce privi în jur, apoi la Lysippe. Hero fu primul care acceptă ce se întâmplase.

Acesta şopti, impresionat:

— Deci *aşa* ai trecut pe lângă Alchimist! Scutul te face să dispari, ca un truc de alchimie! Cum ai reuşit asta? E cumva vreun praf special presărat pe imagine?

Îşi trecu unghia peste vopseaua aurie murdară.

Lysippe îmbrăţişă scutul într-un gest de apărare.

— Nu ştiu cum se întâmplă. La început nici nu mi-am dat seama, aveam nevoie de el ca să mă ascundă, şi asta a şi făcut. Dar acesta este scutul nostru tribal, transmis de la mamă la fiică timp de generaţii. Se spune că are puteri străvechi. Mama l-a folosit pentru a invoca o oreadă în peştera de la Themiscyra…

Glasul îi pieri, apoi zise grăbită:

— Aşa că poate îl voi putea folosi pentru a o chema pe Smyrna. Cel puţin ştiu că pot folosi scutul pentru a pleca din Casa Somnului şi a mă ascunde de Alchimist şi de oamenii lui. O să mă duc la râu şi o s-o rog pe Smyrna să afle unde e Tanais.

— Nu cred că e o idee bună, Lysippe.

Annyla încă se încrunta în direcţia scutului.

— E ca şi cum ţi-ai pierde conturul şi parcă într-adevăr ai dispărut pentru o clipă, dar, de îndată ce am ştiut unde să mă uit, te-am văzut din nou. Poate e ca şmecheria aceea pe care o face Megabyxos cu statuia zeiţei şi unghiul soarelui, dar invers. Dacă te îndepărtezi prea mult, poţi fi văzută.

Hero aprobă din cap.

— Dacă scutul e atât de vechi pe cât spui, probabil că nu a mai rămas prea mult praf sau ce o fi substanţa aia. Nu m-aş

baza pe el să mă ascundă de Alchimist, se pricepe la astfel de şmecherii, ai uitat?

Lysippe scutură din cap.

— Nu e vorba de alchimie. Cred că e vorba de puterea grifonului.

Hero şi Annyla schimbară o privire. Dar nu putură să nege faptul că Lysippe reuşise cumva să se facă invizibilă, cel puţin pentru o clipă. Şi şmecheria cu dispariţia nu funcţionă atunci când Annyla şi Hero ţinură scutul, aşa că se părea că e un har de-al amazoanelor, la fel ca somnul tămăduitor. Acum că era sigură că scutul avea putere, Lysippe vru să se ducă la râu imediat. Dar ceilalţi doi o sfătuiră să aibă grijă.

— Încă nu ne-am uitat peste ghicitorile filosofale, zise Annyla. Chiar dacă naiada îţi spune unde e Tanais, tot trebuie să găsim piatra ca s-o putem vindeca. Nu ziceai că Smyrna vrea piatra pentru ea însăşi? Poate nu va dori să te ajute.

Hero aprobă.

— Se pare că Alchimistul a folosit aurul macedonean pentru a angaja mercenari şi a cumpăra arme. Cu siguranţă i-a postat pe undeva, de pază pe malul râului, mai ales după ce te-ai strecurat pe lângă el o dată.

— Nu mă vor vedea. Am scutul, ai uitat?

— Vor vedea luminile naiadei, zise Hero pe un ton sumbru. Le-am văzut cu toţii data trecută. Apoi te vor vedea pe tine, şi Alchimistului nu-i plac oamenii care îşi bat joc de el. Eu ştiu mai bine. Vrei să-ţi mai arăt o dată spatele meu?

Lysippe strânse mai tare scutul. Era şi aşa îngrijorată de faptul că trebuia să cheme naiada din nou, fără ca prietenii ei s-o convingă să renunţe.

— Mă duc, şi gata, zise ea cu hotărâre. În seara asta, după ce descoperim ascunzătoarea Pietrei. În felul acesta, voi avea ceva cu care să negociez şi Smyrna va fi nevoită să mă ajute.

Dar dezlegarea ghicitorilor filosofului se dovedi un lucru mai complicat decât crezuseră. Cei trei petrecură seri întregi în ţarcul lui Vânt-de-Nord, între cină şi ora de culcare pentru a examina textele copiate de Hero. Tăbliţele aveau o suprafaţă moale, de ceară de albine preparată în aşa fel încât elevii să-şi poată corecta uşor greşelile. Hero folosi partea neascuţită a unui

instrument de scris pentru a şterge orice text despre care hotărârâ că nu le e de folos, lăsând doar părţile care păreau să se refere la templu sau la magie. Annyla spuse că nu ar trebui să şteargă nimic, dar Hero era hotărât.

— Trebuie să eliminăm bucăţile neimportante dacă vrem să vedem întregul. Şi trebuie să ai încredere în mintea ta să potriveşti detaliile după aceea. Aşa reuşesc eu să-mi aduc aminte lucrurile. Dacă aş încerca acum să memorez totul până la ultima mâzgălitură, aş uita de unde am început înainte de a ajunge la sfârşit.

Lysippe şi Annyla se îndoiau încă. Dar Hero le spuse că putea înlocui uşor bucăţile şterse dacă hotărau că au nevoie de ele mai târziu, aşa că îl lăsară să facă tot ce voia. Li se părea că în sfârşit înaintează cumva în căutările lor, pe măsură ce zilele călduroase ale lui Thargelion făceau loc lunii înăbuşitoare de vară Skeroforion.

După întâlnirile lor, Lysippe stătea trează, transpirând de căldură, gândindu-se la toate locurile posibile în care putea fi ascunsă piatra. În fiecare dimineaţă sărea din pat cu o nouă teorie, dar toate speranţele i se spulberau când se repezea în acea parte a templului şi nu găsea nimic. Se strecura iar şi iar în sanctuarul interior, aducându-şi aminte de ce se întâmplase când Annyla o dusese prima dată să vadă statuia zeiţei şi pe paznicii ei grifoni. Dar, cu toate că simţea uneori aceeaşi ameţeală când se apropia de statuie, şoaptele nu se auzeau. Mărgeaua de chihlimbar pe care o luase de la locul ei fusese înlocuită, la fel şi arcul şi săgeţile din tolbe, furtul fiind pus pe seama spiritelor rele din timpul festivalului.

Era din ce în ce mai îngrijorată din cauza lui Tanais. Regina urma să nască în curând, şi comandantul va deveni nerăbdător. Ştia că nu putea să mai amâne mult vizita ei la naiadă, dar se dovedi că Hero avusese dreptate în privinţa oamenilor Alchimistului. Patrulau la vedere pe malul râului, purtând coifuri uzate, ca al Alchimistului, cu vârfuri albastre, de parcă ar fi fost soldaţi într-o armată adevărată. De câte ori Megabyxos îi trimitea pe paznicii templului să-i gonească, se întorceau în număr mai mare şi se aliniau de-a lungul zidului, cu mâna pe mânerul sabiei, aruncând priviri ameninţătoare. Satrapul era din

ce în ce mai agitat şi ceruse suport militar din Persia. Dar împăratul se afla în Babilonul îndepărtat. Mesagerilor le lua o lună să ajungă la el şi o alta ca să se întoarcă, aşa că încă nu sosise niciun soldat. Hero spuse că mesagerii puteau dispărea la fel de uşor ca toţi ceilalţi oameni, dar Lysippe avea prea multe pe cap ca să-i pese. Tot ce ştia era că satrapul le confiscase pergamentul când avusese mai multă nevoie de el şi că întâlnirea pe care insistase ca ei s-o aibă cu el din ziua aceea îi împiedicase s-o oprească pe regina Macedoniei să plece cu sora ei.

În fiecare zi, Lysippe era sigură că se apropia de descoperirea ascunzătorii secrete a Pietrei. Cu toate acestea, chiar şi când Hero ştersese cea mai mare parte din ceea ce scrisese, ghicitorile nu deveniseră mai clare. Majoritatea fragmentelor rămase menţionau alchimia şi proprietăţile focului, şi începu să bănuiască faptul că Hero nu căuta Piatra, ci continua să se ocupe de ceva ce îl pusese stăpânul său să investigheze.

În cele din urmă, nemaiputând să suporte teribila nesiguranţă, Lysippe aşteptă o noapte cu nori şi se prefăcu că doarme până când respiraţia Annylei deveni mai rară şi profundă. Se dădu jos de pe salteaua ei, îşi agăţă scutul la spate şi îi oferi paznicului de la uşă scuza obişnuită. Acesta fu suspicios de data aceasta şi o urmări cu atenţie. Dar de îndată ce ieşi, ridică scutul şi ţâşni pe lângă el.

Alergă direct la zidul curţii şi se căţără pe acesta. Unul dintre oamenii Alchimistului şedea pe o piatră din apropiere, scuipând sâmburii unei portocale. Suliţa lui era pe pământ lângă el şi pe creştetul capului avea coiful cu vârf albastru. Înălţând scutul, Lysippe se furişă pe lângă el şi se îndreptă spre vad.

Intră în apă, tresărind din cauza frigului din jurul coapselor şi fluieră la fel cum ar fi făcut dacă şi-ar fi chemat calul.

— Smyrna! strigă ea încet. Trebuie să vorbesc cu tine.

Aşteptă, tremurând ori de câte ori privea spre omul de pe mal. Scutul putea s-o ascundă de ochii acestuia, dar el putea să audă apa clipocind sau chemarea ei. Norii se împrăştiară şi luna făcu apa să pară argintie, luminând şi stupii de pe Dealul Sacru. Omul Alchimistului se ridică în picioare şi se întinse.

Un alt bărbat cu coif apăru pe mal şi schimbă câteva cuvinte cu tovarăşul lui. Începură amândoi să râdă.

Lysippe profită de faptul că paznicului îi fusese distrasă atenţia şi strigă iar:

— Smyrna! Am scutul grifonului! îţi poruncesc să vii!

Dinţii îi clănţăneau. Apa se tulbură în jurul ei. Un peşte mare cu o semilună aurie pe cap îi alunecă printre glezne, făcând să i se încreţească pielea. Dar nu se ivi nici o naiadă.

— Te rog, Smyrna… Macedonenii au dus-o pe sora mea pe o insulă din apropiere! Te rog, întreabă-le pe oceanide unde se află!

Aşteptă până când cerul deveni cenuşiu deasupra munţilor dinspre est şi braţul îi obosi atât de tare, încât de-abia mai putea înălţa scutul pentru a o ascunde de privirea bărbatului care preluase paza. Dar singurul semn că râul era bântuit fu o sclipire foarte scurtă pe care o prinse cu coada ochiului tocmai când renunţase şi se întorcea pe mal.

Înţepeni, uitându-se lung la locul unde apăruse. Dar sclipirea pierise deja. Annyla avea dreptate. Era clar că Smyrna nu avea de gând s-o ajute.

Abia mai găsi puterea să se caţere înapoi pe zid. Se furişă în Casa Somnului încă tremurând şi îşi trase pătura peste cap. Îi luă multă vreme ca să se încălzească.

Umbrele negre de sub ochii lui Lysippe nu trecură neobservate a doua zi de dimineaţă şi se alesese cu o răceală care o făcea să strănute. Melissa Aspasia o trimise la Casa Sângelui. O asigură că un mesager al templului fusese trimis la Pella pentru a negocia eliberarea surorii ei. Nu trebuia decât să aibă răbdare şi să încerce să nu-şi mai facă griji.

Lysippe se gândi la ceea ce îi spusese Hero, cum că şi mesagerii dispar. Apoi se gândi la Tanais şi că era posibil ca aceasta să moară singură pe o insulă, înainte ca ei să găsească piatra şi începu să tremure din nou. Voia s-o întrebe pe Melissa Aspasia atât de multe lucruri! Cum putea să aibă cineva un zeu drept tată, de ce amazoanele se transformau în nimfe, când alţii mureau pur şi simplu, dacă Tanais era îndeajuns de amazoană ca să se transforme şi ce se va întâmpla cu ea dacă se va transforma… Dar când încerca să vorbească, întrebările ieşeau

neclare, amestecate toate în capul ei cu regina Macedoniei şi fiul nenăscut al acesteia care avea şi el un zeu drept tată.

— E şi ea amazoană, nu-i aşa? bolborosea fata. Are ochii galbeni ca ai mei, şi s-a culcat cu un zeu la fel ca mama mea, dar nu ştia despre scut! Trebuie să chem naiada…

Aspasia clătină din cap şi mai chemă o Melissă. Amândouă o obligară pe Lysippe să înghită o licoare care mirosea suspect de mult cu cea pe care i-o dăduseră Annylei. Apoi Melissa Aspasia o puse să se bage în pat în Casa Sângelui şi îi mângâie părul ud până când fata încetă să mai strănute şi căzu epuizată într-un somn adânc.

După această întâmplare, zilele lui Lysippe fură presărate cu sarcini uşoare în templu şi în jurul acestuia. Umplea lămpile cu ulei, împodobea statuile cu ghirlande de flori proaspete, aducea apă de la fântână, curăţa peştele pe care preoţii îl aduceau de la râu, topea ceara de albine ca să facă lumânări şi îndeplinea o mie de alte treburi mărunte care o făceau să fie aproape la fel de ocupată ca Melissele. Era bucuroasă că avea de lucru, căci o împiedica să se mai gândească la eşecul avut când chemase naiada sau la ceea ce i se putea întâmpla lui Tanais.

Reuşi să aibă nişte discuţii mai raţionale cu Melissa Aspasia despre amazoane, dar preoteasa părea mult mai interesată de somnul tămăduitor şi cum ar putea acesta să-i ajute pe ceilalţi pacienţi, decât de adevărul despre tatăl lui Lysippe. Luă mostre din părul, unghiile, saliva şi sângele fetei şi plecă gânditoare să le testeze. Între timp, Lysippe, Annyla şi Hero continuau să se întâlnească în fiecare seară ca să discute despre ghicitori, şi Lysippe se consola cu gândul că, odată ce vor fi găsit piatra, o va folosi ca s-o oblige pe Smyrna să-i spună unde se află Tanais.

Orzul fu adunat de secerătorii din Efes şi paiele proaspete fură tăiate şi lăsate să se aurească în soare. Dar înţelesul ghicitorilor continua să le scape. Apoi, într-o după-amiază fierbinte, înăbuşitoare, Lysippe se afla în complexul preoţilor ajutând la turnarea cerii în forme pentru a face lumânări. În drumul ei spre ieşirea din atelier, răsturnă din greşeală o formă nefixată. Ceara picură în vasul pentru jăratic şi flacăra izbucni deasupra cărbunilor încinşi. În timp ce preoţii săreau să stingă focul, Lysippe se lumină. Ieşi în fugă din complex, ignorându-i pe

preoţii care strigau în glumă după ea că va da foc templului dacă nu era atentă, şi se repezi în curtea altarului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hero, ridicându-şi ochii de la lucru. Ai vreo veste despre sora ta…?

— Focul! zise Lysippe întretăiat. Ai avut dreptate, Hero! Informaţia din pergamentul filosofai era corectă, toate chestiile alea despre foc şi transformare. De asta se auzeau şoapte!

— Despre ce vorbeşti? se încruntă Hero. Doar nu te doboară iar febra, nu? Ai nişte ochi aşa ciudaţi…

Lysippe scutură cu sălbăticie din cap.

— Nu! Sunt bine. Statuile pe care le-am auzit în sanctuar! Grifonii!

Se întoarse agitată către Annyla, care alergase în curte după ea, alertată de strigăte.

— Asta s-a întâmplat prima dată când m-ai dus să văd zeiţa, îţi aminteşti? Am răsturnat lumânările şi roba a luat foc! Atunci mi s-a părut că aud grifonii şoptindu-mi. M-am tot întors acolo ca să-i mai aud, dar de obicei e foarte frig în templu chiar şi în zile fierbinţi ca aceasta, şi şoaptele nu s-au mai auzit. Am crezut că mi s-a părut, dar dacă nu e aşa? Vreau să încerc să aprind iarăşi focul acolo.

Hero râse.

— Statui care şoptesc? Şi eu care credeam că e ceva în neregulă cu urechile mele!

Dar faţa Annylei era serioasă.

— Nu ai voie să aprinzi focul în Templul lui Artemis, Lysippe! Chiar dacă ai auzit statuile grifonilor şoptind, cum ne va ajuta asta să găsim piatra?

— Nu înţelegi? Sunt sigură că data trecută încercau să-mi spună ceva, şi Smyrna mi-a zis să nu las piatra să se încălzească! Dacă a zis asta ca să se asigure că nu voi învăţa s-o folosesc înainte de a i-o da ei? Statuile grifonilor şi piatra trebuie să aibă o legătură între ele. Dacă îmi dădeau instrucţiuni? Data trecută şoaptele se auzeau slab, dar atunci era vorba de un foc mic. Poate că, dacă am încălzi statuia îndeajuns, aş putea să aud ce îmi spun.

Îi privi pe cei doi, conştientă de ceea ce le cerea să facă.

— Merită să încercăm, nu? Am putea să dăm jos robele şi bijuteriile zeiţei, să le înlocuim cu nişte saci vechi şi… să pregătim nişte apă ca să stingem focul după aceea. Dacă o facem în seara asta, nu va fi nimeni în templu cu excepţia lui Megabyxos, iar el va dormi în camera lui. Pot folosi scutul ca să ne ascundă.

— Chiar dacă nimeni nu va observa focul, mirosul va persista după aceea, protestă Annyla.

— Templul e mereu plin de fum! Va trebui doar să ardem multă tămâie a doua zi dimineaţa pentru a masca mirosul şi să pretextăm că am aprins prea multă din greşeală. Te rog, Annyla, sunt sigură că vom reuşi.

Hero începu să zâmbească uşor.

— Cu puţin noroc, Megabyxos se va îneca. O merită, pentru că i-a lăsat pe macedoneni s-o ia pe Tanais! Va trebui să ne acoperim feţele, totuşi, ca să nu leşinăm şi noi cât vom sta acolo.

Annyla se încruntă la el.

— Tu nu vii cu noi, Hero.

— Încearcă să mă opreşti!

— Dar sigur vei fi învinuit de aprinderea focului, dacă te vede cineva în templu!

Hero îi întoarse o privire amuzată.

— Te cred că îţi pasă mult de mine, dulcea mea Melissa.

Annyla se înroşi.

Înainte ca Lysippe să aibă timp să se mire de reacţia fetei, Hero chicoti şi continuă:

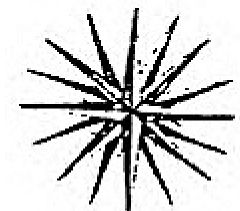
— Nu se poate aprinde un foc ca lumea doar cu căldura chipului tău, să ştii! Veţi avea nevoie de ulei şi de prafuri de alchimist ca să încălziţi bine statuia. Şi, dacă nu vă pricepeţi, o să daţi foc întregii clădiri. Eu ştiu cum să fac asta în siguranţă şi cum să sting focul după aceea. Totuşi, îmi trebuie o zi sau două ca să fac rost de tot ce am nevoie.

Se gândi o clipă, apoi îşi coborî vocea.

— Ce-aţi zice să aşteptăm până la eclipsa de lună? Am senzaţia că scutul magic al lui Lysippe va avea nevoie de puţin ajutor ca să ascundă ce avem de gând să facem de data asta!

Capitolul 13

FOCUL

Toate lucrurile se preschimbă în foc.

Sanctuarul interior al templului era înfricoşător noaptea. Când Annyla îşi mişca torţa, umbrele dansau, făcând-o pe Lysippe să tresară. Geamurile de pe acoperişul de deasupra statuii lui Artemis erau întunecate şi nici o scânteiere de stele nu străpungea norii ca să-i atingă coroana. Cei trei prieteni acţionară rapid, înlăturând robele fine şi bijuteriile, înlocuindu-le cu saci pe care îi aduseseră din magazie. Mai întâi un strat umed, apoi unul uscat. Astfel Lysippe avu ocazia să vadă pentru prima dată clar animalele sculptate în statuie. Pe picioarele, pe pieptul şi în jurul umerilor zeiţei albine, grifoni, lei şi cerbi minusculi de marmură se luptau pentru spaţiu. Cei doi grifoni care stăteau de o parte şi de alta a ei priveau procesul cu ochii lor de chihlimbar, făcându-i mâinile lui Lysippe să transpire.

Ascunzându-se cu ajutorul scutului, fusese uşor să se strecoare afară din Casa Somnului şi să se furişeze pe lângă paznici în templu. Hero le aştepta înăuntru şi adunară repede lucrurile de care aveau nevoie din ascunzătoarea din acoperiş în care băiatul le adusese mai devreme. Dar acum, când se aflau efectiv în faţa zeiţei, focul nu mai părea o idee la fel de bună. Dacă şoaptele fuseseră doar o închipuire? Asta ar fi destul de rău. Totuşi, ce o îngrijora de fapt pe Lysippe era posibilitatea ca avertismentul Smymei să fie adevărat. Dacă piatra îşi pierdea puterile când se încălzea?

În timp ce se uita nehotărâtă la grifoni, Annyla împături cu grijă robele lui Artemis şi le duse afară.

— Lysippe! şuieră ea, când intră şi o văzu stând tot acolo. Trebuie să ne grăbim!

Lysippe decise să ignore îndoiala şi o ajută pe fată să înmoaie fâşii de in în hidria mare pe care o umpluseră la fântână în dimineaţa aceea şi pe care o aduseseră pe furiş în sanctuar. Mâinile îi tremurau şi risipea întruna apă. Hero fluiera uşor pentru el însuşi în timp ce se mişca în jurul statuii, turnând amestecul lui de ulei şi prafuri secrete de alchimist peste învelişul exterior. Părea să fie singurul care se distrează. Mutară ofrandele zeiţei la o distanţă sigură şi, în sfârşit, totul fu gata.

Stăteau în mijlocul podelei de marmură curăţate, ţinând în mână fâşii de in ud, uitându-se unul la altul.

— Se porneşte vântul, şopti Hero. Ar trebui să închidem uşile. Altfel va fi curent şi focul ne va scăpa de sub control.

Annyla le închise încet, o privi pe Lysippe şi îşi muşcă limba.

— Asta e… Noroc!

Lysippe se uită la grifoni.

— Nu am nevoie de noroc. Ori îmi vor vorbi, ori nu.

— Nu uita să-i întrebi unde e Piatra, zise Hero. Altfel toate astea vor fi pierdere de vreme.

Întunecat, îşi trase peste gură şi peste nas pânza de in udă şi atinse flacăra torţei de un colţ al învelişului. Se uzi un sfârâit şi se ivi o scânteie verde, puternică, apoi focul se întinse pe picioarele zeiţei atât de repede şi cu atâta violenţă, încât Annyla şi Lysippe se dădură înapoi pentru a evita căldura bruscă.

Hero o luă de mână pe Annyla şi o trase în spatele sanctuarului. Fumul se îngroşa sub acoperişul de sticlă. Cu picioarele tremurând, Lysippe îşi puse repede legătura de in ud peste faţă şi se sui pe bancă în faţa statuii. Simţea focul dogorându-i în obraji. Faţa senină a zeiţei era aurie din cauza luminii tremurătoare. Dar se pare că Hero chiar ştia ce face şi flăcările nu se întindeau. Privi la grifoni în aşteptare.

— Vorbiţi cu mine! îi imploră ea. Spuneţi-mi unde este ascunsă Piatra Smymei! Spuneţi-mi cum s-o vindec pe Tanais!

Se auzi un zgomot dincolo de uşi. Annyla şi Hero priviră înjur speriaţi. Dar Lysippe uită de tot când auzi din nou şoaptele.

Se aplecă înainte, tremurând de emoţie. Şoaptele erau mai clare ca data trecută, dar, cu toate acestea nu putea desluşi cuvintele. Cu ochii aţintiţi asupra grifonilor, se ridică de pe bancă şi se târî spre fum şi căldură.

— Atenţie, Lysippe! strigă Annyla.

Avertismentul ei se transformă într-un ţipăt când uşile sanctuarului interior se deschiseră cu un zgomot puternic. Vântul pătrunse în încăpere, prinzând flăcările şi trimiţându-le spre acoperiş într-o coloană sfârâitoare. Sticla se făcu ţăndări şi Lysippe se dădu înapoi clătinându-se sub ploaia de fragmente strălucitoare care cădea prin fum. Fu vag conştientă de prezenţa altor corpuri în sanctuar, dar nu îndrăzni să-şi ia ochii de la statuie. Apa clipoci peste picioarele zeiţei, sfârâind pe marmura încinsă.

Se crăpă încă un geam. Vântul, care acum trecea liber prin sanctuar, purtă flăcările şi mai sus şi una dintre barele galeriei de deasupra începu să ardă. Lysippe simţea că i se învârte capul. Îi venea să leşine din cauza căldurii, iar şoaptele îi pătrundeau în minte, dar tot nu înţelegea nimic.

Annyla ţipă din nou. Lysippe se întoarse la timp pentru a vedea câţiva paznici dând buzna pe uşă. Doi dintre ei îl ţineau pe Hero care se zbătea. Altul încerca s-o tragă pe Annyla afară din sanctuar, în timp ce aceasta se lupta să ajungă la hidria.

— Trebuie să stingem focul! suspina Annyla. Daţi-i drumul lui Herostratus, el ştie s-o facă!

— Nu vorbi prostii!

Paznicul îi desprinse degetele de pe clanţă.

— Dă-te la o parte şi lasă-i pe preoţi să se ocupe de asta.

Afară, în noapte, cineva sufla necontenit din cornurile de bronz. Preoţi şi preotese cu ochii cârpiţi de somn, îmbrăcaţi încă în veşmintele de noapte, alergau printre coloane strigând. Prin uşile deschise ale sanctuarului, Lysippe îi văzu cum înşfacă repede comorile templului şi ies iar clătinându-se. Câţiva încercară să ajungă pe acoperiş, dar bârnele se aprinseseră şi mare parte din galeria de lemn era în flăcări. Vechea scară de cedru din mijlocul templului părea un şemineu uriaş. Alţii se repeziră în sanctuar şi începură să vânture robele arzând ale zeiţei cu draperiile pe care le smulseseră în grabă în încercarea

de a opri focul să se răspândească. O împinseră la o parte pe Lysippe şi îi strigară să iasă înainte de a apuca să fie rănită. Bărbaţii care îl prinseseră pe Hero îl traseră deoparte şi îl împinseră violent în zidul din fundul camerei.

— Acum chiar că ai dat de bucluc, Herostratus! strigă unul dintre ei, tuşind din cauza fumului.

Îi trase de pe faţă masca de in şi i-o flutură prin faţa ochilor.

— Credeai că asta o să te salveze? Asta e dovada că focul nu a fost accidental! L-ai pus intenţionat, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Hero nu pierdu timpul ca să-şi apere nevinovăţia.

— Închideţi uşa! strigă el răguşit. Nu faceţi decât să-l înteţiţi…

— Taci! strigă paznicul templului drept răspuns şi îl pocni ca să-şi întărească porunca. Hero gemu şi scuipă un dinte plin de sânge.

Ameţită, Lysippe se ghemui în mijlocul oamenilor care strigau şi alergau. Şoaptele deveneau din ce în ce mai puternice, dar tot nu înţelegea ce spuneau acestea.

— Unde este Piatra Grifonului? strigă ea. Trebuie să-mi spuneţi unde se află ascunsă piatra!

Cu un efort, ignoră confuzia din jurul ei şi luă scutul din locul său sigur de lângă perete.

— Sunt ultima amazoană! Posed scutul grifonului! Vă poruncesc!

Se auziră râsete în mintea ei, ca nişe aripi care băteau. Apoi, un şuierat scurt, viclean: *Aici.*

Lysippe înlemni. Se părea că acel cuvânt nu venise de la niciuna dintre statuile grifonului, ci de la picioarele zeiţei care erau acum în întregime cuprinse de flăcări. Îşi trase masca mai sus, ridică scutul ca să se apere de căldură şi se apropie mai mult de foc.

Un preot aproape că o răsturnă.

— Toată lume afară! O să pierdem statuia! ATENŢIE!

Oamenii se împrăştiară chiar când statuia lui Artemis se despică din cap până în picioare cu o pârâitură care zgudui templul din temelii. O aşchie zbură din inima focului şi o lovi pe Lysippe deasupra ochiului drept într-o explozie de lumină şi durere. Se dădu înapoi clătinând, se împiedică de bancă şi se prăbuşi printre fragmentele de sticlă şi piatră fierbinte. Scutul îi

căzu din mână şi alunecă pe podea. În jurul ei, toată lumea ţipa. Vopseaua de pe aripile grifonilor se scorojea, iar ochii acestora ardeau ca şi cum ar fost vii. Mâinile de aur ale zeiţei se topeau. Foarte încet, statuia în flăcări, cu braţele încă întinse, se înclină către ea.

— Fugi, Lysippe! strigă Hero de la uşă, în timp ce paznicii îl trăgeau afară.

Orbită, Lysippe o privi clipind pe zeiţă. În timp ce aceasta se prăbuşea, o piatră neagră cu auriu, perfect rotundă, de mărimea capului unui bebeluş, se rostogoli printr-o gaură aflată în picioarele zeiţei şi săltă în faţa ei pe podeaua de marmură.

— Mişcă-te. Şoapta venea de la piatră.

Deodată, Lysippe îşi dădu seama de pericolul în care se afla. Inima îi bătea îngrozită şi se rostogoli la o parte. Statuia se prăbuşi, împrăştiind mii de scântei şi aşchii acolo unde fata zăcuse doar cu câteva clipe mai devreme.

Se ridică clătinându-se, tuşind, pe jumătate orbită de fum şi îşi scoase masca de in de pe faţă. Era aproape uscată, însă o înfăşură în jurul mâinilor şi le cufundă în flăcările în care văzuse piatra rostogolindu-se. Dar se dădu înapoi când ceva ţâşni dintre ele, atât de rapid, ca o părere, şi dispăru în coloana de flăcări. Acest ceva – o albină? Un soi de pasăre? — ieşi la suprafaţă într-un jet de scântei şi zbură vijelios spre acoperiş, ducând cu sine flăcări puternice care făcură bârnele să explodeze şi să se prăbuşească în spatele său. Apoi găsi geamul spart din acoperiş şi evadă în întuneric. În timp ce Lysippe se uita după creatura care ardea, încercând să se concentreze în ciuda fumului care îi intra în ochi, ceva întunecat şi greu fu aruncat peste ea din spate şi nişte braţe puternice o traseră înapoi.

— Nu! protestă ea, zbătându-se să ajungă la piatra pe care o zărise în inima focului. Lasă-mă! Piatra, scutul meu…

Nu avea rost. Puterile o părăsiseră. Greutatea de pe capul ei era o pătură udă. În timp ce se clătina sub greutatea acesteia, braţele o ridicară ca pe o boccea. Fu vag conştientă de faptul că o aruncă cineva pe umăr şi o duce afară în noapte, trecând prin căldura şi fumul îngrozitor.

Salvatorul ei o lăsă jos în curte, fără prea multă blândeţe, şi o rostogoli de câteva ori ca să stingă şi ultimele flăcări. Apoi trase

draperia ca s-o lase să respire. Lysippe zăcea întinsă pe spate, sufocându-se. Îşi dădu seama că mirosul oribil de păr ars provenea de la propriul cap. Arsurile de pe tot corpul, pe care mai înainte nu le observase, începură să doară pe măsură ce aerul rece le atingea. Norii se fugăreau pe cerul aprins de lumina portocalie tremurătoare de dedesubt. Vântul îi transforma în zdrenţe, dar stelele luceau stins din cauza focului. Întregul Templu al lui Artemis era în flăcări. Părea imposibil ca vreun suflet să fi scăpat viu. Casa Somnului ardea şi ea, la fel şi una dintre laturile complexului preoţilor. Preotese cu feţe mânjite de funingine aruncau apă pe pereţii Casei Sângelui, în timp ce altele ieşeau clătinându-se pe uşă purtând lectici cu pacienţi, pe care le depuneau în rând în aer liber la o distanţă sigură de flăcări.

Lysippe îşi simţea deja membrele îngreunate de ivirea somnului tămăduitor. Văzu cum Hero mergea spre poartă sprijinit de doi paznici. Mâinile băiatului fuseseră legate la spate, deşi acesta părea copleşit de fum şi nu se opunea. Spera ca Annyla să fi reuşit să iasă. Apoi un nechezat sălbatic, îngrozit, se auzi printre sunetele de corn şi frica pentru calul ei îi alungă subit amorţeala.

Deasupra curţii altarului plutea creatura arzătoare, asemănătoare cu o pasăre, care zburase afară din templu. Lăsa o urmă de foc şi distrugere pe oriunde trecea. Se lăsă în jos, dincolo de zidurile altarului şi un fuior de fum se ridică de acolo. Vânt-de-Nord necheză încă o dată înspăimântat. Lysippe îşi aduse aminte de paiele proaspete pe care ea şi Hero le vânturaseră pentru cal mai devreme în seara aceea şi făcu un efort curajos să se ridice în picioare.

— Stai acolo! se răsti salvatorul, şi ceva ascuţit o împinse la loc.

Lysippe privi să vadă ce e. Spre uimirea ei, o suliţă stătea îndreptată spre pieptul său.

— Dar calul meu… Vânt-de-Nord se află încă în curtea altarului! O să ardă!

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte ca tu şi prietenii tăi să daţi foc templului, nu?

Vocea paznicului era rece. Clipi înspre el şi îl recunoscu pe bărbatul care stătuse afară lângă Casa Somnului în seara aceea. Cel pe care îl păcălise de atâtea ori.

— Te rog! strigă ea, tuşind din cauza cenuşii negre. E ceva acolo care dă foc lucrurilor! A ieşit din statuia zeiţei. Unde îl duc pe Hero? Spune-i să-mi scoată calul… nu am vrut să ardă aşa… e din cauza creaturii… Cred că e diavolească!

— Singurul diavol de aici e cel care a pus focul, zise paznicul.

Dar vocea i se îmblânzi puţin când fata tuşi din nou.

— Fumul îi face pe oameni să vadă lucruri ciudate, întinde-te! Eşti arsă rău. Melissele te vor îngriji în curând.

— Trebuie să-l ajuţi pe Vânt-de-Nord!

Lysippe luptă din nou cu somnul şi încercă să se ridice. Paznicul o împinse din nou la loc. Îşi umezi buzele crăpate şi încercă să fluiere. Totul se învârtea în jurul ei acum.

Apoi se auzi un alt nechezat, urmat de ropotul copitelor pe piatră şi dintr-odată calul ei fu lângă ea. Apucă să vadă picioarele şi burta lui Vânt-de-Nord, negru de transpiraţie, în timp ce acesta dădu înapoi peste ea. Paznicul se ghemui cu un strigăt de surpriză. La început, fata crezu că armăsarul vrea să-l atace. Apoi zări flăcările pe cer deasupra calului care clănţănea din dinţi şi putu să vadă pentru prima dată clar creatura care ieşise din statuie.

Avea aripi acoperite cu pene zburlite, albastre şi roşii. Avea cap de vultur şi corpul unui pui de leu în miniatură, iar firele de păr negru erau aurii la capete ca şi cum ar fi fost înmuiate în vopsea. O coadă de leu minusculă şfichiuia aerul, lăsând o urmă de foc care era înteţită de bătăile sălbatice ale aripilor. Din nişte labe prea mari ieşeau gheare stacojii, iar ochii erau galbeni precum cei ai lui Lysippe. Scotea nişte ţipete ascuţite în timp ce îşi lua avânt şi plonja. Părea mai mare ca atunci când îl văzuse în templu, dar de-abia dacă ajungea la dimensiunea unei ciori mari.

Frica i se risipi puţin.

— Grifonule! şopti Lysippe, privind cum creatura încercă cu îndârjire, dar fără folos să ajungă la urechile lui Vânt-de-Nord.

Calul dădu înapoi iar şi lovi cu copitele din faţă. Micul grifon dădu sălbatic din aripi şi se roti mai sus, ţipând iar. Deşi

creatura era mică, era clar că Vânt-de-Nord era îngrozit. Cu toate acestea, paznicul părea că nu vede grifonul şi credea că teama calului era pur şi simplu cauzată de foc.

— Pleacă de aici, animal tâmpit! strigă el, lovindu-l cu mânerul suliţei. Câţiva oameni care treceau alergând pe lângă ei se opriră ca îndepărteze calul, dar majoritatea erau prea ocupaţi să lupte cu focul şi să salveze comorile templului, ca să observe agitaţia din colţul curţii.

Lysippe îşi ridică fruntea. Era prea extenuată ca să se mire de apariţia creaturii din legende.

— Încetează, zise ea răguşit. Lasă-l în pace pe Vânt-de-Nord şi nu mai da foc lucrurilor!

Spre uimirea ei, grifonul se întoarse şi o fixă cu unul din ochii lui cei galbeni.

Ce fac acum? şopti el.

— Nu ştiu… du-te şi înmoaie-ţi coada în apă.

Grifonul îi făcu lui Vânt-de-Nord o ultimă zgârietură cu ghearele lui stacojii şi îşi luă ascultător zborul spre port.

— Apoi du-te şi găseşte-o pe sora mea! strigă Lysippe după el, dar vocea îi era înecată de fum şi nu ştia dacă o auzise.

Vânt-de-Nord îşi revenea, tremurând. Uşurat, paznicul îşi lăsă jos suliţa şi vru să-l liniştească. Lysippe se ridică pentru ultima dată. Încercă să vadă dacă oamenii Alchimistului mai stăteau de pază pe mal, dar era imposibil să-ţi dai seama cu toată mulţimea de oameni panicaţi care încercau să împiedice focul să se întindă în oraş.

— Du-te, şopti ea. Du-te la râu.

Calul fornăi şi o luă la trap.

Lysippe se lăsă pe spate cu un oftat. Oare chiar vorbise cu un grifon? Somnul tămăduitor i se strecura în membre, alungând durerea provocată de arsuri. Îşi dădu seama că un alt bărbat i se alăturase salvatorului ei. Cei doi vorbeau cu voce joasă, privind-o din când în când, şi nou-venitul arătă spre cerul de deasupra golfului.

Paznicul templului se strâmbă.

— Ai văzut leul lui Androklos? Şi mie mi s-a părut că l-am văzut. Poate de asta a înnebunit calul. E o noapte cu ghinion, fără îndoială. Am pierdut templul. Aceasta nu e doar o farsă

copilărească, deşi aşa pare. Pentru asta vor cădea capete, ascultă cuvintele mele!

***

Smyrna grăieşte…

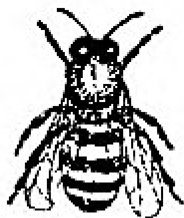
Am avertizat-o! Nu am avertizat-o să nu lase piatra să se încălzească? Şi ea ce face? Dă foc templului! E vina mea. Nu numai că am subestimat-o pe copila aceasta, dar nu am fost în stare nici să văd cât de disperată era.

Poate ar fi trebuit să-i spun adevărul despre sora ei, în noaptea aceea în care a venit la râu implorându-mă s-o ajut. Dar am crezut sincer că e mai bine să nu ştie. Am fost mamă cândva şi am încercat s-o apăr de încercările morţii şi de tot ceea ce urmează acesteia.

Acum nu mai are rost să ascund adevărul. Grifonul a zburat, şi e doar o chestiune de timp până când copila îşi va da seama ce s-a întâmplat. Întrebarea e: ce va face apoi? Doar ea poate porunci grifonului. E o mare responsabilitate pentru cineva atât de tânăr, iar acum e mai singură ca oricând.

Capitolul 14

PAGUBA

Binele şi răul sunt una.

Lysippe se trezi cu un sentiment teribil că era ceva în neregulă. Stătea întinsă pe o rogojină pe podeaua unei încăperi mici, goale şi mâinile şi picioarele îi erau înfăşurate în bandaje de în. Îşi simţea capul ciudat de uşor, amintindu-i de momentul în care căzuse într-un tufiş de ciulini în stepă, pe când era copil, şi mama ei îi tăiase părul ca să poată să-i scoată. Ridică destul de greu un pumn şi încercă să-şi dea jos bandajele ca să poată să-şi pipăie capul, dar degetele îi erau ţinute prizoniere în cârpe şi nu putu să desfacă nodurile.

Se ridică în capul oaselor, ameţită după somnul tămăduitor, şi strâmbă din nas. Era singură şi uşa era închisă, dar camera era invadată de un miros amar. Lumina soarelui care pătrundea prin fereastră era de un bronz mohorât. În apropiere se auzeau nişte voci scăzute de femeie.

— Nu ştiu cum de se aşteaptă cineva să putem lucra în astfel de condiţii.

— Doar zeiţa ştie ce se va întâmpla cu noi acum.

— Nu pot să înţeleg de ce ar vrea cineva să facă un lucru atât de îngrozitor.

— L-au interogat pe copii?

Inima lui Lysippe bătu violent de două ori. Se chinui să se ridice şi se duse la fereastră. Ruinele fumegând, vizibile la

distanţă, la picioarele Dealului Sacru o făcură să-şi aducă pe dată aminte de tot ceea ce se întâmplase. Privi la ele îngrozită, simţind că i se face greaţă.

Încăperea în care se afla era situată la al doilea etaj al unei case mari din oraş, în apropiere de agora. Dar în loc de piaţa zgomotoasă şi plină de viaţă pe care şi-o amintea, cetăţenii din Efes şi sclavii lor stăteau în grupuri mici sub coloanele înnegrite de fum, vorbind încet şi uitându-se din când în când înspre maidanul fumegând pe care se aflase templul lor. În jurul fântânii se adunau femei ducându-şi fiecare hidria, schimbând şoapte şi îmbrăţişându-se înlăcrimate, în loc să bârfească, aşa cum făceau de obicei. Chiar şi copilaşii care se jucau pe stradă păreau afectaţi; când unul dintre ei aruncă o minge înspre ruine, alergară cu toţii acasă, fără să încerce s-o recupereze. Lysippe văzu şi de ce. Bărbaţi purtând coifuri cu vârfuri albastre patrulau în preajmă.

Închise ochii ca să nu fie nevoită să vadă mai mult.

— Sper că eşti mulţumită, se auzi un glas rece în spatele ei. Templul a ars până în temelii şi odată cu el, şi o parte din Efes. Hambarul cu orz a luat foc şi vântul a înteţit flăcările. Avem noroc că nu am pierdut tot oraşul. E un miracol că nu a murit nimeni. De ce ai făcut-o? A fost un fel de răzbunare perversă pentru răpirea surorii tale? Sau pur şi simplu nu erai de acord cu sacrificiile noastre?

Lysippe se întoarse. Melissa Aspasia stătea în cadrul uşii, încruntându-se la ea. Din cauza cenuşii, roba preotesei era gri şi avea cearcăne negre sub ochi. Îşi băgase părul murdar sub o eşarfa.

— Eu…

Gâtul îi era uscat şi o durea.

— Nu am intenţionat să îi dăm foc, zise ea cu voce pierită, terminând într-un acces de tuse.

Se duse clătinându-se la rogojină şi se întinse după hidria aflată lângă ea, dar bandajele o împiedicară s-o apuce.

Melissa Aspasia strânse din buze, îi luă hidria şi îi turnă nişte apă într-un vas ca să poată bea. În timp ce Lysippe înghiţea recunoscătoare, văzu dezamăgirea teribilă din ochii preotesei şi se simţi îngrozitor.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Îţi pare rău? Crezi că asta o să ne aducă înapoi templul şi comorile nepreţuite pe care le-am pierdut în incendiu? Am salvat câte am putut, dar restul au dispărut pentru totdeauna. Au dispărut, Lysippe! Toate acele lucruri pentru care oamenii şi-au dedicat întreaga viaţă şi pe care le-au lăsat în grija zeiţei pentru că au crezut că ea le va păstra în siguranţă. Le-ai trădat încrederea. Chiar şi albinele au zburat din stupii lor de pe deal. Nu suportă fumul. Chiar acum, preoţii se află pe câmpie, încercând să prindă reginele. Voiau să te mânjească de miere şi să te lase afară drept momeală. Furia le-a mai trecut puţin, dar la început am făcut tot ce am putut ca să îi împiedic să te târască de aici în timp ce dormeai.

Lysippe închise ochii.

— Cât timp am dormit?

— Cinci zile.

— Cinci zile!

Privi deznădăjduită pe fereastră.

— Dar…

— Da, încă mai fumegă. La ce te aşteptai? Incendiile sunt mult mai uşor de pus decât de stins. Aveam o părere mai bună despre tine, Lysippe. Te-am primit pe tine şi pe prietenii tău şi v-am dat adăpost. I-am ascuns lui Megabyxos cine eşti cu adevărat ca să nu te vândă celui care ar fi dat cel mai mult pe tine. Şi aşa ne răsplăteşti!

Melissa Aspasia dădu din cap şi puse hidria la loc. O ţinea de toartă cu degetele ei albe, respirând adânc ca şi când i-ar fi fost frică să nu se înece dacă vorbeşte. Lysippe se chinuia să se gândească la ce ar mai putea să spună, doar că nimic nu părea potrivit.

În cele din urmă, Melissa Aspasia se îndreptă de spate.

— Aşază-te, zise ea cu răceală. Lasă-mă să văd dacă puterile tale de amazoană ţi-au vindecat rănile. Presupun că da, având în vedere felul în care ţopăi pe aici, deşi, dacă ar fi să existe vreun pic de dreptate pe lume, ar trebui să suferi la fel de mult ca alte biete suflete pe care le-am tratat aici şi care urlă de durere zi şi noapte. Nimeni nu a închis un ochi. Te-aş duce să

vezi rezultatul operei tale, dacă nu aş fi primit instrucţiuni să te ţin aici pentru binele tău.

Lysippe de-abia mai auzea. Cinci zile… încă fumegând… exista încă posibilitatea ca nimeni să nu fi găsit piatra.

Se aşeză umilă pe rogojină în timp ce Melissa Aspasia îi desfăcea bandajele şi îi examina pielea nouă, trandafirie de dedesubt. Nu o mai durea acum, dar îşi amintea arsura de când îşi băgase mâine în foc.

— Unde sunt Hero şi Annyla? întrebă ea. Pot să-i văd?

Melissa strânse din buze.

— Nu, nu poţi. Trebuie să stai aici şi să-i fii recunoscătoare lui Megabyxos că te-a lăsat în grija mea şi nu te-a dat pe mâna idioţilor de acolo, care se ceartă pe Efes de parcă nu ar avea nimic mai bun de făcut!

Lysippe simţi că i se usucă gura când îşi aminti de soldaţi.

— Annyla…

— Vorbesc despre băiat. În calitatea ei de preoteasă, Annyla s-a supus legilor templului, deşi mă îndoiesc că această afacere a fost ideea ei.

— Nu a fost vina lui Hero!

— Nu? El a dat foc sau cel puţin aşa i-a spus satrapului înaintea de izbucnirea incendiului, şi, cu toate că în mod normal nu aş crede un cuvânt din ce zice băiatul ăsta, de data asta o voi face.

— Nu, a fost ideea mea! Eu…

Îşi plecă fruntea.

— Am vrut să încerc ceva.

Melissa Aspasia se ridică şi o porni spre uşă.

— Când te vei hotărî să-mi spui adevărul, Lysippe, mă voi întoarce să te ascult. Până atunci, să nu-ţi vină vreo idee să părăseşti încăperea asta. Sunt paznici la uşă, iar fereastra e prea mică să ieşi prin ea. Am verificat. Îmi cer scuze că nu ai un pat ca lumea, dar sunt alţii care au mai mare nevoie de unul decât tine.

Ochii lui Lysippe se umplură de lacrimi.

— Cel puţin spune-mi ce s-a întâmplat cu calul meu. Şi a văzut cineva un grifon? Avea coada de foc! De asta a ars o aşa mare parte de oraş. Îmi pare rău, cred că l-am chemat eu

cumva. Nu am făcut-o intenţionat, dar am încercat să găsesc piatra Smyrnei…

Cu un sentiment de mare uşurare, îi spuse Melissei Aspasia totul. Că vorbise cu naiada la râu, că speraseră că focul le va face pe statuile grifonului să vorbească şi că regina Olimpia voia Piatra Grifonului în schimbul vieţii lui Tanais.

— Aşa că, înţelegi, trebuie să mă laşi să ies, termină ea. Altfel, sora mea va muri.

Melissa Aspasia ascultă tăcută, cu o mână pe uşă. Când Lysippe termină, ochii îi erau încă reci.

— Aici se află oameni pe patul de moarte, zise ea încet. Sanctuarul secret al lui Artemis este distrus, întregul Efes e în doliu. Alchimistul a profitat de dezordine şi l-a răpit pe satrap, iar acum încearcă să pună stăpânire pe oraş. Credeam că până şi tu vei avea mai mult bun-simţ decât să inventezi poveşti într-un moment ca ăsta.

— Dar nu este o poveste! protestă Lysippe. Ştii că noi, amazoanele, suntem diferite de alţi oameni. Chiar a fost un grifon şi eu trebuie să…

Uşa se închise cu zgomot. Cu inima strânsă, auzi cum drugul de fier cade la locul său de partea cealaltă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să încerce fereastra. Dar nici măcar capul nu îi intra. Bătu la uşă. În afară de paznicul nevăzut care îi spuse să înceteze cu zgomotul, nu veni nimeni. Deja înfricoşată, se întoarse la fereastră şi îl fluieră pe Vânt-de-Nord. Dar acesta nu putea s-o audă. Privi cercetător spre cer. Chiar dacă grifonul fusese real, şi nu doar o halucinaţie indusă de fum, nu se zărea nicăieri. Oricum, nu era sigură că voia ca acesta să se întoarcă. N-ar face decât să dea foc la altceva şi arseseră deja prea multe lucruri.

Se lăsă pe genunchi şi privi cum ruinele templului capătă o culoare roşie-aprinsă în lumina soarelui ce apunea.

— Nu am intenţionat niciodată să îl ardem până la temelii, şopti ea. Pe cuvânt.

De dedesubt se auzi un fornăit uşor de alinare. Tresări şi îşi lipi obrazul de perete ca să-şi poată vedea calul. Ochii acestuia sclipiră în umbră când îşi înălţă capul.

— Ascunde-te, Vânt-de-Nord! şopti ea. Aşteaptă-mă!

Îl privi cum o porneşte la trap pe o alee din apropiere, apoi plecă de la fereastră şi bău restul de apă. Se încolăci pe rogojină şi încercă să nu se gândească la ceea ce le putea face Alchimistul prietenilor ei.

La un moment dat în timpul nopţii, se auzi un scârţâit uşor la uşă. Lysippe se trezi imediat, aducându-şi aminte de ceea ce spusese Melissa Aspasia despre preoţii care voiau să se răzbune. Dar silueta subţire care se strecură înăuntru era Annyla, care părea palidă şi epuizată.

Fata îşi îmbrăţişă prietena.

— O, Lysippe, am fost atât de îngrijorată! strigă ea. Nu au vrut să-mi spună unde eşti. Drept pedeapsă că am ajutat la aprinderea focului am fost pusă să fac cele mai nesuferite munci şi trebuie să mă rog la Artemis să mă ierte timp de o oră întreagă în fiecare zi, aşa că nu am avut timp să te caut. Credeam că ai fost dusă la apartamentele satrapului şi interogată, ca Hero! Apoi eram sigură că Alchimistul a apus mâna pe tine; s-a instalat la putere, ca rege tiran şi oamenii lui îi târăsc pe cetăţenii de pe străzi dacă îndrăznesc să protesteze.

Lysippe tresări şi o îndepărtă pe fată.

— Îmi pare rău… te-ai ars tare? Nu m-au lăsat să mă duc la foc, dar am reuşit să salvez…

Îşi duse mâna la gură.

— Lysippe, părul tău cel frumos!

Lysippe îşi duse o mână la cap. Uitase de senzaţia că avea capul uşor. Câteva şuviţe lipite de craniu era tot ce rămăsese din părul ei lung şi bogat.

— Nu contează, zise ea, aducându-şi aminte cât de proastă fusese când insistase să şi-l împletească la loc înainte ca vânzătorii de sclavi s-o captureze pe ea şi pe Tanais.

— Ascultă, Annyla, trebuie să ne întoarcem la templu! Am văzut piatra în foc, dar m-au târât afară înainte de a apuca să pun mâna pe ea.

— Templul nu mai e, zise Annyla, cu lacrimi în ochi. Nu mai e.

— Ştiu.

— N-ar fi trebuit să avem încredere în Herostratus!

Annyla măsura încăperea cu pumnii strânşi.

— Aşa-i trebuie, să fie iar în lanţurile Alchimistului! Sper că e biciuit în fiecare zi!

Se opri la fereastră, unde lumina palidă venind dinspre ruine făcea vizibile pantele mai joase ale Dealului Sacru şi stupii goi. Lovi peretele şi scoase un suspin furios.

— Oh, Artemis, nu am vorbit serios!

Lysippe îngheţă.

— Alchimistul l-a pus în lanţuri pe Hero? Eşti sigură?

— Altundeva nu-mi închipui că ar putea fi. Hero a fost sclavul lui, aşa că, după lege, Alchimistul încă îi este stăpân, cred, nu că l-ar putea cineva împiedica pe acesta să facă exact ceea ce doreşte, acum. Bietul Herostratus! De ce a făcut să ardă templul aşa? E prost, să-şi distrugă propriul adăpost!

— Grifonul a făcut-o, nu Hero, spuse Lysippe privind spre uşă. Trebuie să găsim piatra, Annyla, altfel tot ce am făcut a fost în van. Cum ai intrat aici? Paznicii sunt încă afară?

— Dorm, zise fata cu un zâmbet viclean. Le-am strecurat nişte praf în vin. Şi Melissele sunt extenuate, doar una sau două mai sunt de serviciu în seara asta. Melissa Aspasia s-a dus să discute cu Megabyxos despre tine. Aşa am aflat unde eşti. O, şi ţi-am adus ăsta; e cam murdar, dar l-am găsit în grămada cu lucruri salvate de la incendiu. Probabil că cineva l-a scos, crezând că e o comoară de-a templului. M-am gândit că poate ai nevoie de el.

Ieşi pe coridor şi trase înăuntru un scut înnegrit, sub formă de semilună. Îl ţinea la distanţă, ca şi cum i-ar fi fost frică de el.

— Sper că încă funcţionează.

Inima lui Lysippe se umplu de bucurie. Pipăi imaginea grifonului murdar, îl încercă pe mână şi zâmbi când încăperea deveni neclară şi ochii Annylei îşi pierdură concentrarea. O apucă pe fată de mână, făcând-o să se înece.

— Bine lucrat! Stai aproape de mine şi ne va ascunde pe amândouă.

În timp ce se furişau pe lângă paznici şi prin casă, sentimentul de vină al lui Lysippe creştea. Peste tot în jurul ei se aflau oameni bandajaţi, care gemeau în somn. Acestea erau probabil cazurile cel mai puţin grave, întrucât stăteau pe rogojini ca ale ei, direct pe podea. Nici nu-i venea să se gândească la cum trebuia să fi arătat pacienţii din paturi.

Ieşiră pe un balcon care dădea spre o curte centrală, unde se ghemuiră în spatele scutului şi Lysippe fluieră uşor după Vânt-de-Nord. Dinspre stradă se auziră zgomote de copite şi un sforăit drept răspuns. Paznicii care patrulau dedesubt înlemniră de uimire când căluţul sări peste poartă şi traversă curtea tropăind.

— Aceea nu e una din fetele care au dat foc la templu? întrebă unul, uitându-se la Annyla. Se întunecă la faţă când Lysippe coborî scutul.

— Sunt amândouă fetele! Opriţi-le!

Lysippe o ajută pe Annyla să urce pe cal, sări în spatele ei şi îl îndemnă pe Vânt-de-Nord s-o ia spre poartă. Annyla scoase un strigăt uşor când simţi muşchii animalului încordându-se şi pe Lysippe ridicându-şi picioarele ca să nu se lovească de lemn. Apoi săriră peste poartă şi galopară în susul străzi, înspre ruinele Templului lui Artemis.

Scutul le feri de privirile cercetătoare ale mercenarilor care patrulau, iar calul le ajută să treacă peste cenuşa fierbinte fără să-şi ardă tălpile. Dar fură nevoite să încetinească atunci când se apropiară de locul unde fusese templul. Pe măsură ce copitele lui Vânt-de-Nord striveau molozul, palmele lui Lysippe transpirau din ce în ce mai tare. Annyla scoase suspine slabe de deznădejde când recunoscu rămăşiţele fumegând ale Casei Somnului şi ale Casei Sângelui. Tot ceea ce se păstrase din Templul lui Artemis era doar o treaptă crăpată şi un morman de coloane căzute. Vânt-de-Nord sforăi, ezitând să înainteze.

— Stai aici, şopti Lysippe şi sări pe molozul încă fierbinte.

— Ai grijă! zise Annyla, agăţându-se de coama lui Vânt-de-Nord.

Lysippe se căţără cu greu pe coloanele căzute la pământ şi pe grămezile de neidentificat acoperite de funingine până când ajunse în sanctuarul interior. Folosi scutul pentru a săpa prin mizerie, tuşind din cauza norilor de cenuşă care se ridicară.

— Repede, Lysippe! strigă Annyla în spatele ei. Soldaţii ne-au văzut.

Lysippe începu să scormonească mai repede, respirând greu. Dacă aceia care salvaseră obiecte din templu găsiseră piatra deja? Dacă arsese deja împreună cu restul?

Tresări când zări o fulgerare de auriu cu negru sub cenuşă. Lăsă scutul deoparte şi căzu în genunchi ca să poată scormoni cu mâinile goale. De-abia simţi căldura când dădu cenuşa la o parte.

Piatra Grifonului.

Se afla în faţa ei, iar culoarea nu fusese alterată de foc, ridicându-se din cenuşă precum un balon gata să explodeze cu puteri nebănuite. Nu era vreme să-i fie frică. Inspiră adânc, îşi cufundă mâinile în moloz ca să apuce piatra şi suspină deznădăjduită când mâinile îi întâlniră doar moloz care se sfărâmița.

— Ce s-a întâmplat? strigă Annyla. Lysippe, eşti bine?

— Da… sunt bine.

Încruntându-se, Lysippe ridică piatra şi o întoarse. Partea exterioară, cea pe care o văzuse, era rotundă şi frumoasă, dar era doar o parte din piatra originală.

Partea de dedesubt era aspră, înnegrită şi ciobită, de parcă se spărsese datorită unei forţe uriaşe. Săpă disperată în jurul ei şi dezgropă alte două bucăţi mai mici, similare. Se uită la ele năucită. Nici măcar nu se potriveau una cu alta. Părea că miezul pietrei fusese ars.

— Lysippe! ţipă Annyla. Grăbeşte-te!

Nu mai avea timp să sape după partea care lipsea. Luă cele trei bucăţi şi alergă înapoi prin moloz la prietena ei, cu scutul atârnându-i de un braţ, cu piatra spartă în mâinile făcute căuş. Annyla privea îngrozită la soldaţii care alergau prin cenuşă către ele. Dar când văzu ceea ce ţinea Lysippe în mâini, faţa i se lumină de uşurare.

— Ai găsit-o!

— Dă-mi eşarfa ta de păr! ordonă Lysippe. Puse în pânza de in bucăţile de piatră, prinse legăturica de cingătoare ca să aibă mâinile libere şi îl îndemnară pe Vânt-de-Nord s-o ia înapoi spre râu.

— S-a întâmplat ceva când ai atins-o? întrebă Annyla fără suflare. Funcţionează?

Soldaţii alergau ca să le taie calea. Deşi erau înconjurate şi nu exista nici o speranţă să scape, Lysippe ridică scutul şi îşi lăsă

mâna pe coapsa lui Vânt-de-Nord, îndemnând calul să alerge mai repede.

— Nu! strigă ea înapoi. Nu funcţionează! De ce crezi că fugim? E spartă. Piatra Grifonului e spartă!

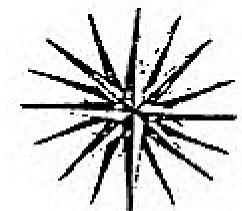
Annyla scoase un geamăt şi şopti ceva despre sanctuarul lor sacru. Lysippe nu se putea gândi decât la avertismentul Smyrnei şi la cât de prosteşte îl ignorase.

Era clar că pentru piatră căldura fusese prea mare. Acum nu o putea vindeca pe Tanais, nici măcar nu o putea scoate din mâinile macedonenilor.

Distruseseră degeaba Templul lui Artemis.

Capitolul 15

GRIFONUL

Se ridică şi devin aprigi apărători ai celor vii şi ai celor morţi.

Vânt-de-Nord dădu înapoi când se apropiară de râu, aducându-i aminte lui Lysippe că aveau probleme mai urgente. Oamenii Alchimistului stăteau în şir în faţa lor, cu suliţele încrucişate între molozul care separa zona unde fusese templul şi malul râului. Vârfurile sclipitoare formau o linie ameninţătoare în lumina lunii.

— Opriţi-vă! strigă unul dintre bărbaţi, ridicând mâna imperios.

Lysippe îşi înfipse călcâiele în coastele lui Vânt-de-Nord şi se îndreptă spre el. Annyla îşi ţinu răsuflarea când soldaţii lăsară în jos suliţele. Păru că micul cal va trece pe deasupra lor, aşa cum sărise şi peste poartă în oraş. Dar în ultima clipă, Alchimistul se ridică din spatele grămezii de moloz şi aruncă praful lui înşelător în ochii animalului. Aerul se umplu de stele verzi scânteietoare. Vânt-de-Nord se întoarse şi se opri brusc, alunecând într-un nor de cenuşă sfârâitor.

Lysippe se izbi de Annyla, care se agăţă de gâtul calului. Legăturica de la brâu care conţinea Piatra spartă se legănă şi o lovi pe Lysippe în cap. Şocată, nu observă că scutul îi alunecase de pe braţ. Alchimistul păşi printre steluţele căzătoare şi îl prinse.

— Neatentă, zise el, izbind-o cu scutul pe Annyla care căzu de pe Vânt-de-Nord. În acelaşi timp o apucă pe Lysippe de încheietură şi o trase şi pe ea jos de pe cal.

Fata căzu întinsă pe spate la picioarele Alchimistului, iar Piatra spartă i se înfipse în şold, având încheietura încă prizonieră în mâna cea mare a bărbatului. Era cea pe care şi-o rupsese în timpul drumului prin Frigia. Alchimistul îi zâmbi de sus şi strânse mai tare. Lysippe se zbătu disperată. Dar o mulţime de suliţe o făcură să stea nemişcată şi alţi bărbaţi alergară să le înconjoare, cu torţe aprinse. În timp ce doi dintre mercenari o ridicară pe Annyla şi o ţineau, Alchimistul îşi dădu jos coiful, se ghemui şi o privi pe Lysippe drept în faţă. Cicatricea de deasupra ochiului stâng pulsa din cauza agitaţiei.

— Ştiam că te vei întoarce după piatră, sclavo, zise el. Ce drăguţă eşti că mi-ai împachetat-o!

Lysippe îl fulgeră cu privirea, frica făcând-o nechibzuită.

— Ai grijă! Altfel o folosesc împotriva ta.

Alchimistul rânji.

— Hai, dă-i drumul. Transformă-mă în cenuşă.

Lysippe scotoci după legăturica de sub ea. Mâinile bărbaţilor se încordară pe suliţe. Dar Alchimistul începu să râdă.

— Calmaţi-vă! Cum credeţi că am prins-o atât de repede? Magia a dispărut din locul acesta, v-am mai spus.

— Voi chema din nou grifonul! ameninţă Lysippe. Piatra îmi permite să fac asta!

Fluieră fără prea multă speranţă.

— Grifonule! chemă ea. Am piatra ta. Vino la mine!

Alchimistul îşi scutură capul. Cu grijă, desfăcu legăturica de la brâul fetei şi o dădu unuia dintre oamenii săi.

— Dă-te bătută, sclavo! Ştii la fel de bine ca şi mine că piatra e spartă, ceea ce te pune într-o poziţie ciudată, nu-i aşa? Regina Macedoniei nu o să accepte decât magie adevărată pentru fiul ei. În privinţa asta, oracolul a avut dreptate, să ştii. A dat naştere unui băiat cu cinci nopţi în urmă, în aceeaşi noapte în care preaiubitul nostru templu a luat foc. Ce coincidenţă stranie, nu ţi se pare? Trebuie să fie un semn.

Cerul de deasupra mării rămânea întunecat. Nici urmă de creatura cu coada de foc. Până la urmă, se pare că grifonul

fusese doar în imaginaţia ei. Puterile o părăsiră pe Lysippe când îşi dădu seama ce făcuse Alchimistul în timp ce ea era cufundată în somnul tămăduitor.

— Ai spart piatra intenţionat… nu ai vrut ca regina să pună mâna pe ea. Stai să vezi când îi voi spune comandantului Cleitus!

Alchimistul îşi arătă dinţii.

— În locul tău nu le-aş spune macedonenilor că piatra este spartă. Dacă aude Olimpia, viaţa surorii tale nu va mai valora nici cât o mână din cenuşa aia în care zaci acum. Chiar crezi că eu am vrut să se spargă? A fost un accident nefericit, ca şi acela care a pus capăt mici mele afaceri de falsificator pe care o aveam aici. Sau ai dat foc templului intenţionat? Aşa luptă amazoanele pe vremurile astea? Distrugând oameni nevinovaţi pentru că nu au curajul să-şi înfrunte duşmanul?

Cuvintele lui o loviră adânc.

— Nu a murit nimeni în incendiu, şopti ea.

Închise ochii, sperând că o va lăsa pe Annyla să plece, acum că obţinuse ceea ce dorea.

— Dar ai dreptate într-o privinţă, continuă Alchimistul. Aşa spartă cum e, Piatra filosofală e prea valoroasă ca să i-o dai reginei Macedoniei. Eu cred că are încă puteri şi că tu ştii foarte bine cum s-o întregeşti, altfel de ce te-ai fi furişat în mijlocul nopţii? Aşadar, vei repara piatra pentru mine. Apoi, când va fi iar întreagă, mă vei învăţa cum s-o folosesc pentru a obţine aur şi a deveni nemuritor. Apoi, dacă vei fi o sclavă bună, poate ne vom ocupa să-ţi aducem sora înapoi.

Lysippe îl privi cu deznădejde şi mai adâncă.

— Dar nu pot s-o întregesc!

— Ba sigur că poţi.

Alchimistul îi atinse încheietura cu marginea scutului.

— Poţi să vindeci destul de bine oasele rupte şi poţi să foloseşti acest scut ca să devii invizibilă şi să răspândeşti focul; Herostratus mi-a spus cum ţi-ai băgat mâinile în flăcări şi le-ai aruncat peste jumătate din Efes. Şi, dacă nu poţi s-o întregeşti tu însăţi, atunci o poţi ruga pe prietena ta, naiada, să facă acest lucru în locul tău. De fapt, de ce nu o rogi chiar acum? Vom aştepta. Şi, în caz că îţi vine vreo idee să mă înşeli, adu-ţi

aminte că sunt singurul care o poate aduce înapoi pe sora ta şi poate păstra piatra aici în Efes. Altfel, o s-o pierzi pe una sau pe alta, sau pe amândouă, şi nu vrei asta, nu?

— Eşti nebun! Dacă tu crezi că o să lucrez cu tine! Şi oricum Smyrna nu o să vină dacă eşti tu aici.

Alchimistul zâmbi.

— Nu o să lucrezi cu mine, ci pentru mine. Şi cred că naiada va veni, dacă o încurajezi cum se cuvine. A mai făcut-o şi altădată.

În timp ce vorbea, îi scotea lui Lysippe sandalele, îi făcu semn unuia dintre oamenii săi să se apropie. Fata simţi că îi îngheaţă sângele în vine când văzu cătuşele pe care le aducea acesta. Alchimistul îngenunche şi i le puse el însuşi în jurul picioarelor. Erau făcute din fier gros şi legate între ele cu un lanţ greu, scurt, ca să nu poată să lovească.

— Asta ar trebui să te împiedice să aluneci prin plasă, zise el. E greu să înoţi cu fier atârnat de picioare, dar sunt sigur că prietena ta naiada te va salva de la înec. Cât timp vei vorbi cu ea, oamenii mei vor ţine plasa în râu. A, da, şi era să uit…

Se întoarse să mângâie obrazul Annylei.

— Drept o măsură de siguranţă în plus, o voi ţine pe micuţa ta prietenă cu mine.

Încercă lanţul, ca să se asigure că Lysippe nu putea să-şi scoată picioarele prin cătuşe.

— Bine, aruncaţi-o.

Mercenarii îşi lăsară deoparte suliţele şi o ridicară pe fată. Stelele şi ruinele se învârteau ameţitor în timp ce o duceau ţinând-o de mâini şi de glezne spre râu, mai jos de vad, într-un loc în care acesta se adâncea. Îi dădură drumul, scoţând cu toţii un icnet. Sub ea zări neclar apa neagră şi umbrele unor pietre. Dădu disperată din braţe şi de-abia reuşi să evite o stâncă, în care îşi zgârie piciorul în momentul în care atinse apa cu zgomot. Dar adâncimea era prea mare şi lanţul din jurul gleznelor o trăgea în jos. Nu avu timp să inspire, în timp ce apa năvălea deasupra capului ei, Alchimistul începu să râdă.

Se împotrivi instinctului de a respira. Dar plămânii ei ţipau de durere şi încetă să se zbată când ultimele bule de aer îi ieşiră

printre buze. De ce să mai lupte? De ce să nu rămână pentru totdeauna acolo sub apă, unde era răcoare şi linişte?

— Nu te da bătută, surioară.

Vocea era slabă şi îndepărtată ca într-un vis, dar o aduse în fire. Tanais! Dacă se îneca, nu mai era nimeni care s-o salveze pe sora ei. Dădu din picioare disperată către lumina portocalie a torţei care pâlpâia deasupra capului ei şi ieşi la suprafaţă, respirând întretăiat. Râsetele oamenilor o izbiră ca o lovitură. Annyla ţipa la ei cerându-le s-o scoată din apă. Zări pentru o clipă feţele acoperite de viziere, aplecate ca să privească spectacolul.

— Smyrna! strigă ea, cu mai puţină speranţă decât atunci când chemase grifonul.

Dar în timp ce se scufunda iar, văzu albastru şi argintiu reflectându-se în metal şi ştiu că naiada se ivise.

— Smyrna! Ai grijă! Au pus o plasă…

Lanţul o trase la fund înainte să apuce să-şi termine avertismentul. Dar naiada i se alăturase pe fundul râului într-o izbucnire de lumină argintie, cu părul plutind în jurul ei şi cu solzi lucitori. Nu părea să aibă dificultăţi în a respira sub apă. Ochii ei luminoşi o priviră cu o milă rece pe Lysippe care trăgea de picioarele ei înlănţuite şi se lupta să ajungă iar la suprafaţă.

— În ce mai bucluc te-ai băgat! Şi doar te-am avertizat să nu o laşi să se încălzească!

— Ajută-mă, gâfâi Lysippe, stând cu gura la suprafaţă doar cât să-şi poată rosti rugămintea.

— Lasă-te purtată de curent. Urmează-mă.

În timp ce naiada vorbea, un val negru de apă veni dinspre amonte, acoperindu-le. Lysippe fu dusă în josul râului după Smyrna, drept spre plasa pe care bărbaţii o întinseseră între maluri. Se aştepta ca Smyrna să se încurce între ochiuri, dar silueta fantomatică a naiadei se alungi până când deveni la fel de subţire ca un ţipar, şi se strecură printre ele, ajungând în siguranţă de partea cealaltă. Plasa se umflă din cauza curentului şi oamenii de pe mal strigară surprinşi când Lysippe se izbi de ea cu o bufnitură. În timp ce se luptau să facă faţă greutăţii apei şi a fetei, Lysippe se prinse de plasă şi se ridică la suprafaţă. Reuşi să respire cum trebuie de mai multe ori până când cei de

pe malul îndepărtat scăpară plasa şi ea căzu încă o dată pradă unei încâlceli de ochiuri, lanţ şi apă spumegând.

După ce bolborosi o veşnicie, curentul se potoli şi Lysippe simţi ceva moale sub genunchi. Se agăţă disperată de stânca de sub apă şi se trezi în mijlocul portului templului îngenuncheată pe o lespede de marmură care avea inele şi piloni pentru legarea corăbiilor, deşi niciunul nu era folosit în seara aceea.

— Doar până aici pot merge, zise Smyrna. Aici este locul sacru în care apa dulce se amestecă cu cea sărată. Te putem apăra aici o vreme.

Lysippe tuşi şi dădu afară din plămâni ultima gură de apă, apoi clipi extenuată către luminile argintii care dansau în jurul portului. Smyrna nu venise atunci când voise s-o găsească pe Tanais. Dar îi salvase viaţa de două ori. Se hotărâ să-i spună adevărul.

— Alchimistul a pus mâna pe piatră. E spartă, dar crede că eu pot s-o întregesc. Poate fi întregită?

Ceva ca un râset se auzi în mintea ei. Luminile argintii se împrăştiară şi văzu că nimfa din faţa ei nu era Smyrna; chipul era diferit, iar culorile erau verde şi turcoaz, în loc de albastru şi argintiu. Şi nu era singură. Mai multe voci se auzeau deodată.

— E prea tânără pentru asta, Smyrna.

— Spui că nu a ucis niciodată?

— Cum a reuşit să facă grifonul să iasă din ou?

Lysippe clipi din nou. Era înconjurată de nimfe cu păr învolburat şi chipuri strălucitoare. Prin trupurile lor fantomatice, torţele armatei de mercenari a Alchimistului se puteau vedea mergând încet pe malul râului. Bărbaţii căutau ceva în apă. Tresărind, Lysippe îşi dădu seama că îi căutau corpul.

Tremurând, îşi trase picioarele înlănţuite pe lespede şi îşi înconjură genunchii cu braţele. Examină mai atent nimfele. Aveau degete lipite între ele cu pieliţe şi picioare ca ale Smymei, dar părul lor avea culoarea algelor şi erau mai plinuţe.

— Sunteţi oceanide, nu-i aşa? zise ea. Aţi văzut unde au dus-o macedonenii pe sora mea? Se zice că este pe o insulă…

— Nu avem mult timp la dispoziţie, o întrerupse Smyrna. Ai făcut grifonul să iasă din ou, aşa că tu îi porunceşti, iar eu

trebuie să-ţi explic ce se va întâmpla în continuare. Deşi nu ştiu ce folos o să ai de pe urma unui grifon care nu poate ucide!

Iarăşi. Ieşit din ou.

În cele din urmă, creierul lui Lysippe începu să lucreze. Piatra spartă… miezul ars lipsă… creatura pe care o văzuse după incendiu, care era mult mai mică decât îşi imaginase…

— Era un ou, şopti ea, întrebându-se cum de nu înţelesese asta mai înainte. Asta vor să spună legendele! Pietrele Grifonului sunt ouăle grifonului!

— Cam înceată, nu?

— Ar fi trebuit să-i spui adevărul de la început. Atunci ar fi fost mai atentă.

— Ba nu. Tot ar fi încercat să-l scoată din ou ca să-l aibă drept animal de companie.

— Ar trebui să aşteptăm ca amazoanele din tribul ei să ajungă aici. Măcar ele pot lupta.

— Se află încă în munţi. De unde să ştiu că vor evada de la macedoneni? Oricum, e prea târziu acum, grifonul a ieşit din ou şi domnia mea pe acest pământ s-a terminat.

— Stai!

Uitând de lanţ, Lysippe aproape se prăbuşi în apă. Se strecură din nou în loc sigur şi se uită lung la nimfele lucitoare, unduitoare.

— Vreţi să spuneţi că aţi văzut-o pe mama mea şi pe celelalte? Unde sunt? Sunt tefere?

— Mai bine te-ai grăbi şi i-ai spune despre grifon, Smyrna, şi să sperăm că e destul de mare ca să înţeleagă.

— E destul de mare. Grifonul nu ar fi ieşit din ou pentru oricine.

Lysippe nu ar fi putut să spună care dintre nimfe îi luase apărarea. Torţele se apropiau de port şi strigătele bărbaţilor se auzeau clar peste apă. Puteau s-o vadă în orice moment.

— Nu mai vorbiţi despre mine ca şi cum nu aş fi de faţă!

Îşi încleştă pumnii şi le fulgeră cu privirea pe ocean ide şi pe regina lor naiadă.

— Nu mai sunt un copil, cel puţin nu mă mai simt ca un copil. Vă sunt recunoscătoare că m-aţi salvat de la înec şi voi face tot posibilul să vă ajut. Doar că deocamdată nu înţeleg totul. Ştiu că

sunteţi fantomele amazoanelor care au căzut în luptă şi ştiu că vă puteţi vorbi una alteia în astfel de locuri. Spuneţi acum că eu îi pot porunci grifonului. Asta înseamnă că sunt conducătoarea voastră, nu? Aşa că vă poruncesc să-mi spuneţi adevărul! Unde au dus-o macedonenii pe sora mea? Unde se află mama şi restul tribului meu? De ce se transformă amazoanele în nimfe? Mi se va întâmpla şi mie asta? Poate grifonul s-o vindece pe sora mea? De ce legendele numesc ouăle pietre? Tatăl meu chiar e un zeu? Vreau să ştiu totul!

Oceanidele se unduiră agitate. Smyrna oftă şi alunecă pe marmură alături de Lysippe, sclipind blând.

— Nu avem timp pentru toate astea. Dar ai făcut grifonul să iasă din ou, aşa că trebuie să-ţi răspund.

Oftă iar, scoţând bule.

— Adevărul despre grifoni este următorul: Trăiesc pe tărâmul de dincolo de cer, laolaltă cu multe alte creaturi pe care oamenii de obicei le consideră doar fantezii. Înainte ca un grifon să iasă din ou, e necesar ca acesta să stea multă vreme pe pământ ca să se întărească. Unele ouă nu sunt clocite niciodată, de aceea oamenii le numesc pietre. Amazoanele ştiau cândva adevărul, dar s-a pierdut atât de mult, iar ceea ce a rămas a fost întinat de superstiţii. Fără amazoane, specia grifonului ar dispărea şi, fără grifoni, suntem condamnate să trăim ca nişte muritoare. Avem grijă de ouă atunci când ele cad pe pământ, până când grifonii pui sunt gata să zboare înapoi în casa lor de dincolo de cer. În schimb, grifonul care nu a ieşit încă din ou ne conferă nişte puteri tămăduitoare, aşa că trebuie să ne asigurăm că nu murim înainte ca el să iasă. De aceea luăm forma acestor spirite după ce murim de moarte violentă, pentru a rămâne legate de pământ până când ne îndeplinim sarcina. E vorba de o colaborare veche şi amazoanele puternice fac să iasă din ou grifoni puternici, pentru că întotdeauna puiul de grifon capătă trăsăturile celei care l-a ajutat să iasă. De aceea al tău nu poate ucide.

Smyrna se opri ca să privească vârfurile gemene ale muntelui Lepre Akte care se profila negru în lumina stelelor de pe cer.

— Fiica mea ar fi trebuit să fie aceea care să scoată grifonul din oul acela! A fost instruită de mică să conducă tribul. Dacă

oamenii cu care ne-am luptat nu ar fi furat oul, ea ar fi ajutat grifonul să iasă din ou şi acesta ne-ar fi dus pe mine şi pe surorile mele pe tărâmul de dincolo de cer. Dar oamenii din Efes nu numai că au luat oul. Au târât-o pe fiica mea în peşterile lor şi au ucis-o într-un loc în care nu puteam ajunge. Până când grifonul nu-şi ia zborul, suntem condamnate fiecare la închisoarea ei, eu în râu, ea în peşteră. De asta am vrut să-mi aduci oul, ca să fac grifonul să iasă, să ne elibereze pe amândouă. Niciodată în lunga noastră istorie, grifonul nu a fost scos din ou de un copil lipsit de învăţătură ca tine.

— Deci… grifonul e un fel de paznic al morţilor? zise Lysippe, dispusă să ierte cuvintele „copil lipsit de învăţătură” pentru că era fascinată de povestirea Smyrnei. Vă duce sufletele la… Hades?

Folosise cuvântul grecesc pe care îl învăţase la templu şi care desemna un loc al umbrelor de sub pământ unde Annyla îi spusese că se duc sufletele după moarte.

Smyrna râse.

— Grecii ştiu atât de puţine despre tărâmul de dincolo de cer! Şi-au inventat propriii zei şi zeiţe ca să-şi ascundă ignoranţa. Perşii îşi aduc încă aminte şi se spune că în Babilon au fost văzuţi dragoni atunci când oraşul a capitulat în faţa lor pe vremea când eu eram o copilă. Dar chiar şi cunoştinţele lor se pierd pe măsură ce creaturi precum dragonii şi grifonii devin din ce în ce mai rari pe tărâmul muritorilor. Grifonul îţi va da ascultare până când va ajunge la maturitate, aşa că îl poţi folosi pentru a te ajuta să-ţi rezolvi problemele, apoi va zbura cu sufletele noastre. Pentru binele tău sper că e în stare să facă faţă acestei sarcini. De obicei, grifonii sunt cunoscuţi pentru faptul că sunt aprigi. Scot ochii oamenilor, le mănâncă şi caii şi le ard oraşele. Dar, din câte am înţeles, cel care ieşit acum nici măcar nu s-a atins de calul tău! Trebuie să mulţumim Mamei celei Dintâi că măcar are o coadă de foc cum trebuie.

— Unde se află mama şi sora mea? insistă Lysippe încercând să bage bine la cap tot ce îi spusese Smyrna. Diversele legende despre piatră începeau să capete înţeles, doar că în loc să fie nemuritoare, amazoanele se transformau. Se întreba ce ar fi

făcut cu piatra fiul reginei Macedoniei dacă ar fi obţinut-o. Sau era şi el un fel de amazoană?

— Nu te îngrijora, zise Smyrna. Mama şi tribul ei sunt pe drum. Au cai şi arme noi, iar oreadele şi driadele din munţi spun că vin iute. Vor fi aici în curând.

Inima lui Lysippe bătu de două ori mai repede. De-abia îndrăzni să întrebe:

— Şi sora mea?

Fu o pauză înainte ca naiada să răspundă:

— Sora ta a fost dusă pe o insuliţă mai sus de coastă. Macedonenii şi-au stabilit garnizoana acolo. Se doreşte a fi un secret, dar au trireme în golf. Muritorii sunt aşa de proşti uneori!

Sclipi puţin.

— Nu au facilităţi medicale pe insulă. Sora ta e… schimbată. Fii pregătită!

Lysippe privi spre mare cu speranţă renăscută. Dar portul era pustiu. Toate vasele, până la ultima canoe, fuseseră mutate din vecinătatea templului din cauza pericolului de a lua foc. Se răsuci pe lespede, văzu altarul lui Androklos pe promontoriu şi îşi aminti de portul principal de dincolo de el.

— Trebuie să ajung la celălalt port! Dacă găsesc o barcă, mă puteţi conduce la insulă?

Oceanidele se unduiră amuzate. Smyrna râse din nou.

— O barcă? Asta e gândire de muritor. De ce să navighezi atâta drum împotriva vântului, când poţi să călăreşti grifonul?

Inima lui Lysippe stătu în loc pentru o clipă. Naiada arăta către cerul de deasupra golfului unde o stea portocalie ardea cu putere la orizont. Pe măsură ce privea, steaua se făcea din ce în ce mai mare până când putu să vadă aripile grifonului, ciocul curbat şi coada care lăsa dâre de flăcări în noapte. Acesta scoase un ţipăt când se îndreptă spre lespedea pe care era ghemuită Lysippe. Smyrna alunecă înapoi în apă şi se alătură surorilor ei, cu solzii lucind din cauza focului care se reflecta în ei. Priviră cu uimire şi teamă creatura.

— Frumos, şoptiră oceanidele. Se pare că până la urmă copila nu s-a descurcat prea rău.

Oamenii Alchimistului ajunseseră la mal şi priveau portul cu ochii mijiţi. Era clar că nu o puteau vedea pe Lysippe în mijlocul nimfelor care sclipeau. Dar unul dintre ei arătă spre grifon.

— E leul lui Androklos! strigă el. Aduce ghinion!

— Nu fi prost! se răsti Alchimistul. Nu e o fantomă. Nu vezi sclava? Stă chiar acolo, pe dana de acostare! Duceţi-vă şi aduceţi-o înapoi, tâmpiţi chiori ce sunteţi!

Lysippe privea nesigură grifonul. Crescuse de când îl văzuse ea în noaptea incendiului, dar nu ştia cum ar fi putut să-l călărească având picioarele legate.

— Spune-i să te ducă la sora ta, o sfătui Smyrna. Asta vrei, nu? Apoi eu şi fiica mea vom putea să plecăm de aici şi să fim iar împreună pe tărâmul de dincolo de cer.

Naiada se uită la grifon cu o aşa ardoare în ochii ei luminoşi, că îi sfâşie inima lui Lysippe; şi la fel oceanidele.

— Ne bucurăm că ai scos grifonul din ou, şoptiră ele. *Stăm de prea multă vreme în această mare a muritorilor. Suntem atât de obosite, ne este atât de frig!*

— O să mă întorc cât de repede pot, le promise Lysippe.

Se chinui să se ridice, îl privi în faţă pe grifon şi inspiră adânc.

— Grifonule, îţi poruncesc să mă duci la sora mea!

Creatura se lăsă pe lespede cu o mişcare de felină, retrăgându-şi labele cu dezgust când atinse apa. Îşi strânse aripile strălucitoare, cu pene albastre şi roşii, şi îşi întoarse capul s-o privească pe Lysippe cu un ochi aprig. Începuse să-i crească o coamă de leu adult, neagră şi cârlionţată, împestriţată cu fire aurii. Lysippe îşi înfipse mâna în blana moale şi se ridică pe umărul lui, cuibărindu-se în scobitura caldă a gâtului grifonului acolo unde coama se preschimba în pene.

Închise ochii şi se ţinu strâns când animalul ţâşni în aer. Bătăi puternice de aripi se auziră pe lângă urechile ei şi capul i se umplu de ceva aprig şi luminos. Riscă să deschidă un ochi şi se alarmă când văzu cât de sus erau deja. Departe, jos, Alchimistul îşi convinsese oamenii să intre în port cu plasele. Dar nimfele îi ocoliră uşor. Oceanidele lunecară în mare, aruncând sclipiri de turcoaz şi verde, în timp ce Smyrna luă forma unui ţipar şi se strecură printre picioarele bărbaţilor, întorcându-se în râu. Lysippe se uită după Annyla şi Vânt-de-Nord printre torţele de

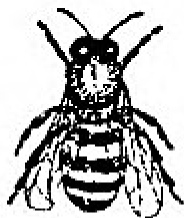
pe râu, dar nu îi zări. Spera că vor fi bine până când se va întoarce. Alchimistul stătea cu coiful în mână pe marginea treptelor portului, blestemându-şi oamenii şi uitându-se uluit după grifon, de parcă ar fi văzut ceva, dar fără a se putea decide ce anume.

Grifonul lăsă repede în urmă ruinele fumegânde. Pe măsură ce se înălţau deasupra fumului care plutea peste câmpie, Lysippe respira din ce în ce mai adânc, aerul răcoros al nopţii primenindu-i plămânii chinuiţi. Trecură de altarul unde se întâlnise cu comandantul Cleitus, de dealurile care înconjurau golful şi se îndreptară spre largul mării. Din cauză că avea lanţul legat de picioare, Lysippe nu îndrăznea să dea drumul coamei grifonului. Dar de-abia dacă simţea durerea din braţe, şi nici nu se gândea la stânci le colţuroase de dedesubt.

— Tanais, şopti ea cu ardoare, Tanais, aşteaptă-mă, vin!

Capitolul 16

TRANSFORMAREA

Muritorii nemuritori, nemuritorii muritori, trăindu-şi moartea şi murindu-şi viaţa!

La vremea când grifonul începuse să coboare spre pământ, cerul era deja pal. Lysippe privi peste grumazul animalului şi văzu că se îndreptau spre o insulă mică, cu un port natural, în care erau ancorate mai multe vase de război lungi şi înguste. În timp ce coborau, soarele răsări şi ilumină un steag triunghiular care flutura pe catargul celei mai mari dintre corăbii. Recunoscând Steaua Regală a Macedoniei pe fundalul stacojiu, respiraţia lui Lysippe deveni sacadată.

— Aceea e corabia reginei! şuieră ea.

Simţindu-i ura, grifonul se lăsă în jos deasupra punţii, aripile lui cu pene roşii şi albastre fâlfâind în aer precum ale unui vultur vânându-şi prada. Când zbură pe deasupra catargului, dădu din coadă cu putere şi steagul luă foc. Oamenii care stăteau lungiţi pe punte săriră în picioare şi strigară alarmaţi, în timp ce flăcările înghiţeau pânza şi bucăţi arzând pluteau spre mare.

Lysippe se agăţă mai tare de coama grifonului.

— Încetează cu asta şi du-mă la sora mea! porunci ea, sperând că Tanais nu se afla pe corabie.

— Tu provoci incendiul, îi reaminti grifonul. Eu sunt la fel ca tine.

Dar animalul se îndepărtă de corăbii şi zbură către stânci, cu capul aplecat într-o parte, căutând. Deodată, plonjă şi ateriză pe marginea unei stânci golaşe. Lysippe alunecă de pe spatele lui şi încercă să se ţină pe picioarele care îi tremurau. La început crezu că grifonul nu-i dăduse ascultare. Apoi zări despicătura din stâncă.

— Unde e Tanais? întrebă ea, privind agitată despicătura.

— Au dus-o înăuntrul stâncilor.

— Acolo?

Despicătura nu părea îndeajuns de mare ca să-şi poată băga mâna prin ea. Şi-o imagină pe Tanais zidită înăuntru şi se scutură de spaimă.

— Dedesubt. Dar intrarea în peşteră e păzită de mulţi bărbaţi, iar noi nu putem ucide. Eu măresc gaura. Tu cobori. O găseşti pe soră la fund.

În timp ce Lysippe stătea ghemuită pe marginea stâncii, grifonul zgâria furios cu ghearele şi cu ciocul suprafaţa stâncii. Câteva bucăţi de piatră se desprinseră şi se rostogoliră pe margine, căzând apoi cu zgomot în mare. Când munca păru gata, fata se târî mai aproape de spărtură. Privi disperată în jos, în gaura întunecată.

— Nu voi putea niciodată să cobor acolo cu lanţul ăsta la picioare! Cum o voi aduce pe Tanais înapoi, dacă îşi doarme încă somnul tămăduitor?

— Ai zis să te duc la sora ta, nu s-o şi scot. Acesta e cea mai bună cale. Eu nu intru în stâncă.

Lysippe îşi închise ochii şi îşi sprijini fruntea de piatră. Se gândi să-i poruncească grifonului s-o ducă la peştera de care pomenise. Dar chiar dacă macedonenii nu puteau vedea grifonul, pe ea ar fi zărit-o de îndată ce descăleca. De ce fusese atât de proastă şi scăpase scutul la picioarele Alchimistului? Îşi dădu seama că nici măcar nu o întrebase pe Smyrna cum s-o vindece pe Tanais, acum că grifonul ieşise din ou.

Inspiră adânc. Deci va trebui să apeleze la soluţia cea mai complicată.

— Măcar poţi să-mi desfaci lanţul? întrebă ea grifonul.

— Încerc.

Îşi lăsă capul în jos şi îşi fixă ciocul cel negru pe lanţul din jurul gleznelor fetei. Ochii i se îngustară de efort când începu să lovească. Se auzi un pocnet şi un zornăit şi grifonul dădu înapoi, bătând disperat din aripi ca să nu cadă de pe margine.

În ciuda situaţiei, Lysippe începu să râdă. Cătuşele se aflau încă legate de gleznele ei, cu zalele grele ale lanţului rupte, dar măcar acum putea să-şi folosească picioarele.

— Mulţumesc, grifonule! zise ea. Aşteaptă aici.

Fără să stea prea mult pe gânduri, îşi băgă picioarele prin spărtură, îşi sprijini spatele de stâncă apoi se lăsă jos în întuneric.

Lanţul zdrăngăni, iar la atingerea pereţilor pasajului din stâncă şi respiraţia i se auzi amplificată în spaţiul închis. Pasajul coti şi lumina zilei de dedesubt pieri, lăsând-o să-şi continue drumul pe pipăite printr-un spaţiu care se îngusta mereu. Începu să transpire la gândul că ar putea rămâne înţepenită. Apoi auzi voci dedesubt. Găsi un loc unde să-şi sprijine picioarele şi mâinile, dar se opri când zări lumina portocalie a torţelor sclipind sub ea.

— Te avertizez, Cleitus, nici o vorbă despre asta până nu punem mâna pe Piatra Grifonului!

Aceste şoapte aprige aparţineau reginei.

— Dar, Maiestate! răspunse comandantul Cleitus. Încă poate fi salvată. Putem aduce aici vraci de la Templul lui Artemis. Sunt ocupaţi după incendiu, dar cred că ar veni.

— Ca să spună tuturor ce facem noi aici? Poate că Megabyxos ar fi dispus să primească aur macedonean în schimbul unei refugiate rănite, dar nu cred că va fi încântat să afle cât de aproape este garnizoana noastră de ţărmul lui. Sigur îl va informa pe satrap şi, dacă perşii prind de veste, va trebui să renunţăm la tot planul. Astfel intenţiile noastre de invazie nu vor fi puse în aplicare decât peste câţiva ani. Fii rezonabil, Cleitus! Nu contează dacă fata moare. Îşi va îndeplini datoria, moartă sau vie. De fapt, nu-mi vine să cred că sora ei nu ţi-a adus încă Piatra. Îmi dau seama că apărarea a fost întărită după incendiu şi ţi-a îngreunat cercetările, dar trebuie să aflăm ce se întâmplă la Efes. Aş fi venit mai devreme, dar am fost ocupată să-i dau naştere fiului meu.

Lysippe îşi ţinu răsuflarea. Tanais! Doar la asta se putea gândi. Vorbeau despre Tanais.

Conversaţia nu părea promiţătoare. Se părea că lui Tanais îi apăruse un fel de spuzeală. Cleitus încerca să-i arate reginei, dar era clar că aceasta era mai preocupată de incendiu şi de ceea ce se întâmplase cu Piatra. La puţin timp după aceea, lumina torţei pieri. Lysippe ascultă liniştea, numărând o sută de bătăi de inimă. Alunecă atât de repede prin pasaj încât căderea bruscă pe nisipul ud o făcu să strige.

Stătu ghemuită în timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul. În peşteră pătrundea o lumină cenuşie, laolaltă cu ecoul valurilor care se spărgeau de stâncă. O siluetă abia vizibilă stătea încolăcită între doi bolovani, acoperită de aceeaşi pătură aspră cu care fusese scoasă din Casa Sângelui.

— Tanais…? şopti Lysippe, târându-se până la ea şi dând la o parte pătura. Încercă să dea de mâinile surorii ei. Erau reci, foarte reci şi slabe ca nişte peşti. În jurul încheieturilor avea o funie care era prinsă de o alta, legată în jurul gleznelor. Tunica îi era sfâşiată şi udă la tiv, iar bandajele pe care i le puseseră Melissele în templu erau murdare şi zdrenţuite. Era prea întuneric în peşteră ca să poată vedea dacă rănile îi mai sângerau şi Lysippe nu îndrăznea s-o examineze mai mult, ca nu cumva s-o rănească şi mai tare.

— Tanais! trase ea disperată de noduri. O, Tanais, ce ţi-au făcut?

În cele din urmă, eliberă mâinile surorii sale. Lysippe le frecă cu ardoare ca să aducă iar căldura în piele, dar înlemni când simţi o bucată ciudată de piele între degetul mare şi cel arătător.

„Moarte violentă”, zisese Smyrna. Stomacul lui Lysippe se strânse când avertismentul naiadei şi spuzeala de care pomenise Cleitus începură să capete un sens care îi dădea fiori.

— Nu… Tanais, nu! Nu te transforma, te rog. Acum sunt aici. Trezeşte-te!

O scutură disperată pe sora ei.

— Lysippe…? Visez?

Vocea era pierită şi înceată, dar fata întinse mâna ca să atingă faţa lui Lysippe. Mâna rece cu pieliţele ei

înspăimântătoare se opri pe părul ciufulit şi îi pipăi obrajii scăldaţi în lacrimi.

— Plângi, surioară? Nu plânge. Acum rănile nu mă mai dor. Ai avut dreptate în ceea ce priveşte oreada şi celelalte spirite, sunt atât de frumoase, Lysippe! Mă bucur că în sfârşit le pot vedea. Câteodată oceanidele vin aici şi îmi cântă. Mi-au spus că ai să vii. Te aşteptam. Voiam să-ţi spun că îmi pare rău pentru lucrurile pe care le-am zis despre tatăl tău. În tabără nu era niciun bărbat în noaptea în care mama a rămas însărcinată cu tine, doar o stea care a licărit pe cer. Eram mică şi înspăimântată, nu înţelegeam. Acum înţeleg. Oceanidele mi-au spus că era un ou de grifon care căzuse pe pământ şi care i-a dat mamei puterea să-l viseze pe zeu. Mi-au mai spus că, după ce mă voi transforma, te voi putea ajuta. O vom găsi pe mama şi ne vom răzbuna pe Alchimist. Surioară, nu plânge! Te rog, nu plânge! Nu voiam să mă vezi aşa. Voi fi frumoasă în curând, foarte curând…

— Nu, Tanais! Lysippe îi apucă deznădăjduită mâna. Nu, nu muri! Am găsit Piatra. Ai dreptate, era un ou, dar s-a spart şi din el a ieşit un grifon! Smyrna spune că mama e în drum spre Efes. Îi vom alunga pe Alchimist şi pe macedoneni, şi pe persani, dacă trebuie! Te vom duce undeva unde să fii în siguranţă şi vom găsi o cale să te vindecăm. Nu se poate să mori acum. Nu se poate!

Văzu o licărire slabă sub degetele ei – solzi strălucitori. Îi privi îngrozită.

— Tanais! Nu! Am dat foc Templului lui Artemis pentru tine. Nu pot să conduc tribul după dispariţia mamei. Tu trebuie să faci asta. Tu eşti mult mai puternică decât mine, întotdeauna ai fost. Tu eşti o amazoană adevărată. Poţi să vânezi şi să ucizi aşa cum fac amazoanele. Nu contează că tatăl tău a fost scit. Tanais, te rog, nu te transforma…

Se aruncă asupra corpului surorii ei, îmbrăţişându-l strâns de parcă ar fi putut opri ceea ce se întâmpla doar prin forţa dragostei ei.

Comandantul Cleitus, alertat de suspinele ei deznădăjduite, se repezi în peşteră urmat îndeaproape de oamenii săi. Lumina torţelor aproape că o orbi pe Lysippe. Tanais scânci şi lunecă în

spatele unuia dintre bolovani cu capul în mâini. Lăsă în urma ei o buclă de păr verde, ca o algă.

Macedonenii îi aruncară o privire lui Tanais, aruncară torţele la pământ şi ieşiră în fugă, strigând că fata avea ciumă. Cleitus răcni după ei, dar aceştia nu se întoarseră. O privi uluit pe Lysippe care se afla încă în genunchi în nisipul ud, şi se încruntă la Tanais. Se uită atent în toate colţurile peşterii, cu o mână pe mânerul sabiei.

— Cum ai intrat aici, tânără amazoană? Ai adus Piatra magică? Presupun că da, altfel nu ai fi putut să treci pe lângă oamenii mei şi văd că ai reuşit s-o trezeşti pe sora ta.

O examină o clipă pe Tanais care scâncea, aruncă o privire spre intrarea în peşteră şi păru să fi luat o hotărâre.

— Dă-mi Piatra şi ieşi de aici. E o barcă legată afară. Du-o pe sora ta departe de acest loc şi voi avea grijă ca regina să nu…

— Vei avea grijă ca regina să nu ce? rosti un glas imperios în spatele lui. Ce e cu prostia asta pe care o strigă oamenii tăi, cum că ar fi ciumă? Parcă ziceai că e doar o spuzeală?

Ochii de chihlimbar al reginei Olimpia o descoperiră pe Lysippe în umbră şi tresări.

— Ce face fata asta aici? Am poruncit să ai grijă să rămână în Efes! Ai înnebunit, Cleitus? De cât timp se află aici?

Lysippe o fulgeră cu privirea pe tânără femeie care stătea la întrarea peşterii, cu o aură de lumină în jurul ei. Era atât de supărată, că nu mai judeca bine. Se chinui să se ridice şi ţâşni înspre regină, cu pumnii strânşi.

— Tu ai omorât-o pe sora mea! Dacă nu ai fi scos-o din templu, nu ar fi murit!

Surprinsă, Olimpia făcu un pas înapoi, iar comandantul Cleitus îşi scoase sabia şi se puse între ele.

— Tânără amazoană, ştii că asta nu e adevărat. Alchimistul a fost cel care a rănit-o, şi ea nu a murit încă. Dacă îmi dai Piatra, mă voi asigura că va primi îngrijirile necesare.

Lysippe îşi înălţă bărbia şi îi înfruntă pe amândoi, cât pe ce să i se spargă inima în piept.

— Nu am adus Piatra, zise ea cu dinţii strânşi. Pentru că Alchimistul mi-a luat-o. Plănuieşte s-o păstreze pentru el şi să se instaleze drept rege şi împărat. Dacă o vreţi, duceţi-vă şi luaţi-o

de la el. Fiţi atenţi, pentru că oamenii lui l-au capturat pe satrap şi au pus stăpânire pe Efes. Nu ar fi trebuit să-i daţi atât de mult aur.

Regina îi aruncă o privire lui Cleitus.

— E adevărat?

Cleitus îşi coborî puţin sabia.

— Toate rapoartele spun că în Efes e haos de când templul a ars. E posibil ca Alchimistul să fi profitat de dezordine ca să pună mâna pe putere, cu toate că am înţeles că Megabyxos se ocupă încă de treburile Templului.

Olimpias o privi pe Lysippe cu ochii mijiţi.

— Mă aşteptam ca Alchimistul să încerce aşa ceva, dar nu mi-am dat seama cât de mari îi sunt ambiţiile. Perşii vor zdrobi mica lui armată ca pe un ţânţar! Şi zici că a pus mâna pe Piatră?

Lysippe dădu afirmativ din cap, privind-o cu atenţie pe regină. Dar părea să ştie la fel de puţine despre ouăle de grifon ca şi ea însăşi înainte să afle adevărul de la Smyrna.

— Dacă nu ai piatra, şi Cleitus nu te-a adus aici, cum ai ajuns pe insulă? întrebă Olimpia.

Lysippe arătă în sus spre pasaj.

— Am zburat pe deasupra mării pe un grifon şi am coborât pe acolo.

Urmă o clipă de tăcere. Pentru un moment, regina păru nesigură. Apoi începu să râdă.

— Ai zburat pe un grifon! Ai mai auzit aşa ceva?

Îşi întoarse capul spre Cleitus şi zise:

— Percheziţioneaz-o! Dacă nu are Piatra, o să-i facem o vizită aşa-zisului nostru împărat şi o să-i arătăm ce li se întâmplă acelora care cred că îi pot sfida pe macedoneni. Presupun că el a trimis-o pe fată. Probabil că ai fost urmărit aici într-o noapte.

Comandantul ezită. O privi din nou pe Tanais care încă stătea cu braţele în jurul corpului, după bolovan.

— Şi sora ei?

Regina făcu un gest prin care arăta că se lepăda de ea.

— Acum nu ne mai e de niciun folos, nu? Leagă-le pe amândouă aici. După ce ne ocupăm de Alchimist, fata poate să ia corpul surorii sale să-l îngroape sau ce-or face amazoanele cu morţii lor.

Inima lui Lysippe se strânse. Dar cuvintele reginei confirmară cât de puţine ştia aceasta despre amazoane, în ciuda ochilor ei galbeni.

— Nu te-ai culcat cu un zeu, nu? strigă fata după ea. Ai inventat asta ca să ţi-aduc Piatra!

Olimpia se întoarse cu o expresie de surpriză amestecată cu furie. Comandantul Cleitus înlemni. Dar regina clătină doar din cap în direcţia lui Lysippe şi râse din nou.

— Fiul meu va fi dovada, zise ea liniştită.

Apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi calmă din peşteră.

Lysippe îşi încleştă iar pumnii, mai furioasă decât ar fi fost dacă regina ar fi pălmuit-o. Cleitus îşi băgă sabia în teacă şi ridică funia aruncată pe jos. Se îndreptă spre Lysippe cu o expresie de regret pe faţă.

— Îmi pare rău pentru asta, tânără amazoană, dar…

— Grifonule! strigă Lysippe. Ecoul chemării ei se auzi în pasaj. Coboară pe plajă!

Privi disperată spre sora ei, dar nu avea cum să plece cu ea din peşteră. Ar fi trebuit să treacă pe lângă comandantul Cleitus, să scape de macedoneni şi s-o ridice pe spinarea grifonului.

— Oceanidelor! le chemă ea. Veniţi şi ajutaţi-o pe Tanais!

Pe chipul lui Cleitus se ivi îngrijorarea când auzi un răget puternic venind dinspre plajă. Răgetul deveni mai puternic şi un val de apă spumegând năvăli în peşteră, dărâmând-o pe Lysippe şi luând-o pe sus pe Tanais. Cleitus se clătină şi se prinse de stâncă, în timp ce nişte braţe argintii-verzi şi un păr învolburat o înconjurară pe fata muribundă, trăgând-o prin tunel în largul mării.

— Bine ai venit, sora noastră! Bine ai venit!

Cântecul oceanidelor pieri odată cu valul care se retrăgea. Totul se termină foarte repede.

Înainte ca Cleitus să-şi revină, Lysippe se ridică clătinându-se în picioare şi alergă spre plajă. Aici îi găsi pe soldaţii macedoneni în dezordine, recuperându-şi bunurile ude de pe stâncile pe care le aruncase valul cel ciudat. Era clar că nu vedeau grifonul. Dar regina Olimpia stătea deoparte, privind cerul cu o expresie de uluială totală pe chip, în timp ce creatura venea în jos rotindu-se dinspre soare.

Comandantul Cleitus apăru la gura peşterii şi începu să dea ordine. Oamenii lui îşi abandonară lucrurile şi se repeziră spre Lysippe. Grifonul ateriză la marginea valurilor, făcând să se ridice spirale mari de aburi în timp ce lovea cu coada. Cu mâinile tremurând, Lysippe se ridică pe coama lui, în scobitura gâtului. Crescuse din nou, aşa că acum, deşi amazoana avea picioarele libere, nu putea să stea călare confortabil. Se hotărâ să se aşeze în genunchi ca mai înainte.

— Vezi? îi strigă ea reginei. Vezi grifonul, nu? Spun adevărul! Piatra se află la Alchimist!

Înainte ca soldaţii să se apropie îndeajuns ca s-o tragă jos de pe animal, îşi înfipse mâinile în coama grifonului şi îi porunci să zboare înapoi la Efes. Doar când se văzu în siguranţă în aer, cu soarele şi vântul mângâindu-i faţa, lăsă frâu liber lacrimilor care o înecau.

***

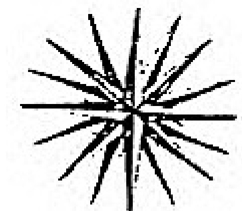
Smyrna grăieşte…

Surorile mele din ocean îmi spun că fata mai mare se transformă frumos. Mă bucur pentru ea. Pentru noi moartea nu e dureroasă, de îndată ce începe transformarea. Singura durere pe care o simţim e aceea că pierdem bătălia pe care-am dus-o ca să rămânem în viaţă, dar, chiar dacă aceasta nu trebuie desconsiderată – ea reprezintă, până la urmă, prima înfrângere a unei amazoane şi în mod inevitabil ne răpeşte ceva din firea războinică – există şi alte răsplăţi.

Cea tânără nu înţelege asta. Ea vede doar pierderea, iar nefericirea o face slabă. Aş vrea s-o pot ajuta, dar nu pot. Am avut ocazia s-o fac şi ea nu are încredere în mine. Acum depinde de tribul ei să-i dea puterea de care are nevoie. Sper doar ca vederea mamei sale să nu o şocheze prea tare… de ce, oh, de ce ne luptăm atât de crâncen unii cu alţii?

Capitolul 17

ALCHIMIA

Ochii şi urechile sunt martori mincinoşi.

Fumul de deasupra Efesului era vizibil de departe în largul mării şi era ca o ceaţă ameninţătoare pe fundalul munţilor. Lysippe se uita la el printre lacrimi şi se întreba de ce continua să lupte.

Privi în jos. Undeva, sub apa turcoaz, Smyrna şi oceanidele aşteptau cu răbdare ca Lysippe să-şi termine treaba pentru ca grifonul să le ducă din lumea aceasta. Tot ce avea de făcut era să se dea jos de pe gâtul creaturii, să alunece sub valurile sclipitoare şi să se alăture lui Tanais în locul în care nu exista durere.

— *Când zbor, ouă noi cad pentru cea mai puternică amazoană.*

Cuvintele grifonului o traseră înapoi. Se agăţă mai tare de coama lui, începând să tremure când îşi dădu seama cât de aproape fusese de a-şi pune în aplicare gândul.

— Ce… ce ai zis?

— *Rămâi în viaţă. Întoarce-te la trib. Apără oul!*

Un ou nou? Lysippe îşi şterse ochii şi privi înainte cu mai multă speranţă. Smyrna îi spusese că ouăle cad din cer, doar că nu menţionase locul sau timpul.

Grifonul începuse deja să coboare deasupra golfului. Coloanele năruite ale templului lui Androklos sclipeau în depărtare. Şapte cai dădeau agitaţi din picioare în ţarcul

octogonal, în timp ce călăreţii lor stătea ghemuiţi în spatele pietrelor căzute, cu arcurile ridicate şi săgeţile fixate în corzi. Inima lui Lysippe tresări într-un mod ciudat.

— Mama… şopti ea. E mama!

Sentimentele de bucurie şi uşurare fură înlocuite de furie, când văzu vârfurile albastre ale coifurilor trupelor Alchimistului înconjurând altarul. Majoritatea oamenilor erau pedeştri. Cu toate astea, Alchimistul călărea un mânz acoperit cu spumă care fornăi şi dădu înapoi când bărbatul îşi întoarse capul şi îl biciui peste coapse. Lysippe simţi durerea de parcă ar fi primit lovitura pe spinarea ei.

— Îl călăreşte pe Vânt-de-Nord! strigă ea, neputând alege între dorinţa de a-şi salva calul şi cea de a vedea dacă mama ei era bine.

Şi amazoanele recunoscuseră calul. În timp ce Lysippe stătea nehotărâtă, una dintre siluetele de pe deal se ridică în picioare cu un strigăt aprig şi dădu drumul unei săgeţi care se îndreptă spre Alchimist. Dar, deşi ochise foarte bine, distanţa era prea mare. Alchimistul îl făcu pe Vânt-de-Nord să se întoarcă şi săgeata nu-şi atinse ţinta.

Alchimistul râse.

— Amazoanelor! Sunteţi înconjurate şi sunteţi prea puţine la număr! Predaţi-vă şi vă voi lăsa în viaţă, să-mi fiţi sclave. Împotriviţi-vă şi veţi avea parte de o moarte înceată şi îngrozitoare în mâinile oamenilor mei. Ei ştiu cum să se poarte cu femeile care se ridică deasupra condiţiei lor.

Mercenarii fluierară aprobator şi bătură cu topoarele şi săbiile în scuturi ca să-şi arate entuziasmul.

Niciunul nu observase grifonul care venea plutind dinspre soare. Lysippe simţi cum îi slăbeşte puterea braţelor când văzu adevărata stare în care se aflau amazoanele prinse în capcană. Îşi pierduseră topoarele de luptă şi scuturile sub formă de semilună. Unele erau desculţe. Tunicile şi pantalonii erau sfâşiaţi şi prin găuri se vedeau vânătăi pe cale să se vindece. Caii lor erau slăbănogi şi aveau ochii injectaţi; singurul animal pe care îl recunoscu Lysippe fu iapa lui Tanais, Soare-Răsare, care şchiopăta. Chiar şi arcurile nu mai erau armele frumos meşteşugite pe care şi le amintea, ci arme vechi cărora li se

schimbaseră corzile. Amazoana care trăsese înspre Alchimist era Melanippe, cea mai apropiată prietenă a ei.

Simţindu-i zăpăceala, grifonul se învârtea în cerc, şi unul dintre bărbaţi privi în sfârşit în sus.

— E leul lui Androklos!

Alchimistul îl făcu pe Vânt-de-Nord să se întoarcă, îşi miji ochii prin vizieră ca să poată privi în soare şi îşi trase sabia.

— Bineînţeles că el e! A venit să prevestească sfârşitul rasei amazoanelor! Sunt doar şapte! Şapte dintre voi vor muri de săgeţile amazoanelor. Restul le veţi omorî pe amazoane… drept răzbunare pentru moartea tovarăşilor voştri.

Lăsă biciul şi folosi latul sabiei ca să-l potolească pe Vânt-de-Nord. Calul îl purtă pe Alchimist într-un trap ezitant şi stângaci printre oamenii lui dintre care acesta alese şapte mercenari ghinionişti.

— Voi sunteţi primii, porunci el. Toţi ceilalţi postaţi-vă în spatele lor. Când vă ordon, TRAGEŢI!

— Opreşte-i! îi strigă Lysippe grifonului.

— Nu pot să ucid.

— Nu-mi pasă. Aprinde focul! Alungă-i de la altar!

Grifonul scoase un ţipăt asurzitor şi îşi târî coada prin iarba uscată de pe deal, lăsând în urmă o dâră de flăcări şi un copac arzând între altar şi armata de dedesubt. Vânt-de-Nord fornăi înfricoşat şi se cabră, întorcându-se. Ţâşni spre Calea Sacră, spre oraş, în timp ce Alchimistul blestema şi trăgea de căpăstru, fără folos însă. Când se văzură fără conducător, bărbaţii dădură înapoi în faţa flăcărilor. Şase dintre ei zăceau morţi pe povârnişul dealului, cu săgeţi de amazoană înfipte în gât. Grifonul ateriză cu atenţie în altar, înnebunind caii legaţi acolo. Lysippe sări de pe spatele lui şi se îndreptă clătinându-se spre mama ei, în timp ce verigile rupte ale lanţului îi zgâriau picioarele.

Amazoanele priviră grifonul cu ochi mari, dar rămaseră la locurile lor. Trimiseră încă o şarjă de săgeţi spre oamenii Alchimistului ca să-i ţină la distanţă, în timp ce Melanippe traversă în fugă altarul pentru a o întâmpina pe Lysippe.

— Oreithyia! strigă ea, limba scită părându-i atât de ciudată lui Lysippe după atâta timp petrecut în templu. E fiica ta. Nu trage!

Regina Oreithyia se întoarse, cu arcul ridicat şi cu o săgeată în coardă. Lysippe se opri brusc cu stomacul strângându-se de ameţeală. Iarba care sfârâia şi fumul, cântecul arcurilor amazoanelor, nechezatul cailor înfricoşaţi şi strigătele oamenilor… toate acestea pieriră în timp ce privea la săgeata îndreptată spre inima ei.

— Mamă, şopti ea, dându-şi seama că aceasta nu avea cum s-o recunoască. Sunt eu… am părul ars, atâta tot.

Foarte încet, Oreithyia îşi lăsă arcul în jos. Faţa i se încreţi şi nişte vânătăi ciudate i se formară în jurul ochilor. Aruncă arcul la pământ şi îşi deschise braţele.

— Lysippe! Mulţumesc, oh, mulţumesc, Mamă cea Dintâi, mulţumesc!

Lysippe se aruncă în braţele deschise ale mamei ei şi se luptă cu lacrimile.

— Îmi pare rău, mamă, zise ea, înecându-se, cu faţa lipită de tunica zdrenţuită, care purta mirosul familiar de cal şi transpiraţie. Am găsit piatra şi am făcut grifonul să iasă din ou, dar a fost prea târziu ca s-o salvez pe Tanais şi… oh, mamă, cred că s-a transformat într-o oceanidă! A fost vina Alchimistului. El a rănit-o când am evadat şi…

Lysippe povesti incoerent şi întretăiat tot ce se întâmplase de când se despărţiseră în peştera de deasupra oraşului Themiscyra.

Oreithyia tresări la auzul numelui Alchimistului, dar nu zise nimic. În timp ce Lysippe vorbea, mâinile mamei îi examinau fiecare parte a corpului, de la părul ciufulit până la cătuşele de la glezne, întorcându-se în sfârşit la faţa fetei. La fel ca şi Tanais, îi şterse lacrimile de pe obraz. Îi spuse cu blândeţe:

— Lysippe, ai zis că ai scos grifonul din ou?

— Da, e aici, nu-l vezi? Credeam că toate amazoanele îl pot vedea. Chiar şi regina Olimpia poate!

Privi înjur, temându-se că grifonul zburase deja cu nimfele pe tărâmul de dincolo de cer. Dar acesta stătea ghemuit în mijlocul altarului, cu aripile strânse şi coada de foc înfăşurată cu grijă pe

spate. Caii se calmaseră puţin, dar de fiecare dată când creatura se mişca, nechezau înspăimântaţi. În timp ce-şi lăsau săgeţile să zboare către soldaţii Alchimistului, amazoanele aruncau câte o privire uimită şi temătoare spre grifon. Dar ochii Oreithyiei nu se concentrau asupra nici unui lucru. Un fior îngrozitor o scutură pe Lysippe şi privi mai de aproape vânătăile de pe faţa mamei sale.

Melanippe îşi lăsă mâna pe umărul fetei.

— Mama ta e oarbă, Lysippe, zise ea cu blândeţe. Macedonenii erau convinşi că a ascuns piatra şi au încercat s-o facă să spună unde se află.

— Nu… Lysippe privi îngrozită ochii mamei sale.

Mâna Oreithyiei bâjbâi după obrazul fetei şi se odihni pe el. Palma era bătătorită din cauza călăritului şi a luptei, şi totuşi atingerea ei era la fel de moale ca şi botul unui mânz.

— Bineînţeles, nu aveam nimic să le spun. În cele din urmă, şi-au dat seama de asta. Omul pe care l-ai numit Alchimistul mi-a răpit lumina ochilor. A făcut-o cu ajutorul prafurilor lui, şi asta m-a împiedicat să cad în somnul meu tămăduitor, aşa că nu m-a durut tare, cel puţin nu fizic.

Se opri, ca şi cum ar fi retrăit o amintire.

— Melanippe mi-a zis că un comandant cu pielea neagră l-a oprit pe Alchimist înainte să facă asta celorlalte, şi într-una din zile am descoperit că uşa închisorii noastre nu fusese încuiată. Ne-am întors direct la peştera de deasupra oraşului Themiscyra, dar voi plecaserăţi de mult. V-am pierdut urmele în munţi; erau prea vechi, şi nici măcar o amazoană nu le putea descoperi. Dar de îndată ce am auzit despre grifon, sau mai degrabă despre faimosul leu zburător al lui Androklos care fusese zărit în Efes, am venit cât de repede am putut. Legendele spun că doar amazoanele pot chema grifonii şi tu erai singura care ar fi avut această putere. Deci Piatra era un ou? Ar fi trebuit să ghicesc!

Se întrerupse şi îşi îndreptă umerii, mândră şi puternică, aşa cum şi-o amintea Lysippe. Nările îi fremătară la auzul zgomotelor luptei.

— Ochii mei se vindecă, dar mi-e teamă că va trece mult până când voi putea vedea din nou lumea. Iar acum îmi spui că acest Alchimist care m-a orbit e acelaşi om care a ucis-o pe Tanais. De

mi-aş recăpăta lumina ochilor să-l văd murind! Mai lucrează pentru macedoneni? Sunt şi aceştia aici?

Lysippe se strâmbă.

— Nu, lucrează pe cont propriu, întotdeauna a făcut-o. Dar vine regina Olimpia! Macedonenii au o garnizoană pe o insulă mai sus de coastă. Când vor ajunge aici, o să fie mare bucluc!

Explică pe scurt că îi spusese reginei Macedoniei că Alchimistul se afla în posesia Pietrei, dar nu-i zisese şi că aceasta e spartă.

— Nu ştie despre ouăle de grifon. Când va vedea că piatra e spartă, va crede că Alchimistul a făcut-o. Sper că îl va orbi cu propriile prafuri! Sper că îl va ucide! Apoi tu o vei putea ucide pe ea pentru că ne-a trădat!

Vocea ei era aprigă şi aspră.

Oreithyia oftă.

— Te-ai descurcat bine, fiica mea. Dar nu regina mi-a făcut rău, ci Alchimistul.

— Ea a dat poruncile! Asta o face responsabilă!

— Dar a fost furioasă când a venit şi a văzut ce a făcut el.

— Ne-a trădat. Este pe jumătate amazoană. Mi-a zis că tatăl fiului ei este zeu ca şi tatăl meu! Nu ştiu dacă s-o cred, dar grifonul spune că noul ou trebuie să vină la cea mai puternică amazoană… dacă vine la ea?

Urmă o clipă de tăcere.

— Cea mai puternică nu înseamnă neapărat aceea care are cea mai mare putere, zise mama ei. Tu ce crezi, Melanippe?

Dar Melanippe privea în josul dealului. Îşi lăsă o mână pe braţul Oreithyiei.

— Mi-e teamă că va trebui să vorbim mai târziu despre asta. Acum trebuie să înfruntăm armata Alchimistului. Lysippe, îl poţi convinge pe grifonul tău să-i facă să dea înapoi iar? Aproape că nu mai avem săgeţi.

Lysippe îi urmări privirea. Alchimistul preluase din nou comanda. Dar era pe jos, acoperit de praf şi blestema „calul tâmpit, bun de nimic“. Probabil că Vânt-de-Nord îl aruncase din spinarea lui. Zâmbi cu buzele strânse, o mai îmbrăţişă o dată pe mama ei şi acceptă ca Melanippe s-o ajute să se suie pe spatele grifonului. Focul pe care creatura îl aprinsese pe deal se stinsese

pentru că nu mai avea ce să ardă. În curând bărbaţii aveau să-şi adune curajul să traverseze zona înnegrită. Privi cu speranţă spre mare, dar corăbiile macedonenilor erau încă doar nişte puncte la orizont.

— Avem nevoie de mai mult timp, şopti ea. Privi înspre oraş, întrebându-se dacă Megabyxos le-ar fi de vreun ajutor. Apoi le văzu pe preotesele mai tinere pe câmpie încercând să-şi adune albinele fugare, şi îi veni o idee.

— Du-mă pe Dealul Sacru!

Nu mai încercase niciodată să cheme insecte, dar albinele ieşiră ascultătoare din stupii lor la auzul fluieratului ei şi formară un nor negru, zumzăitor care îl urmă pe grifon ca şi cum acesta ar fi fost o regină uriaşă. Pe măsură ce traversau câmpia, din ce în ce mai multe albine li se alăturau, iar preoţii se aruncau cu faţa în flori, scoţând strigăte alarmate.

Roiul gigantic bâzâia atât de tare, că Lysippe nu mai auzea nimic altceva când se apropiară de altar. Amazoanele nu se dăduseră încă bătute, deşi nu mai aveau săgeţi şi luaseră săbiile şi topoarele celor morţi ca să lupte aprig cu atacatorii lor. Melanippe stătea aproape de Oreithyia care, primind strigăte de îndrumare de la prietena sa, îşi secera duşmanii cu o precizie neobişnuită. Între timp Alchimistul şi jumătate din forţele sale coborau în goană dealul spre port, lăsându-şi restul de trupe să le înfrângă pe amazoane. Lysippe îşi îndreptă grifonul spre ei cu un strigăt furios.

Mercenarii se împrăştiară, ţipând de groază când roiul găsi bucăţi de piele neacoperită la încheieturile armurilor şi începu să înţepe. Singurul care nu fugi fu Alchimistul care rămase nemişcat ca o statuie şi îşi acoperi ochii în timp ce albinele pătrundeau sub vizierele oamenilor săi, panicându-i şi mai mult. Unii dintre ei alergară orbeşte spre marginea stâncii şi îşi găsiră moartea pe pietrele de dedesubt. Ceilalţi conduseră roiul spre tovarăşii lor, care îşi fluturară scuturile ca pe nişte arme, înfuriind albinele şi mai mult.

— Nu le loviţi, proştilor! Staţi nemişcat până când pleacă singure!

Dar mercenarii o luară la fugă pe deal.

— Artemis s-a înfuriat! strigau ei.

— Şi-a trimis insectele să ne pedepsească!

— Nu am fost plătiţi pentru asta!

Amazoanele profitară de panică şi săriră pe cai, năvălind asupra supravieţuitorilor, rotindu-şi topoarele şi scoţând strigăte de luptă. Puţinii mercenari care nu dăduseră înapoi se întoarseră şi o luară la fugă după ceilalţi.

Din cauza zăpăcelii, Lysippe îl pierdu din vedere pe Alchimist. Apoi îşi dădu seama unde plecase acesta. Din senin se iscase un vânt puternic şi, acum, corabia reginei intra în golf cu viteză, cu pânza stacojie întinsă şi cu Steaua Regală a Macedoniei lucind în lumina soarelui. Se afla în frunte a trei trireme care vâsleau cu viteză maximă. În jurul pupelor sclipeau solzii verzi şi turcoaz ai oceanidelor, care chemau vântul şi valurile ca să ajute flota macedoneană să navigheze şi mai repede spre Efes.

— Plaja! strigă Lysippe către amazoane. Alchimistul s-a dus pe plajă ca să se întâlnească cu macedonenii!

Melanippe privi în sus şi îşi flutură mâna în semn că a înţeles, apoi îşi luă avânt şi tăie cu toporul un alt mercenar care dădea bir cu fugiţii.

În timp ce Lysippe îl îndemna pe grifon să zboare după Alchimist, văzu doi bărbaţi desprinzându-se de grup şi grăbindu-se înapoi de-a lungul văii către peşterile pe care le zărise în călătoria ei de la miezul nopţii spre altar. Îi privi cu o presimţire rea. Dar nu era timp să vadă ce puneau la cale, pentru că navele macedonene intraseră în port şi din ele se revărsau trupe care formau o escortă de suliţe pentru tânără lor regină. Lysippe îl îndreptă pe grifon înspre un punct de observaţie de pe stâncă de unde putea să audă şi să vadă tot ce se întâmplă, apoi alunecă de pe spinarea lui şi se târî mai aproape de margine.

Mai jos de locul unde se afla ea, Alchimistul o aştepta pe regina Macedoniei pe nisipiul alb. Rămăşiţele armatei sale se adunaseră în spatele lui în şiruri dezordonate, cu vârfurile albastre ale coifurilor răsunând în vânt, în timp ce îşi pipăiau nervoşi armele. Curajul amazoanelor îi deconcertase şi era clar că nu se aşteptaseră ca macedonenii să sosească într-un număr aşa de mare.

Regina Olimpia păşi pe plajă cu graţia ameninţătoare a unei feline de pradă, cu părul auriu fluturându-i în jurul corpului şi cu

rubinele tiarei lucind în soare ca nişte picături de sânge. Părea şi mai tânără, acum că nu mai era însărcinată, dar ochii ei de chihlimbar se fixară asupra Alchimistului ca şi cum acesta ar fi fost un copil fugar. Comandantul Cleitus mergea alături de ea, cu mâna pe mânerul sabiei şi cu o expresie de îndoială.

Lysippe nu era singura care privea ce se întâmplă. Roiul de albine şi sosirea corăbiilor macedonene nu trecuseră neobservate. Cetăţenii oraşului Efes veneau grăbiţi pe Calea Sacră umplând cheiul de grupuri care murmurau, dar, de data acesta, lăsaseră femeile în siguranţă acasă cu sclavii lor. Megabyxos îşi făcu loc prin mulţime, sări pe plajă şi se îndreptă spre soldaţii încordaţi. Preotul gâfâia şi faţa îi era stacojie din cauza căldurii.

— Ce înseamnă asta? întrebă el. Ce crezi că faci, Alchimistule? Cum poţi să-i inviţi pe macedoneni să vină pe ţărmul nostru cu corăbiile lor de război!

Arătă către trireme.

— Vom avea pe cap armata persană cât ai clipi şi Efes va deveni un câmp de bătaie!

Alchimistul râse.

— Nu e cazul să te enervezi, Megabyxos. Sau te-ai simţi mai în siguranţă dacă te-ai alătura satrapului în peşterile mele? Regina şi cu mine avem o înţelegere.

Îi zâmbi Olympiei, care se oprise la câţiva paşi de ei.

— Nu e aşa, Maiestate?

Olimpia îl fulgeră cu privirea.

— Nu colaborez cu trădătorii, zise ea, ridicându-şi mâna fină.

Macedonenii îşi lăsară în jos suliţele, iar câţiva le îndreptară spre pieptul Alchimistului.

Acesta râse din nou, deşi puţin neliniştit.

— Graţioasa mea regină! Ce am făcut? Nu mă aşteptam să vii personal, dar sunt încântat să te pot felicita pentru naşterea fiului tău. Vei fi mulţumită să afli că am pus la adăpost Piatra Filosofală pentru Domnia-Ta şi că aceasta se află în drum spre noi.

Ochii reginei se îngustară. Comandantul Cleitus aruncă o privire în direcţia spre care arăta Alchimistul, iar Lysippe se agăţă de iarba ţepoasă, abia mai putând să răsufle, când văzu

că bărbaţii care se întorseseră la peşteră mânau de la spate o siluetă zdrenţăroasă, familiară. Era Hero care ducea cu el o cutie frumos meşteşugită. Pe capacul acesteia strălucea pe o frunză de aur steaua cu şaisprezece colţuri a Macedoniei. Cutia avea exact mărimea şi forma potrivite pentru a adăposti un ou de grifon.

Presimţirea cea rea o încerca din nou pe Lysippe.

— Oul cel nou! şopti ea. Nu se poate ca Alchimistul să-l fi găsit! Nu se poate!

Privi fără să-şi creadă ochilor cum Hero depunea cu grijă cutia pe nisip la picioarele stăpânului său.

Alchimistul ciufuli părul băiatului ca să-l facă să-şi ridice privirea.

— Deschide-o! porunci el.

Încet, cu gesturi ceremonioase, Hero ridică capacul.

Cu toţi se aplecară înainte ca să privească, inclusiv Megabyxos şi regina Olimpia. Alchimistul îşi încrucişă braţele şi zâmbi mulţumit de sine. Mulţimea murmură neliniştită.

— Ce e în cutie?

— E Piatra Sanctuarului nostru?

— Nu poate s-o dea macedonenilor! Opriţi-l!

Câţiva dintre cetăţenii mai curajoşi alergară pe nisip, dar fură opriţi de săbiile mercenarilor.

Erau atâţia oameni adunaţi în jurul cutiei, că Lysippe nu putea să vadă ce conţinea aceasta. Dar reacţia lui Megabyxos fu îndeajuns ca să-i confirme cele mai rele bănuieli.

— Ai trădat-o pe Artemis! strigă el cu o voce teribilă, înălţându-şi braţele spre cer ca şi cum ar fi condus un sacrificiu. Te va trăsni pentru asta! Oasele îţi vor fi împrăştiate de cele patru vânturi şi spiritul tău nu-şi va găsi odihnă atâta timp cât zeiţa va fi venerată pe lumea asta!

Alchimistul râse.

— Dar Artemis nu mai are altar, nu-i aşa, Megabyxos? Efes nu mai are templu. Ce nevoie are zeiţa ta de o Piatră magică? Macedonenii se vor folosi mai bine de ea decât voi, sunt sigur.

Le făcu semn oamenilor săi şi aceşti îl înşfăcară de braţe pe preot şi îl traseră înapoi.

Regina le ordonă oamenilor ei să ridice cutia. Dar comandantul Cleitus îi puse mâna pe braţ.

— Alchimistul e viclean, Maiestate. Ar fi o idee bună să testăm piatra înainte s-o ducem la Pella.

Regina privi aspru către Alchimist şi îl scrută pe Megabyxos care era încă furios.

— Da, spuse ea, îngustându-şi iarăşi ochii, da, bineînţeles. Preotul se preface foarte bine, dar ştim cu toţii că preoţii sunt nişte actori experimentaţi. Credeai că mă poţi păcăli şi voi lua o făcătură, nu?

— Jur că este adevărată, graţioasa mea regină! zise Alchimistul, dar văzu cum mâna pe care o ţinea la spate făcu un semn pe ascuns oamenilor săi.

— Bine, atunci nu o să te superi dacă o vei testa nu? Atinge-o!

— Eu, Maiestate?

Alchimistul se albi.

— Cine ar fi mai potrivit să-i testeze puterile decât un trădător? se răsti regina.

La un semn din cap, patru soldaţi macedoneni îl înșfăcară pe Alchimist, îl împinseră în genunchi şi îl forţară să întindă mâna spre cutie. Alchimistul se opuse, apoi, dintr-odată ţâşni înainte, luându-i prin surprindere.

— Nu! strigă Lysippe, sărind în picioare. Nu-l lăsaţi…

Urmară un zgomot asurzitor şi un fulger orbitor. Din cutie ieşiră stele care umplură aerul de deasupra plajei cu fum gros, verde. Mulţimea începu să ţipe şi să fugă în toate direcţiile. Comandantul Cleitus îşi puse un braţ pe mijlocul reginei sale şi o îndemnă înspre corăbii, dând ordine. Grifonul îşi luă zborul în timp ce pietrele se rostogoleau de pe stâncă, lăsând-o pe Lysippe agăţată de margine, cu urechile ţiuind şi cu ochii lăcrimând. Când fumul se risipi, văzură că mercenarii îl scăpaseră pe Megabyxos şi că se luptau cu macedonenii. Oamenii Alchimistului erau prea puţini la număr şi prost înarmaţi, aşa că încercară să se retragă. Dar amazoanele coborâră dealul în galop, căzându-le în spate cu strigăte furioase de război. Alchimistul însuşi dispăruse fără urmă şi mulţimea din port sărea în sus strigând agitată:

— Ai văzut?

— Piatra noastră l-a nimicit pe Alchimist!
— L-a transformat în cenuşă.
— Era zeiţa!
— Artemis!
— Măreaţă este Artemis Efesia!
Lysippe coborî de pe stâncă şi se repezi înspre fumul care ieşea din cutia deschisă. Acolo, cuibărit în lână de oaie, se afla un ou perfect rotund, negru cu auriu exact ca acela pe care îl văzuse în mijlocul focului înainte ca grifonul să iasă din el. Era murdărit puţin pe o parte, dar altfel era neted şi întreg.
Îşi ţinu respiraţia şi întinse mâna spre cutie. Dar capacul se trânti cu zgomot peste degetele ei şi comandantul Cleitus o privi peste steaua Macedoniei, cu o expresie aspră:
— Îmi pare rău, tânără amazoană, dar asta nu e pentru tine. Alchimistul e terminat, aşa că o să fii în siguranţă. Trebuie să plecăm înainte ca perşii să ne găsească aici.
În timp ce Lysippe îşi sugea degetele rănite, bărbatul înşfacă cutia şi alergă înapoi spre port, unde Olimpia îşi instruia trupele să se retragă strategic.
— Întoarce-te! strigă Lysippe după el. Te rog nu o lua! Am nevoie de ea pentru sora mea!
În jurul ei oamenii mureau într-un amestec de săbii, suliţe şi topoare care sclipeau. Se aruncă în grămadă, nepăsătoare în faţa pericolului. Cineva trase de capătul lanţului agăţat de gleznele ei şi o făcu să-şi piardă echilibrul. Când căzu cu faţa în nisip, o pereche de braţe i se încolăciră în jurul picioarelor. Începu să lovească disperată, fiind sigură că atacatorul ei era un duşman, dar se trezi privind în ochii negri ai lui Hero.
— Lasă-mă! strigă ea, continuând să dea din picioare. Ai lucrat pentru Alchimist tot timpul, nu-i aşa? M-ai păcălit ca să te ajut să provoci incendiul, apoi te-ai asigurat că o să plec spre insula aia după Tanais, în timp ce tu ai rămas aici cu iubitul tău stăpân şi ai aşteptat oul cel nou ca să-l daţi macedonenilor? Te urăsc!
— Lysippe…
Hero scuipa nisip.
— Calmează-te, nu înţelegi…

Fata se descotorosi de el şi o porni clătinându-se spre apă. Lupta se terminase. De-a lungul întregii plaje, oamenii Alchimistului zăceau gemând şi sângerând pe nisipul alb. Supravieţuitorii îşi aruncară armele şi se predară amazoanelor al căror trib mic fusese întărit de cetăţenii furioşi ai Efesului, fluturând săbii luate de la cei morţi într-un mod stângaci, dar înspăimântător către mercenarii care încercaseră să preia puterea în oraşul lor.

Lysippe intră în mare şi le chemă pe oceanide.

— Trebuie să opriţi corăbiile acelea! strigă ea. Au furat oul cel nou!

Disperată, cercetă cerul de deasupra stâncilor.

— Grifonule! Opreşte-i! Dă-le foc corăbiilor!

Dar din calmul mării nu veni nici o sclipire de răspuns, şi nici grifonul nu sosi. Lysippe privi lung după corăbii, simţindu-se goală pe dinăuntru.

Când Hero ajunse lângă ea, nici măcar nu avu puterea să-l stropească.

— Pleacă, zise ea pe un ton sec. Grifonul a zburat şi sora mea s-a transformat. Nici măcar nu mai avem oul cel nou. Regina Olimpia îl va dărui fiului ei. Este doar un copil. Ce va face cu el?

— O să se joace, cred, zise Hero. L-am meşterit bine, nu?

Lysippe clipi, simţind cum se naşte speranţa în sufletul ei pentru prima dată de când băiatul sosise cu cutia pe plajă. Buza lui Hero se ridică într-un colţ al gurii.

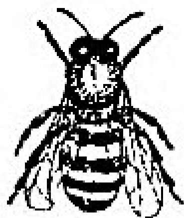
— L-ai făcut tu? şopti ea.

Hero zâmbi. Îşi pierduse încă un dinte. Cu un sentiment de vinovăţie, Lysippe îşi aduse aminte cum fusese lovit în noaptea incendiului. Acel atac violent fusese real.

— Ba bine că nu! Doar nu credeai că Alchimistul le va da macedonenilor Piatra Filosofală? De aceea era aşa de dornic ca eu să te ajut s-o găseşti. Nu trebuia s-o spargi. Dar dintotdeauna plănuise ca eu să fac o copie după ea, ca el să poată păstra originalul şi am avut destul noroc că a căzut din statuia care ardea când era încă întreagă, în ciuda faptului că paznicii m-au târât afară. Înseamnă că arăta bine, dacă a păcălit până şi o amazoană adevărată ca tine!

Capitolul 18

JUDECATA DIVINĂ

Pentru oameni, caracterul este o forţă divină.

Pentru un moment, Lysippe nu putu face nici o mişcare. Apoi picioarele i se dezmorţiră. Dacă oul pe care îl luaseră macedonenii era doar o copie, atunci însemna că grifonul nu zburase încă. Poate mai exista o şansă să găsească oul cel nou şi s-o salveze pe Tanais! Îl împinse pe Hero la o parte, ieşi pe mal într-o baie de stropi şi o luă la fugă de-a lungul plajei, cercetând cerul!

— Hei, stai! Hero veni după ea. Unde te duci?

— Să găsesc grifonul!

— Grifonii nu sunt adevăraţi.

— Ba da, sunt. Pietrele sunt ouăle lor! Dar cred că doar amazoanele îi pot vedea, aşa cum putem vedea şi nimfele atunci când oamenii obişnuiţi nu văd decât nişte lumini ciudate. În loc de grifoni, voi vedeţi nişte fantome zburătoare, dar trebuie să vă uitaţi cu atenţie sau nici măcar asta nu vedeţi… of, n-am timp să-ţi explic! Trebuie să găsesc oul cel nou şi să i-l duc lui Tanais! Poate că nu e prea târziu s-o salvez.

Hero o apucă de braţ.

— Mai întâi trebuie să-l găsim pe Alchimist, repede. Fumul cel verde a fost doar o şmecherie ca să poată să se furişeze neobservat de pe plajă. Ştia că regina îi va cere să testeze piatra, aşa că a aranjat cutia cu prafurile lui de alchimist ca să

pară că a fost transformat în cenuşă. Piatra ta spartă sau oul, sau ce o fi se află încă în peşterile lui. Cred că va încerca s-o întregească el însuşi.

— Nu poate, aşa că nu contează. Sora mea e mai importantă.

— Va folosi sângele...

— Nu mă interesează! Tanais e pe moarte!

— Prizonierilor săi.

Lysippe se opri.

— În sfârşit!

Hero se proţăpi în faţa ei, răsuflând greu.

— Îmi pare rău să aud asta despre sora ta, Lysippe, îmi pare sincer rău. Îmi plăcea mult de ea. A fost aşa de curajoasă, când a rupt lanţul ca să putem scăpa cu toţii. Dar am tot încercat să-ţi spun... Annyla se află în mâna Alchimistului, închisă în peşteră. Nici ea nu merită să moară.

Inima lui Lysippe, despre care ea credea că e moartă şi rece, după dispariţia lui Tanais în mare, tresări de spaima pentru prietena ei. Privi către deschizăturile negre de pe povârnişul dealului şi închise ochii. Cel puţin Tanais va fi o oceanidă. Sufletul Annylei va zbura din lumea aceasta şi va pieri pentru totdeauna.

Oftă şi o porni spre capătul dinspre port al plajei, unde amazoanele descălecaseră şi vorbeau cu Megabyxos.

— De ce ai făcut-o, Hero? întrebă ea în timp ce se grăbeau să ajungă le ele. De ce l-ai ajutat pe Alchimist după tot ce ţi-a făcut?

Băiatul îşi feri privirea.

— Nu aveam de ales. M-a prins. Dar când a aflat că sunteţi amazoane şi că sunteţi în căutarea Pietrei Filosofale mi-a promis că, dacă mai fac această ultimă copie pentru el, mă va elibera.

— Şi tu l-ai crezut?

Hero ridică din umeri.

— M-a scutit de o bătaie.

Când fata se strâmbă, se grăbi să adauge;

— Nu v-aş fi făcut niciodată rău, nici ţie, nici surorii tale. Nu m-am gândit niciodată că aş face rău cuiva dacă aş realiza o copie după Piatră, şi oricum, şi tu doreai s-o găseşti. Nu voiam să i-o dau Alchimistului. Am făcut două copii, una pentru el şi

una pentru regină. Am vrut să le înlocuiesc cumva, ca tu s-o poţi păstra pe cea adevărată. Dar când te-ai dus şi ai spart-o… de unde era să ştiu că Piatra Filosofală era un ou de grifon? Puteai să-mi spui şi mie!

— Nici eu n-am ştiut!

Băiatul se încruntă, ca şi cum nu ar fi crezut-o. De fapt, nici ea nu ştia dacă să-l creadă pe el. Făcuse într-adevăr o copie în plus? Dar nu mai aveau timp pentru alte explicaţii. Era nevoie de toată puterea pe care o mai aveau pentru a-şi croi drum printre preoţii agitaţi care, curioşi să le vadă pe faimoasele războinice din legendă, îi înconjuraseră pe Megabyxos şi pe amazoane. Paznicii templului, acum rămaşi fără slujbă, îi ajutau pe cetăţenii din Efes să-şi mâne prizonierii înapoi pe Calea Sacră, unde aveau să fie judecaţi. Între timp, Melissele, îmbrăcate în veşmintele lor orbitoare albe cu portocaliu, treceau printre corpurile de pe plajă, căutând răniţi şi ridicând morţii în vederea îngropării.

— Mamă! strigă Lysippe, făcându-şi loc cu coatele printre preoţi. Alchimistul este încă în viaţă! Nu putem avea încredere în Megabyxos!

Megabyxos se încruntă la auzul cuvintelor ei. Era încă roşu la faţă din cauză că se agitase pe plajă, dar era clar că recăpătase controlul asupra situaţiei. Scutură din cap.

— A, iată că tinerii care mi-au dat foc la templu au ieşit în sfârşit din ascunzătoare. Mă întrebam când veţi apărea.

Ridică o mână pentru a cere mulţimii furioase să tacă. Privirea îi trecu peste Hero şi se opri asupra lui Lysippe.

— Dacă mi-ai fi spus de la început cine eşti, te-aş fi ajutat şi lucrurile nu ar fi ajuns niciodată atât de departe. Dar ce a fost a fost. Trebuie să-l eliberăm pe satrap şi să-l afumăm pe tiranul de Alchimist, nu literalmente, adăugă el, privind-o aspru.

— Mamă! Megabyxos a vândut-o pe Tanais macedonenilor! Nu te încrede în el!

Oreithyia bâjbâi după umărul fetei şi o strânse tare.

— Uşurel, Lysippe. Ştiu ce s-a întâmplat, se pare că au avut loc nişte neînţelegeri tragice aici, dar Megabyxos are dreptate. Acum trebuie să le uităm şi să colaborăm.

Lysippe tot nu avea încredere în Megabyxos. Dar când preoţii şi amazoanele îşi reluară discuţiile despre cucerirea fortăreţei de pe deal a Alchimistului, Melanippe o trase deoparte şi îi spuse cu blândeţe în scită:

— Înainte de toate, Megabyxos trebuie să-şi facă datoria faţă de templul său, îi explică ea. Întrucât armata Alchimistului a fost înfrântă şi macedonenii au plecat, cea mai bună soluţie este să-l elibereze pe satrap şi să reia legăturile cu Persia. Va avea nevoie de foarte mult aur pentru a aduce Templul lui Artemis la gloria sa dinainte şi să-şi recâştige poziţia aici în Efes. În acest moment, mama ta crede că e în stare de aproape orice ca să se asigure că Alchimistul este terminat. Ai încredere în ea, Lysippe. Deşi şi-a pierdut vederea, nu şi-a pierdut inteligenţa.

Zâmbi amar şi pipăi cu degetul mare tăişul unui topor pe care îl ridicase de pe câmpul de luptă.

Urcuşul către peşterile care formau intrarea în laboratorul subteran al Alchimistului era greoi şi nimeni nu vorbi prea mult în timp ce se căţărară pe stânci. Tunelurile înguste care se înfundau în întuneric o făcură pe Lysippe să-şi aducă aminte cu angoasă de peştera în care se transformase Tanais. Se bucura că Hero era lângă ea aproape la fel de mult cât se bucura de prezenţa mamei ei. Megabyxos ezitase să-l ia şi pe băiat, dar recunoscu faptul că ar fi folositor să aibă o călăuză care să ştie drumul înăuntru, şi nici măcar Melanippe nu o putu împiedica pe Oreithyia să îi însoţească. În plus, după cum remarcă regina amazoanelor, putea vedea la fel de bine ca şi ei în întuneric.

Amazoanele aprinseră torţe a căror flacără se înteţea la apariţia unor curenţi neaşteptaţi, pe măsură ce se aventurau mai adânc în deal. Tunelul prin care mergeau se bifurcă în mai multe rânduri, dar Hero părea să ştie exact încotro se îndrepta. În cele din urmă, coborâră câteva trepte şi dădură de o altă bifurcaţie.

— Prizonierii sunt ţinuţi acolo jos. Camera pentru alchimie este în partea aceea.

Megabyxos o porni imediat spre camera pentru alchimie, urmat de preoţii şi paznicii templului. Melanippe le îndemnă prin semne pe amazoane să meargă după ei, dar Lysippe arătă spre direcţia opusă.

— Trebuie s-o salvăm pe Annyla şi pe ceilalţi, le reaminti ea.

Melanippe se uită la Oreithyia ca să-i ceară părerea, dar regina amazoanelor stătea nemişcată la capătul scărilor, cu ochii orbi îndreptaţi spre stâncă şi cu gura întredeschisă, scoţând cuvinte neauzite.

— Oreithyia…?

Melanippe se încruntă.

Deodată, Oreithyia ţâşni spre un alcov aflat în umbră, pe care nu-l observase nimeni, şi începu să arunce lucruri pe podea. Ecoul zgomotului se auzi în tuneluri. Cu un strigăt de triumf, scoase la iveală scutul sub formă de semilună al tribului său. Îşi trecu degetele peste imaginea grifonului, apoi, cu mai multă blândeţe, de-a lungul curbei interioare. Amazoanele aclamară.

Găsirea scutului îmbărbătă întregul trib. Oreithyia trimise trei amazoane după Megabyxos, în timp ce ea şi Melanippe îi însoţiră pe Lysippe, pe Hero şi pe celelalte două amazoane în al doilea tunel.

Nu ajunseseră prea departe când mirosul de corpuri nespălate şi de excremente umane veni dinspre întunericul din faţa lor, făcând-o pe Lysippe să simtă c-o ia cu leşin. Chiar şi Hero, care probabil că era obişnuit cu el, îşi acoperi nasul. Paşii lui Lysippe încetiniră. Deodată, dădură peste zăbrele aşezate transversal în tunel. Din întunericul de dincolo de ele se auzeau gemete slabe şi foşnete, de parcă acolo s-ar fi aflat animale închise.

Hero cercetă spaţiul de lângă piatră.

— A luat cheia!

Se aruncă înspre zăbrele.

— Annyla? Eşti acolo? Am venit să te scoatem!

Melanippe examină poarta zăbrelită. Avea o încuietoare complicată, un drug de fier cu mai mult bilioane, toate bine fixate la locul lor. Încercă să forţeze încuietoarea cu vârful unei săgeţi, apoi o lovi puternic cu toporul, dar zăbrelele şi buloanele erau rezistente şi bine lucrate. Prizonierii dinăuntru se ridicară cu greu în picioare şi se adunară în jurul porţii, clipind din cauza luminii torţelor. Lysippe tresări când le văzu feţele palide trase, vânătăile şi rănile deschise. Braţele se întinseră printre zăbrele, încercând să ajungă la ea. Se dădu un pas în spate, simţind că-i vine rău când îşi aminti de zvonurile auzite pe când era şi ea

sclavă, cum că Alchimistul foloseşte sânge de om pentru experimentele sale.

Hero dădu la o parte mâinile acaparatoare.

— Unde e? strigă el. Ce i-a făcut?

— Te rog...

O fetiţă cu păr încurcat şi murdar îl urmărea de cealaltă parte a porţii.

— Trebuie să mă asculţi...

Dar Hero o tot alunga, chemând-o întruna pe Annyla.

Lysippe îl privea pe băiat cu sentimente amestecate. Şi ea îşi dorea ca Annyla să fie bine la fel ca şi el. Dar după ce i se întâmplase lui Tanais, soarta acestor bieţi captivi i se părea lipsită de importanţă. Apoi privi mai cu atenţie la fetiţă. Sub murdărie, părul ei arunca încă sclipiri aurii.

— Timareta!

Se puse într-un genunchi şi întinse braţele ca să apuce mâinile fetiţei cu un sentiment de vinovăţie. Toţi aceşti copii erau şi ei sora, fiica, fiul sau fratele cuiva. Moartea lor i-ar fi făcut pe cei care îi iubeau să plângă la fel de mult cum plânsese ea după Tanais.

— Eu sunt, Timareta, zise ea. Credeam că Mikkos v-a dus pe toţi la Atena. Nu-ţi fie frică. Vă vom scoate de aici.

Timareta o privi cu ochii mari de uimire.

— Îmi amintesc de tine. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— S-a ars. Ce încerci tu să spui, Timareta? Ai văzut-o pe Annyla? A luat-o Alchimistul? E cam de vârstă mea, cu păr roşcat, cârlionţat, poartă o robă cu alb şi portocaliu...

Fetiţa clătină din cap.

— Trebuie să mă asculţi! zise ea cu ardoare. A făcut nişte chestii pe aici. A zis că acei care vor veni să ne salveze vor avea o surpriză, dar nu cred că se referea la una plăcută...

Înainte să apuce să-şi termine vorba, o explozie înăbuşită se auzi în capătul celălalt al tunelului. Lysippe se întoarse, iar amazoanele îşi ridicară arcele şi topoarele, cercetând întunericul cu privirea. Captivii începură să ţipe. Hero fu singurul care nu-şi dădu seama ce se întâmplase. Încă mai privea în umbra de dincolo de zăbrele, strigându-şi prietena.

Lysippe îi puse o mână pe umăr.

— Hero!

Băiatul nu se uită la ea. Îi întoarse capul cu forţa.

— Hero! Nu e aici. S-a întâmplat ceva îngrozitor! Trebuie să găsim cheia!

În cele din urmă, Hero observă că toţi priveau cu ochi mari în josul tunelului. Păli.

— A luat-o cu el, nu-i aşa? Dacă i-a făcut vreun rău, o să… o să…

O respinse pe Lysippe şi o luă la fugă pe unde veniseră.

— Stai!

Strigă după el, dar degeaba. Chiar dacă băiatul ar fi putut s-o audă, probabil că tot nu s-ar fi oprit.

Amazoanele îmbrăţişară zăbrele şi încercară să le îndoaie cu mâinile goale, dar fără folos. Stânca fu zguduită de alte explozii şi din întuneric ieşi un miros amărui. Din tavanul tunelului căzură praf şi pietricele. Prizonierii ţipară iar şi se agăţată şi mai disperaţi de zăbrele.

Oreithyia o trase pe Lysippe sub scut şi o luară la fugă înapoi prin tunel. La bifurcaţia unde se despărţiseră mai înainte, dădură de un fum gros care făcu torţele să sfârâie şi să arunce scântei mov şi verzi. În timp ce alergau înconjurate de fum, dădură de preoţii care alergau în direcţia opusă.

— E o capcană! strigă Megabyxos. Alchimistul nu se află acolo. Ieşiţi repede!

— Unde e Hero?

Lysippe se dădu înapoi, încercând să vadă prin fumul gros şi verde. I se păru că vede o siluetă umană încercând să susţină tavanul.

— Fugi! Melanippe încercă s-o târască pe scări după ceilalţi, dar Lysippe se smulse din strânsoare.

— Nu-i putem lăsa pe Timareta şi pe ceilalţi acolo! Hero e surd. Nu poate auzi căderea pietrelor.

Oreithyia se întoarse, cu scutul grifonului ridicat.

— Trebuie să-i părăsim, fiică a mea! Oreadele vor avea grijă să nu fie zdrobiţi, dar dacă nu ieşim de aici, vom fi şi noi prinse în capcană. Atunci nu va mai fi nimeni care să-i dezgroape.

„Oreadele, se gândi Lysippe înfiorată, dându-şi seama ce văzuse mama ei în întuneric. Amazoanele care muriseră acolo.“

Megabyxos era aproape la capătul scărilor când tunelul fu luminat de un fulger orbitor. Preoţii căzură pe spate, trântindu-le pe amazoane de pereţii stâncii. Câteva pietre de mărimea unor urne se rostogoliră pe lângă ele, umplând tunelul cu moloz şi praf. Lysippe îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli câteva trepte. Se ghemui cât putu de mult, îşi acoperi capul cu braţele şi închise ochii. De fiecare dată când respira, se aştepta ca o piatră mare s-o lovească, dar niciuna nu o nimeri. Ecoul părea să nu se mai sfârşească, rostogolindu-se departe în pământ.

În cele din urmă, încetă. Lysippe se ridică cu grijă în capul oaselor şi privi înjur clipind. Stăpânea o linişte apăsătoare, întunecată. Îşi mişcă membrele. O dureau şi erau înţepenite, dar în rest era teafără. Exploră încet împrejurimile, pipăind pereţii închisorii stâncoase. Era înaltă cât să îngenuncheze înăuntru. Când îşi recăpătă auzul, singurul sunet pe care îl percepu fu propria respiraţie.

— Mamă? şopti ea.

Niciun răspuns.

— Melanippe?

Niciun răspuns.

— AJUTOR! strigă ea. Nu vreau să devin o oreadă! Vă rog nu mă lăsaţi să mor aici! Vreau să fiu cu Tanais, în mare…

Se auzi un scrâşnet ameninţător. Îşi ţinu respiraţia, îngrozită de faptul că strigătul ei ar fi putut declanşa o altă cădere de pietre.

Dar în jurul ei se auzi un râset ca de clopoţel.

— Nu te vei transforma încă, prostuţo. Mai ai încă de făcut câteva lucruri pe lumea asta. Deschide ochii.

Lysippe crezuse că deschisese deja ochii. Clipi surprinsă. O oreadă stătea ghemuită lângă ea, împingând stâncă cu braţele ei negre şi lucioase. Stâncă scârţâi şi se mişcă până când Lysippe avu îndeajuns loc să se ridice în picioare. Părul oreadei arunca lumini ca de rubin, iar chipul şi trupul ei erau alungite, de parcă ar fi fost cioplită în granit întunecat.

— Îmi aduc aminte cum era când eram vie, zise ea. *Nu era prea multă distracţie, cu excepţia luptelor. Cheamă grifonul. E îndeajuns de mare ca să ne ducă din lumea aceasta, acum, şi în curând îmi o voi putea întâlni mama!*

— Eşti fiica Smyrnei!

Lysippe privi lung oreada, aducându-şi aminte că Smyrna pretinsese că fusese ucisă. Dar nu se zărea nici o rană pe trupul sclipitor.

— Unde este mama şi tribul ei? întrebă ea, deodată înfricoşată pentru cei pe care îi iubea. Unde este Hero? Ce s-a întâmplat cu Timareta şi cu ceilalţi prizonieri?

— Nu te îngrijora. Încă mai respiră cu toţii. La fel şi preotul muritor, deşi am împins stâncă aproape de el. Transpiră puţin. Nu-i plac spaţiile închise.

Lysippe nu se putu abţine să nu zâmbească, gândindu-se la frica lui Megabyxos.

— Înseamnă că grifonul nu a plecat încă?

— Bineînţeles că nu. Tot nu ai terminat treaba pentru care ai venit aici, nu? Grifonul se află deasupra noastră acum. Suntem aproape gata să zburăm.

Aducându-şi aminte cum creatura mărise spărtura de pe stânca de pe insulă, Lysippe îşi ridică fruntea cu speranţă reînnoită.

— Sapă, grifonule! Sapă! strigă ea.

Probabil că fusese îngropată la o adâncime mai mică decât crezuse. Se ridică un nor de praf, urmat de o avalanşă de pietre mici. Apoi în închisoarea ei pătrunse lumina orbitoare. O umbră o blocă şi văzu ochiul auriu al grifonului uitându-se la ea. Ochiul se retrase şi creatura lărgi cu grijă gaura cu ghearele ei stacojii până când fata ieşi.

Lysippe fu martora unui apus de soare glorios care vopsise marea în culoarea focului. Se gândi că aerul era încă plin de fum de era aşa de roşu, dar, după miasmele îngrozitoare din peşterile Alchimistului, orice miros i se părea plăcut. Respiră adânc şi admiră grifonul care ajunsese la maturitate. Coada îi era încă în flăcări, încolăcită pe spate ca o torţă. Pietrele se rostogoliră şi oreadele, expuse în razele soarelui după sute de ani, sclipiră şi formară un şir luminos care sui pe coama luxuriantă a creaturii.

Unul câte unul, pe măsură ce grifonul îi dezgropa, amazoanele, prizonierii, preoţii şi în cele din urmă, satrapul ieşiră clătinându-se din adâncuri, ferindu-şi ochii cu mâinile. Dar

în afară de amazoane, se pare că nimeni nu văzu grifonul şi nici nimfele de pe spinarea acestuia. Admirară în schimb apusul de soare şi începură să vorbească pe şoptite despre cutremurul miraculos care îi eliberase, convinşi fiind că Artemis zguduise pământul ca să le salveze vieţile.

Clipind şi scuipând nisip, Hero se îndreptă clătinându-se spre Lysippe.

— Credeam că s-a zis cu noi! Eşti bine? E toată lumea în viaţă?

Lysippe îi aruncă o privire rece.

— Nu mulţumită ţie, zise ea. A fost o capcană. Ne-ai condus drept spre ea.

— Nu, Lysippe!

Ochii lui Hero erau mari şi îndureraţi.

— Nu ştiam ce pune la cale, sincer! Unde e Annyla? Ai văzut-o pe Annyla?

Prizonierii eliberaţi alergau în jos printre stâncile căzute, sărind şi scoţând strigăte de bucurie. Puţin mai încolo, Megabyxos şi satrapul arătau în josul dealului şi vorbeau cu voci joase. Lysippe le urmări privirea şi zări două siluete care se împiedicau printre ruinele templului îndepărtat. Cea mare o trăgea pe cea mică, aceasta din urmă căzând întruna şi fiind smucită iar.

— Alchimistul a pus mâna pe ea, zise Lysippe cu buzele strânse.

Amazoanele se adunară în jurul ei.

— Ne va lua prea mult să prindem caii, zise Melanippe. Grifonul va fi mai rapid.

Mama fetei îi aruncă scutul. Melanippe îi înmână un arc şi o tolbă şi îi puse un pumnal mic la cingătoare. Ochii i se măriră când Lysippe îşi puse scutul pe braţ, dar nu pierdu vremea să întrebe cum de învăţase să-l folosească.

— Ne vedem la templu! zise Oreithyia. Du-te!

Hero se încruntă când Lysippe alergă către grifon.

Aproape că o urmă, apoi clipi şi făcu un pas înapoi. Îşi ridică privirea până când dădu cu ochii de magnificele aripi colorate în roşu cu albastru şi rămase cu gura căscată.

Lysippe nu mai stătu să se bucure de reacţia lui. Se cuibări în scobitura din gâtul grifonului printre oreadele sclipitoare şi strânse arcul lui Melanippe în palmele asudate. „De data asta, îşi promise sieşi, de data asta, dacă am ocazia, îl voi ucide pe Alchimist.”

***

Grifonul ateriză pe malul râului Selinus şi îşi încolăci coada deasupra apei. Se zări o sclipire albastră când Smyrna urcă printre flăcări să-şi ia locul lângă fiica ei oreada şi surorile oceanide.

— Mulţumesc, tânără amazoană, zise ea pe un ton mai blând ca altădată. Acum grăbeşte-te, altfel va fi prea târziu.

Lysippe plănuise să-i ceară grifonului s-o salveze pe Annyla. Dar de îndată ce Smyrna sui şi Lysippe coborî, creatura îşi luă zborul din nou şi pluti spre mare să le adune pe oceanide.

Ţinându-şi strâns arcul şi încercând să nu se gândească la Tanais, Lysippe îşi ridică scutul deasupra capului şi alergă spre ruinele templului. Alchimistul atrăsese o mulţime de oameni. Cetăţenii erau încă supăraţi pentru faptul că îi păcălise pe plajă şi se adunaseră în jurul lui cu arme luate de la cei morţi, bombănind furioşi. Dar erau ţinuţi la distanţă de ochii sălbatici ai bărbatului şi de sabia pe care o apropia de gâtul prizonierei sale de câte ori cineva mişca. Annyla era legată de restul unei coloane prăbuşite, cu mâinile şi picioarele întinse, şi cu o altă funie înfăşurată de gât ca s-o ţină liniştită. Dârele din murdăria de pe faţă trădau faptul că plânsese, dar se părea că nu îi mai era aşa de frică şi se uita tăcută la cel care o ţinea captivă, în timp ce acesta despacheta cele trei bucăţi de ou spart. În apropiere, ordonate cu o precizie dătătoare de fiori, se aflau un creuzet, un vas pentru jăratic, unelte de cupru, pachete cu prafuri şi un flacon cu un lichid verde.

În timp ce mulţimea privea cu oroare şi cu fascinaţie, ţintuită locului parcă de o vrajă, Alchimistul încălzi un amestec de praf şi lichid în creuzet şi amestecă, făcând să ţâşnească scântei colorate care îi provocară mici arsuri pe faţă. Probabil că aşa îşi pierduse genele şi sprâncenele. Cu grijă, ridică o bucată de ou cu cleştele, o cufundă în poţiune şi se apropie de Annyla.

Îi făcu o tăietură în tunică şi îi aşeză fragmentul pe stomacul care tremura. Fata scoase un scâncet de groază şi închise ochii. Mulţimea gemu din compasiune pentru ea. Dar nu se întâmplă nimic şi toţi îşi ţinură respiraţia în timp ce Alchimistul amestecă şi apoi îi puse cele două bucăţi mai mici pe pleoape. Nimeni nu îi dădu atenţie lui Lysippe care se căţără pe o piatră înnegrită şi îşi puse încetişor arcul jos.

Alese o săgeată, o fixă în arc şi îl ridică. Ţinti către spatele lat al Alchimistului şi încercă să-şi aducă aminte de ura pe care o simţise când îl văzuse pe acesta înjunghiind-o pe Tanais cu sabia. Dar mâinile îi tremurau şi, înainte de a apuca să dea drumul săgeţii, Alchimistul se duse în spatele coloanei, astfel încât acum Annyla se afla între el şi săgeată. Îşi coborî arcul, frustrată.

— Iată Piatra Filosofală care preschimbă metalul fără valoare în aur şi care alungă moartea! strigă Alchimistul, cu ochii sclipind şi cu părul său argintiu aruncând reflexe roşii din cauza sabiei ridicate în lumina soarelui care apunea. Piatra este spartă, dar am studiat textele străvechi care spun că sângele unui inocent al lui Artemis, vărsat în sanctuarul ei cel sfânt, o va reîntregi. Apoi voi deveni regele vostru nemuritor!

Mulţimea murmură mai tare.

— Dă-i drumul micuţei preotese! strigă cineva. Aceea e o piatră magică aşa cum sunt eu împăratul Persiei!

Alchimistul se întoarse fulgerător ca să vadă cine vorbise. Lysippe lăsă arcul şi ridică scutul înainte ca bărbatul s-o zărească.

— De îndată ce va fi reîntregită, tu vei fi prima persoană pe care o voi testa! zise ameninţător Alchimistul, îndreptându-şi sabia către cel care vorbise. Vom vedea atunci cine se îndoieşte!

— Armata ta e înfrântă, Alchimistule, strigă altcineva. Megabyxos nu va accepta aşa ceva.

Alchimistul râse.

— Megabyxos e terminat. E îngropat într-un mormânt mai bine pecetluit decât merită orice preot, laolaltă cu satrapul ionian. Eu sunt stăpânul vostru acum!

Lysippe profită de ocazie să se strecoare prin mulţime şi să se ghemuiască lângă coloana de care era legată Annyla. În linişte, tăie funia din jurul gâtului fetei cu pumnalul pe care i-l dăduse Melanippe. Annyla înlemni şi scoase un geamăt de frică.

— Ssst! şopti Lysippe, înlăturând cojile de ou de pe ochii prietenei sale şi ridicând puţin scutul pentru ca aceasta să vadă cine e. O să tai şi celelalte funii. Urmează-mă!

— Lysippe! Mi-a spus că ai murit!

Se temu ca bucuria Annylei să n-o dea de gol. Dar tânără preoteasă lunecă în linişte de pe coloană, înlăturând ultima bucată de ou, şi i se alătură sub scut.

Mulţimea îşi ţinu răsuflarea când fata dispăru şi Alchimistul se întoarse rapid. Privi uluit funiile tăiate, apoi cercetă baza coloanei cu ochii mijiţi şi strigă ca turbat.

— Sclavo! Te văd!

— Fugi! zise Lysippe, trăgând-o pe Annyla după ea.

Îi vedea pe preoţi şi pe amazoane venind pe Calea Sacră. Dar, cum stătuse atâta timp prizonieră, Annyla era prea slăbită ca să alerge, şi Alchimistul avea deja nişte praf în mână. O trase pe Annyla în spatele pietrei înnegrite unde îşi lăsase arcul şi scotoci după săgeata căzută. Alchimistul râse şi o porni după ea. Gândindu-se la mâinile cu pieliţe ale lui Tanais şi la ochii fără vedere ai mamei sale, Lysippe ţinti spre inima lui şi îl văzu cum se opreşte. Dar înainte să apuce să tragă, soarele alunecă dincolo de orizont şi lumina pieri de pe cer.

Deasupra lor fâlfâiră nişte aripi uriaşe. Un ţipăt nepământean spintecă cerul şi toţi se ghemuiră. Din întuneric căzu o stea, cu o coadă în flăcări, drept spre locul în care cei trei rămăseseră încremeniţi precum friza unui sculptor. Annyla ţipă şi se făcu mică. Ochii Alchimistului străluciră victorioşi şi se înălţară spre cer. Lysippe aruncă arcul deoparte, sări pe piatră şi îşi făcu mâinile căuş deasupra capului. Steaua căzu în ele, uimitor de uşor. În timp ce focul se stingea, se simţi cuprinsă de căldură, putere şi o imensă bucurie. Pentru o clipă, totul păru posibil. Să o aducă pe Tanais înapoi… să-i cucerească pe macedoneni… să călărească pe Vânt-de-Nord în lumea largă în fruntea unei armate uriaşe…

Apoi se trezi cu Alchimistul care îi ţinea tăişul sabiei la gât.

— Cred că îmi aparţine, zise el. Dă-i drumul, sclavo!

Lysippe privi neînfricată în ochii lui lipsiţi de gene.

— Tu nu eşti amazoană. Te va preschimba în cenuşă.

Sabia fu apăsată mai adânc, lăsând să curgă o picătură de sânge.

— Îmi asum riscul. Dacă un copil ca tine poate s-o ţină fără să i se întâmple nimic, nu va face rău unuia care are îndemânarea şi învăţătura mea.

Lysippe zâmbi.

— Dacă o vrei, atunci ia-o!

Cu un calm ciudat, o aruncă înspre el.

Ar fi putut s-o lase să cadă. Dar lăcomia îl învinse. Azvârli sabia şi se aruncă după ou. Când mâinile i se uniră deasupra cojii care încă lumina, o expresie de uluială i se aşternu pe faţă. Se scutură o dată. Apoi corpul i se nărui sub ochii lui Lysippe şi fu împrăştiat de o pală de vânt. Oul îşi pierdu strălucirea, sări de două ori, şi ajunse lângă piciorul fetei. Acesta îl privi şocată.

Şi Annyla îl privea.

— O nouă Piatră a Sanctuarului! răsuflă ea greu. Ridic-o, Lysippe, repede! Înainte s-o atingă altcineva.

Dar nimeni nu păru interesat de ce se întâmplase cu steaua după ce îl făcuse pe Alchimist să se dezintegreze. Se îngrămădiră să împrăştie cenuşa care se mai găsea pe locul unde stătuse acesta ca să se asigure că de data asta murise, în timp ce deasupra lor grifonul se roti neobservat spre lumea de dincolo de cer, ducându-le cu el pe Smyrna, pe fiica ei şi pe celelalte nimfe.

— Artemis l-a pedepsit pe Alchimist pentru că i-a pângărit templul, declară Megabyxos cu hotărâre, sosind aproape fără suflare la ruine, urmat îndeaproape de amazoane şi de satrap.

O privi aspru pe Lysippe, să vadă dacă îndrăzneşte să-l contrazică.

— Zeiţa s-a întors către noi. Măreaţă este Artemis Efesia!

Lysippe nu putea rosti niciun cuvânt. Strânse la piept oul cel nou, în timp ce în jurul ei mulţimea preluă salutul, care crescu în sonoritate până când dealurile răsunară de vocile lor.

— MĂREAŢĂ ESTE ARTEMIS EFESIA!

***

Smyrna grăieşte…

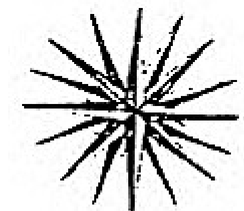
Suntem libere! După toţi aceşti ani lungi este… imposibil de descris. Şi fiica mea este împreună cu mine, aşa cum şi eu voi fi împreună cu mama mea şi cu mama acesteia şi tot aşa până la Mama cea Dintâi, Harmonia. În curând vom părăsi lumea aceasta, cu toate amintirile ei, bune şi rele. Dar înainte de asta, mai avem timp pentru întrebări. Oare amazoana care deţine acum oul cel nou îl va folosi întru răzbunare, aşa cum aş fi făcut eu? Sau îi va găsi o altă utilizare? Nu mai e o copilă şi e hotărârea ei.

Sper că totul se va sfârşi cu bine. Totuşi, cu cât mergem mai departe, cu atât îmi este mai limpede că viaţa noastră pe pământ nu poate fi niciodată cu adevărat fericită. Cele care sunt lăsate în urmă când zboară grifonul vor găsi întotdeauna un motiv de sfadă.

Dar aşa trebuie să fie. Aceasta ne face să fim amazoane.

Capitolul 19

ANUL NOU

Nu vei găsi hotarele sufletului, chiar de vei bate toate potecile!

În vara aceea, Anul Nou din Efes avu parte de o sărbătorire mai specială. Nu numai că era primul festival de după incendiu, dar Megabyxos decretase ziua Anului Nou o zi sub auspicii bune pentru a pune primul bloc de marmură pe fundaţiile noului Templu al lui Artemis, care urma să se construiască pe locul vechiului templu, şi avea să fie mai măreţ decât înainte.

Probabil că Lysippe a fost singura persoană absentă de la ceremonie. Stătea singură pe plaja de lângă port, privind marea. Vânt-de-Nord mesteca stuf în spatele ei, înconjurat de molozul de la peşterile Alchimistului. Golful era foarte calm şi senin. Vedea cum nisipul alb se. Pierde în apele turcoaz puţin adânci şi un banc de peşti minusculi, intrau şi ieşeau grăbiţi de sub pietrele de dedesubt. Din partea cealaltă a dealului se auziră râsete şi muzică, făcând calul să ridice capul şi să ciulească urechile. Lysippe oftă. În loc s-o înveselească, zgomotele serbării o făcură să se simtă şi mai singură.

Stricase totul. În noaptea în care murise Alchimistul, alergase în port şi aruncase în mare oul cel nou. O strigă întruna pe Tanais până când începu să o doară gâtul şi răguşi, dar sora ei nu veni şi acum nici măcar nu mai avea oul. Probabil că se rostogolise printre pietre. Sau poate grifonul se întorsese şi îl luase cu el. Orice s-a întâmplat, cert e că, după ce se trezi dintr-

un somn adus doar de epuizare, oul dispăruse şi, în ciuda căutărilor, atât cu barca cât şi pe ţărm, nu fu de găsit.

Locuitorii Efesului erau mult prea ocupaţi ca să-i observe nefericirea. După câteva zile de la moartea Alchimistului, o mică armată persană veni să investigheze zvonurile despre invazia macedoneană, dar descoperiră că nu le mai rămăsese nimic de făcut. Văzând dezastrul, comandantul le ordonă imediat oamenilor săi să-şi lase armele deoparte şi să-i ajute pe cetăţeni şi pe sclavi la restaurarea oraşului. La sfatul său, noile case începură să se construiască mai departe de deal, în jurul acestuia, astfel încât, dacă izbucnea un alt incendiu, acesta să nu se răspândească aşa de repede, şi el şi satrapul discutară posibilitatea ridicării unui zid. Erau destui bani pentru plata constructorilor pentru că, auzind despre tragicul incendiu şi despre felul în care bravii cetăţeni din Efes îi alungaseră pe macedoneni de pe ţărmul lor, însuşi împăratul îşi trimisese condoleanţele şi o cantitate generoasă de aur persan pentru proiectul de reconstrucţie. Albinele se întorseseră în stupii lor. Preoţii şi preotesele primiseră găzduire temporară de la cetăţenii recunoscători, iar amazoanele deveniseră eroine. Cât despre ceea ce se întâmplase în noaptea când murise Alchimistul, cu toţii fură de acord asupra faptului că zeiţa intervenise şi îl transformase în cenuşă pentru că îndrăznise să-i pângărească sanctuarul, şi, dacă i se păruse cuiva că văzuse leul zburător al lui Androklos cu o sută şi mai bine de nimfe sclipitoare agăţate de coamă, păstră această poveste pentru el însuşi. Era un lucru bine ştiut că aceia care pretindeau că văd nimfe erau daţi afară din case de neveste şi consideraţi nebuni de toţi ceilalţi.

„Poate chiar sunt nebună, gândi Lysippe. Poate de aceea mi s-a părut că văd un ou de grifon căzând din cer şi ucigându-l pe Alchimist…“

— Lysippe! Nu poţi să stai bosumflată toată ziua aici!

Strigătul o făcu să tresară. Se întoarse şi îi văzu pe Hero şi pe Annyla căţărându-se cu greu pe rocile căzute ca să ajungă la nisip. Erau îmbrăcaţi în cele mai bune tunici, iar Annyla avea flori împletite în păr. O eşarfă portocalie înfăşurată în jurul gâtului ascundea urma lăsată de funie şi brăţările de aramă de

care atârnau albine mici, pe cele de la încheieturi. Din noaptea în care Alchimistul încercase s-o sacrifice, începuse să aibă vise stranii şi căpătase reputaţia de oracol local. Şi Hero se schimbase. Deşi încă o mai tachina pe Annyla, numind-o dulcea lui Melissa, umbla mai drept. Era ca şi cum moartea Alchimistului făcuse mai mult decât să-l elibereze.

— Ne-am gândit că te vom găsi aici, zise Annyla cu răsuflarea întretăiată. Te rog, vino şi participă şi tu la sărbătoare, Lysippe! Sunt multe feluri minunate de mâncare şi Megabyxos zâmbeşte şi el o dată în viaţă. S-a schimbat, să ştii. Melissa Aspasia crede că a avut o viziune cât timp a stat în peştera Alchimistului. Şi a spus tuturor că Alchimistul a fost cel care a pus la cale incendiul, aşa că nu te teme că oamenii se vor purta urât.

Lysippe închise ochii.

— Trebuie să stau aici în caz că apare Tanais.

Hero se proţăpi în faţa ei cu braţele încrucişate.

— Nu se poate să continui astfel, Lysippe! A trecut aproape o lună. Nu mai este. Acceptă asta. E fericită. Pun pariu că acum e undeva sus şi te priveşte, şi se gândeşte cât de prostuţă eşti.

— Nu! refuză Lysippe să accepte. Nu ar fi plecat fără să-şi ia rămas-bun. Tanais nu se transformase complet… nu înţelegeţi.

Annyla veni lângă Hero şi îşi strecură mâna într-a lui.

— Să-i spun?

— Ar fi bine, altfel până ne întoarcem noi, mâncarea o să dispară.

Lysippe se uită frustrată le ei.

Hero se strâmbă şi zise:

— Annyla a avut un vis despre sora ta.

— O, nu…

Lysippe îi privi neîncrezătoare.

— Nu o să funcţioneze! Nu pot să cred că sunteţi atât de cruzi…

Se întrerupse când un sunet pe care nu-l mai auzise din noaptea în care arsese templul răsună între dealuri.

Cornul Sanctuarului.

Annyla şi Hero schimbară o privire. Inima lui Lysippe tresăltă ciudat. Îi privi pe cei doi prieteni din nou, apoi dealul cu vârfurile gemene care ascundeau oraşul şi locul de construcţie al noului

templu. Încă un refugiat ieşit din vreo încăierare de mai sus de coastă, spunea partea raţională a creierului ei. Dar picioarele se mişcară din voinţă proprie, ieşind din apă şi stropind în jur. Fluieră după Vânt-de-Nord şi căluţul veni la trap, aruncând nisip cu copitele. Alergă spre el, îi sări în spinare în timp ce acesta se afla încă în mişcare şi îl îndemnă s-o ia la galop.

Hero şi Annyla alergară după ea.

— Hei! Aşteaptă-ne! strigară ei.

Dar Lysippe abia îi auzi. Când căluţul se apropie de ultima cotitură a Căii Sacre, văzu un preot care stătea în picioare pe una din pantele Dealului Sacru, suflând dintr-unul din cornurile de bronz care fuseseră salvate de la incendiu. În jurul vechii porţi a templului se înghesuia o mulţime uriaşă, acolo unde se pusese fundaţia în dimineaţa aceea. În mijlocul ei, Lysippe zări robele albe cu portocaliu ale Melisselor. Duceau cu ele o lectică pe care era întins un corp verzui, cu păr sclipitor, din care picura apă.

Lysippe călări prin mulţime, nebăgând în seamă strigătele de protest şi se aruncă de pe spinarea lui Vânt-de-Nord când acesta încă mai galopa. Se clătină, îşi reveni şi îşi croi drum printre cetăţenii îmbrăcaţi în haine strălucitoare care înconjurau lectica.

— La o parte! strigă ea, dorindu-şi să fi avut încă oul de grifon ca să-i facă pe toţi să se dezintegreze. Lăsaţi-mă s-o văd!

— Nu mai împinge, fetiţo! bombăni cineva. Stai în spate cu celelalte femei. E un refugiat de pe mare. Probabil unul dintre macedoneni; poate e periculos.

Apoi o recunoscură pe Lysippe şi mulţimea îi făcu loc precum valurile în faţa pupei unei corăbii.

— E prinţesa amazoană! şoptiră ei. Lăsaţi-o să treacă!

Ajunse la lectică şi se aruncă pe corpul slăbit.

— Tanais! strigă ea. Tanais! Vorbeşte cu mine!

— Lysippe?

Şoapta era foarte slabă. Ochii surorii ei nu se deschiseră, dar împinse uşor ceva cald şi rotund în mâinile surorii ei.

— Uite… ia-l… e al tău.

Lysippe strânse oul de grifon, privind corpul surorii ei şi temându-se că, dacă va clipi, se va dovedi că fusese un vis.

Nu puteau să rostească niciun cuvânt. În tăcere, se agăţară una de alta, obligându-i pe cei care purtau lectica să se oprească.

După un timp care păru o veşnicie, sunete şi mirosuri începură să pătrundă în lumea lor şi Lysippe îşi aduse aminte că nu erau singure. De undeva de la mare distanţă, o mână se întinse şi îi atinse umărul.

— Lysippe.

Se întoarse şi le văzu pe Oreithyia şi pe celelalte amazoane în spatele său. Mama ei privea cu ochi mijiţi corpul pe jumătate transformat al lui Tanais şi Lysippe se bucură deodată că Oreithyia încă nu putea vedea prea multe; deşi ochii ei erau pe cale de vindecare, susţinea că vedea lumea ca prin alabastru. Melissa Aspasia sosi şi dădu la o parte mulţimea. Le ordonă preoteselor să aşeze lectica pe piatra fundaţiei şi îşi puse mâna pe fruntea lui Tanais. Îi deschise ochii, îi luă pulsul la gât, îşi trecu mâna peste solzii verzi şi albaştri de pe braţul fetei şi atinse cu uimire rănile de pe piept.

În cele din urmă îşi ridică ochii şi zise zâmbind puţin:

— Va trăi.

Mulţimea fu străbătută de un oftat de uşurare şi Oreithyia îşi închise ochii răniţi plină de recunoştinţă.

Lysippe atinse braţul Aspasiei.

— Îmi pare foarte rău pentru templul tău, Melissa. Mă voi revanşa, promit.

— Ştiu că o vei face, Lysippe, zise Melissa Aspasia, privind cu blândeţe spre oul pe care fata îl înfășurase în mantie pentru siguranţă. Dar mai întâi hai s-o facem pe sora ta să se simtă mai confortabil, da?

Lysippe o prinse din nou de mână pe Tanais. Solzii erau aspri la suprafaţă, dar carnea de dedesubt era caldă şi netedă. Deveni conştientă de prezenţa lui Hero şi a Annylei în spatele ei, care de-abia mai răsuflau după alergătura pe Calea Sacră şi care încercau să vadă peste umărul ei.

— Ştiam eu, zise Annyla. Am văzut-o în visul meu.

— O să rămână aşa? vru Hero să ştie. Ce a făcut-o să iasă din apă?

Lysippe le arătă oul.

Oreithyia, care nu văzuse asta, zâmbi.
— Tatăl lui Tanais era scit, nu zeu ca al lui Lysippe, aşa că e pe jumătate amazoană. Poate asta înseamnă că nu poate să se transforme decât pe jumătate, şi marea nu a vrut s-o primească. Sau poate că dragostea lui Lysippe a adus-o înapoi din ocean. Orice s-a întâmplat, e un miracol. Mama cea Dintâi mi-a dat fiicele înapoi.
Bâjbâi după mâna cu pieliţe a lui Tanais şi o îmbrăţişă pe Lysippe cu celălalt braţ.
— Sunt atât de mândră de voi, de amândouă! Şi am nişte veşti bune. Am aşteptat să fiu sigură înainte de a vă spune, dar Melissa Aspasia tocmai mi-a confirmat. Veţi avea încă o soră.
Lysippe o privi pe mama sa neputând să-şi creadă urechilor. Cât timp Tanais se transforma în ocean şi ea aştepta fără speranţa pe plajă, mama lor…
— S-a întâmplat în noaptea în care a zburat grifonul şi oul cel nou a căzut pe pământ, continuă Oreithyia, tuşind încurcată. Am visat că m-am culcat cu un zeu exact ca în noaptea în care ai fost concepută tu, Lysippe. În noaptea aceea a căzut o stea, dar nu am văzut unde… e bine de ştiut că undeva în lume există un alt trib de amazoane îndeajuns de puternice încât să intre în posesia unui ou de grifon.
Lysippe îşi mută privirea uimită asupra celorlalte amazoane.
— Doar eu, Lysippe, zise Oreithyia cu blândeţe, strângând-o iar la piept. Cred că sunt singura care are sânge de amazoană îndeajuns de pur ca să rămână însărcinată în acest fel. Prin urmare, căutarea noastră a luat sfârşit. Nici nu se mai pune problema să mergem să luptăm pentru macedoneni. Ne întoarcem acasă.
Vestea se răspândea deja prin mulţime, înflorită pe parcurs.
— Amazoanele sunt fiicele lui Artemis!
— Nu, sunt fiicele nimfelor!
— Prinţesa şi sora ei sunt nemuritoare!
— Nu, tatăl lor a fost un zeu, ca şi tatăl fiului reginei Macedoniei!
Mai erau şi altele, dar Lysippe încetă să le mai asculte.
— Când regina Olimpia va afla, se va întoarce după oul cel adevărat, şopti ea. Nu ne va lăsa niciodată în pace.

Avu o viziune oribilă legată de soarta tribului ei, copleşit ca număr şi fluturând topoare, galopând în calea macedonenilor şi murind de vârful suliţelor lor lungi, încât respiraţia i se opri pentru o clipă. Pipăi oul aflat sub mantie şi deodată ştiu ce trebuie să facă.

***

Când luna fu acoperită de nori, Lysippe, Tanais, Hero şi Annyla traversară pe furiş fundaţia noului templu, nevăzuţi de cei câţiva paznici care patrulau în apropiere. Scutul grifonului nu era îndeajuns de mare pentru a-i ascunde, dar oamenii nu aşteptau invadatori. În afară de lespezile cu care fusese pavată zona în ultimele zile, în noul templu nu era nimic care să poată fi furat.

Molozul fusese înlăturat, cenuşa măturată şi o fundaţie nouă din blănuri de oaie şi de cărbuni fusese întinsă pe pământul mlăştinos. Câteva fragmente din vechile coloane erau aranjate pe câmpie la picioarele Dealului Sacru, aşteptând să fie refolosite. Chiar şi în noaptea aceea atât de întunecată, acestea licăreau slab în lumina stelelor.

— Aici, şopti Lysippe, coborând scutul ca să poată să-şi redobândească ţinuta.

Tanais, care era încă destul de slăbită din cauza perioadei petrecute în mare, se prăbuşi pe o lespede de marmură proaspăt tăiată şi o privi.

— Nu-mi vine să cred că întregul templu a dispărut. Mă simt îngrozitor când mă gândesc la tot ce ai făcut pentru mine.

Annyla îi zâmbi lui Hero.

— Pe atunci se întâmplau alte lucruri… Presupun că Herostratus i-ar fi dat foc oricum.

Hero se încruntă.

— Hai să terminăm, până nu ne vede careva.

Lysippe scoase oul de sub mantie şi îl privi. În întuneric, spiralele aurii de pe suprafaţa acestuia îşi aruncau propria lumină. Aproape că îl putea auzi şoptind.

Văzându-i expresia, Tanais îi smulse oul şi îl lăsă să cadă în cărbune.

— E de ajuns, zise ea. Îngroapă-l adânc, surioară. Nu vrem ca vreun constructor să dea de el din nou, din greşeală.

— Nu se va întâmpla asta, zise Annyla. Au terminat fundaţiile şi Megabyxos le-a binecuvântat cu sânge sacrificial. Sunt sacre.

— Vor fi în curând, vrei să zici, spuse Hero. Grăbeşte-te, Lysippe!

Lysippe folosi capătul ascuţit al scutului pentru a săpa sub cărbune, în timp ce Hero şi Annyla traseră pieile la o parte. Când groapa fu îndeajuns de adâncă, rostogoli uşor oul peste marginea acesteia şi îl privi cum cade în umbră. Inima îi tresări, plină de tristeţea provocată de pierdere. Dar înainte să întindă mâna ca să-l scoată iar, Hero împinse cu piciorul cărbunele deasupra lui, iar Tanais şi Annyla traseră pieile la locul lor. Spre uşurarea ei, şoaptele încetară.

Bătătoriră cu grijă locul până nu se mai cunoscu nimic, iar Tanais îşi puse mâinile deasupra cărbunelui şi închise ochii. Solzii de pe pielea ei se observau mai puţin în întuneric. Cu fiecare zi care trecea, arăta mai mult a fiinţă umană şi mai puţin a oceanidă. Doar părul îi rămânea ciudat, cu o sclipire verzuie la vârfuri.

— Sunt tristă din cauza micuţului grifon, zise Lysippe, uitându-se la ea.

— Acesta este lucrul pe care trebuie să-l faci, surioară. Pentru că ai folosit oul ca să mă reduci la viaţă, va avea nevoie de câteva secole să-şi poată recăpăta puterile. Va ieşi din ou atunci când va fi nevoie de el şi atunci vom zbura împreună pe grifon dincolo de această lume. Între timp, îi va apăra pe toţi cei care vor căuta adăpost aici, ani şi ani de-a rândul.

Lysippe aprobă din cap. Tanais fusese prima persoană căreia îi împărtăşise ideea. Mama lor ar fi dorit să ducă oul în Sciţia şi să-l folosească pentru a da naştere unui trib măreţ de luptătoare amazoane. Spuse că Melissa Aspasia avea o teorie cum că amazoanele care visau că se culcă cu un zeu se autofertilizau şi credea că contactul cu un obiect căzut din stele, precum un ou de grifon, ar fi putut aduce o astfel de schimbare în corpul lor. Asta ar fi explicat de ce regina Oreithyia rămăsese însărcinată în noaptea în care murise Alchimistul, şi credea că va mai putea avea copii în acelaşi mod, dacă păstrează oul. Annyla o dezlegase de îndată pe Lysippe de promisiunea de a reda templului Piatra Sanctuarului şi-i spusese că era normal ca

amazoanele s-o ia cu ele; pe atunci nu avea habar că era atât de importantă pentru ele. Dar Lysippe scoase în evidenţă faptul că regina Oreithyia nu fusese în contact cu un ou de grifon înainte de a-i da naştere ei şi nici regina Macedoniei înainte de a-i da naştere fiului ei. În cele din urmă, căzură de acord asupra faptului că Lysippe avea dreptate şi că trebuiau să îngroape oul undeva în siguranţă.

Lysippe îşi îndreptă umerii şi inspiră adânc.

— Îmi doresc doar să aud ceea ce încearcă să spună micuţul grifon.

— Cred că e prea mic, zise Tanais, ridicându-se în picioare. Lasă-l câteva secole să crească şi poate atunci o să înţelegi.

— Haide, Lysippe! spuse Hero, ţopăind de pe un picior pe altul. Dacă Megabyxos ne găseşte aici, dăm de bucluc sau cel puţin eu dau. Voi trei veţi scăpa sigur cu un avertisment. Vă daţi seama că majoritatea cetăţenilor a uitat deja că tu şi Annyla eraţi cu mine când a izbucnit incendiul? Eu sunt cel care va rămâne cunoscut în istorie pentru că am dat foc templului! Bine că am făcut a doua copie după Piatra Filosofală, cel puţin pot s-o vând vreunui alchimist naiv ca să am din ce trăi în exil, când cetăţenii de bună-credinţă din Efes vor hotărâ să mă ostracizeze.

Dar zâmbea, ca şi cum nu i-ar păsa că era considerat infam. Zâmbetul îi deveni sentimental când Annyla se agăţă de braţul lui.

— Herostratus! zise ea cu hotărâre. Tu poate vei intra în istorie, dar Lysippe şi Tanais vor deveni legende.

— Ah, o profeţie! zise Hero, tachinând-o. Şi regina Macedoniei? Pentru ea ce profeţie ai, dulcea mea Melissa?

Annyla zâmbi.

— Având o copie atât de exactă după Piatra Filosofală în pătuţul lui, normal că micul şi scumpul Alexandru va ajunge să se creadă fiul unui zeu şi va porni să cucerească lumea, după cum a prezis oracolul.

— Ha!

Hero pufni şi se apleca să-i ciufulească părul.

— Şi noi? Ce vezi în viitor pentru noi? Oare poate o preoteasă a lui Artemis să însoţească în exilul său un vagabond ca mine?

Lysippe şi Tanais îşi zâmbiră una alteia şi, pline de tact, îi lăsară pe cei doi prieteni singuri în umbră ca să-şi facă planurile de viitor.

— Nu te-am întrebat niciodată. Cum e să te transformi? zise Lysippe, ridicându-şi privirea către stele.

Tanais zâmbi.

— Nu e nimic de temut, surioară. Dar nu pot să-ţi descriu. E ceva ce trebuie să experimentezi pe pielea ta şi cred că diferă de la om la om, la fel ca simţămintele pe care le ai când ucizi pe cineva. Dar poate tu nu vei avea parte de o moarte violentă. Poate grifonul te va duce direct pe lumea cealaltă.

— Nu l-am ucis pe Alchimist. Aş fi făcut-o totuşi, dacă nu s-ar fi dezintegrat mai întâi.

— Ştiu că ai fi făcut-o. Dar pentru binele tău mă bucur că nu a trebuit s-o faci.

— Mă tot întreb ce a văzut când a atins oul, înainte de a muri.

Tanais îşi trecu degetele unite cu pieliţe printre cele ale lui Lysippe.

— Să-i mulţumim mamei că nu vom şti niciodată! Există şi câteva părţi bune ale faptului că suntem amazoane.

— Cum ar fi să trăim fără bărbaţi? zise Lysippe, privind-o pe Tanais. Nu era sigură dacă sora ei era destul de mare ca să poată face copii sau dacă avea destul sânge de amazoană, dar nu se putea împiedica să se gândească la regina Macedoniei care era cu câţiva ani mai mare decât Tanais şi la cum fusese cât pe ce să se transforme sora ei.

— Nu eu! zise Tanais, râzând. Nu încă, cel puţin. Vom avea destul de furcă s-o învăţăm pe surioara noastră să călărească şi să lupte. Presupun că va trebui s-o plimb pe grumazul lui Soare-Răsare…

— Nu! zise repede Lysippe. O voi plimba eu pe Vânt-de-Nord. E mai liniştit.

Tanais părea gata să se ia la harţă. Apoi râse din nou.

— O s-o instruim pe rând, atunci. Am văzu-o pe Melanippe şi pe celelalte măsurând din ochi nişte bărbaţi necăsătoriţi din Efes, aşa că bănuiesc că în curând vor fi de ajuns de mulţi copilaşi ca să ne dea de lucru amândurora.

Îşi puse mâna în jurul umerilor lui Lysippe.

— Hai, surioară, ne-am certat destul. Hai să mergem acasă.

LUMEA LUI LYSIPPE-GHID

Lysippe şi Tanais au sosit în Efes în 356 î.Hr., când oraşul era o parte îndepărtată a Imperiului Persan. Stăpânirea ateniană (greacă) din zona Mării Egee slăbise şi regi tirani erau preocupaţi să pună mâna pe putere. Cel mai puternic dintre aceştia a fost regele Filip al Macedoniei, care a pavat drumul pentru faimosul său fiu Alexandru zis „cel Mare“, născut în noaptea când Templul lui Artemis a ars până la temelii.

La vremea acestei povestiri, oraşul Efes era situat pe câmpie şi marea ajungea până la Templul lui Artemis. Mai târziu, oraşul a fost construit mai departe, în jurul dealului şi golful s-a colmatat. Ruinele care se văd astăzi la Efes datează din perioada romană.

Citatele din titlurile capitolelor fac parte din opera unui filosof din Efes, pe nume Heraclit, care era renumit pentru ghicitorile sale obscure, traduse de Richard Geldard şi folosite cu permisiunea Editurii Lindisfarne Books.

Agora - piaţa, centrul oraşului.

Alchimie - străvechi studiu al chimiei, legat îndeaproape de filosofie.

Alchimist - persoană care practică străvechea artă a alchimiei. Visul oricărui alchimist era să găsească Piatra Filosofală care putea preschimba metalul fără valoare în aur şi conferea viaţa eternă.

Amazoane - o rasă legendară de războinice despre care se spune că îşi tăiau un sân şi trăiau fără bărbaţi. Locuiau în oraşe, pe ţărmul Mării Negre, dar au fost nevoite să plece în exil datorită grecilor, ale căror mituri spuneau că primele amazoane erau copii ai zeului războiului Ares născuţi de naiada Harmonia, venite pe lume în văile din Frigia.

În această povestire, ultimele triburi de amazoane duc o existenţă nomadă în stepa scită – o teorie apărută recent datorită descoperirii unor morminte de amazoane în Kazahstan, la frontiera cu Rusia. Pentru conformitate cu miturile,

amazoanele care au parte de o moarte violentă se transformă în nimfe.

Amforă - vas pentru vin, ulei etc.

Anatolia - „Tărâmul Mamei Soare “ – ceea ce astăzi numim Asia Mică, include Turcia.

Artemis - zeiţa greacă a vânătorii şi străvechea zeiţă-mamă a Anatoliei. Era venerată sub diferite forme în multe oraşe.

Artemis Efesia - zeiţa-mamă şi stăpână a animalelor venerată în faimosul Templu din Efes. Animalul ei sacru este albina.

Ekatomvion - prima lună a anului nou din calendarul din Efes. Iulie/august.

Filosof - gânditor/om de ştiinţă care în cearcă să înţeleagă lumea. Au existat mulţii filosofi greci cu diferite păreri şi mulţi dintre aceştia şi-au scris gândurile. Pergamentul menţionat în carte a fost scris de Heraclit din Efes care avea reputaţia unui scriitor de ghicitori. Astăzi au rămas doar câteva fragmente misterioase din opera sa.

Fronton - zonă triunghiulară din faţa unui templu grecesc, de deasupra coloanelor şi sub streaşină, adesea decorate cu sculpturi sau statui. Frontonul Templului lui Artemis din Efes avea patru statui de amazoane şi trei ferestre.

Grifon - o creatură magică, pe jumătate vultur, pe jumătate leu, cu coada de flăcări. Grifonii sunt asociaţi cu Artemis. Sunt aprigi păzitori ai celor morţi şi ai comorilor, se hrănesc de obicei cu’ cai. În această povestire, au o relaţie de simbioză cu amazoanele, singurele fiinţe care-i pot vedea şi le pot atinge ouăle fără să se transforme în cenuşă.

Hades - locul în care grecii cred că se duc sufletele după moarte. Este un loc al umbrelor sub pământ, fără distincţie între rai şi iad.

Hidria - vas mare cu trei mânere pentru adunarea şi păstrarea apei.

Himation - veşmânt femeiesc decorativ, purtat peste o rochie lungă sau „chiton” (tunică).

Megabyxos - mare preot al Templului lui Artemis din Efes. Sarcinile lui includ gestionarea vistieriei templului şi aducerea de sacrificii zeiţei.

Melisse - preotese ale Templului lui Artemis din Efes. Sarcinile lor includ îngrijirea bolnavilor şi a refugiaţilor răniţi care vin la templu în căutare de adăpost. Melissa înseamnă „albină“.

Mercenar - soldat care luptă pentru bani, şi nu pentru ţara sa. Aceasta înseamnă că mercenarii adesea schimbă taberele, luptându-se pentru cine plăteşte mai bine.

Nimfe - fantome ale amazoanelor care au avut parte de o moarte violentă şi care bântuie locurile în care le-a fost vărsat sângele. Sunt legate de aceste locuri până când grifonul iese din ou pentru a le duce sufletele de pe această lume. Grecii cred că nimfele erau zeităţi rurale, care uneori le ajutau pe femei să nască şi erau slujnicele lui Artemis. Nu toată lumea le poate vedea.

Sunt de mai multe feluri, în funcţie de locul în care amazoanele au murit/ s-au transformat: *driadă* – nimfa copacilor; *naiadă* – nimfa nurilor; *oceanidă* – nimfa mării (uneori numită nereidă); *oreadă* – nimfa peşterilor.

Oracol - preoteasă care vorbeşte direct cu zeii şi răspunde la întrebările oamenilor privitoare la viitor. În Grecia antică existau mai multe oracole, dintre care cel mai faimos era cel de la Delfi.

(a) Ostraciza - a exila din societate. Statele greceşti erau conduse prin democraţie şi se putea vota exilarea persoanelor foarte nepopulare prin scrierea numelor lor pe fragmente de oale numite „ostraca”.

Piatra Grifonului/Piatra Filosofală - piatră neagră cu auriu care cade din cer având puterea de a-i face pe oameni nemuritori şi de a transforma lucrurile. Grecii o numesc „Piatra Filosofală” şi cred că transformă metalul fără valoare în aur. În Templul lui Artemis, este cunoscută drept „Piatra Sanctuarului” şi se spune că-i apără pe oamenii care cer adăpost în templu. Amazoanele o numesc „Piatra Grifonului” şi cred că este cheia puterii lor pierdute.

În această povestire, piatra este un ou de grifon care se va sparge dacă este încălzit îndeajuns, dar altfel rămâne inactiv. Amazoanele îl pot auzi şoptind.

Sifiu - tulpini de plante tămăduitoare care cresc pe coasta nord-afri- cană.

Skeroforion - lună de vară din calendarul din Efes. Iunie/iulie.

Stepă - câmpie acoperită cu iarbă.

Thargelion - lună de vară din calendarul din Efes, numită după festivalul ce se ţinea în cinstea Zilei lui Artemis.

Triremă - o corabie de luptă lungă, îngustă cu trei rânduri de vâsle, folosită pentru lupta pe mare.

Unguent - pastă sau loţiune cu miros dulceag, folosit pe piele.